MỤC LỤC

CHƯƠNG 1

Tôi vừa trở về nhà sau chuyến đi thăm ông Heathcliff, vị chủ nhà và cũng là người láng giềng duy nhất rồi đây sẽ gây phiền phức cho tôi.

Trên khắp Anh quốc này tôi khó lòng tìm được một nơi nương thân nào hẻo lánh hơn chốn này. Nơi đây hoàn toàn thích hợp với tôi, vì nguyện vọng duy nhất của tôi là được tránh gặp gỡ mọi người.

Ấn tượng đầu tiên của tôi về ông Heathcliff là: đây quả là người láng giềng lý tưởng trong cảnh sống biệt lập. Ông không thể biết được tôi vui mừng ra sao khi thấy thái độ thiếu thân thiện của ông tạ Khi tôi thúc ngựa lại gần, ông ta nhìn tôi chằm chằm, cặp mắt đen ẩn dưới hàng lông mày rậm lộ vẻ ngờ vực:

- Ông Heathcliff phải không ạ? - Tôi hỏi.

Để đáp lại ông ta chỉ gật đầu.

- Tôi là Lockwood, khách mới đến thuê nhà của ông. - Tôi nói tiếp - Tôi tự cho mình cái vinh hạnh cố đến thăm ông thật sớm ngay sau khi tới nơi. Tôi hy vọng việc tôi sống ở ấp Thrushcross sẽ không gây phiền phức cho ông.

- Tôi sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào gây phiền phức cho tôi - ông ta ngắt lời - ông vào đi.

Lời mời của ông ta rít qua hai hàm răng nghiến chặt như thể muốn nói: "Quỷ tha ma bắt ông đi!". Tôi đâm tò mò trước một kẻ xem ra còn ít cởi mở hơn cả tôi, nên tôi nhận lời.

Con ngựa của tôi đang xô ngực vào cánh cổng, và rốt cuộc ông Heathcliff cũng giơ tay mở nó ra. Ông vừa lững thững bước đi trên con đường dẫn lên ngôi nhà phía trước mặt tôi, vừa cất tiếng gọi một tên gia nhân:

- Joseph, ra dắt ngựa cho ông Lockwood và mang ít rượu vang dưới hầm lên!

Joseph bước ra dắt ngựa cho tôi. Đó là một lão già và xem ra lão chẳng vui vẻ chút nào khi thấy tôi. "Lạy chúa cứu giúp", lão lẩm bẩm trong lúc dắt con ngựa của tôi đi.

Ngôi nhà của ông Heathcliff có tên là Đỉnh Gió Hú. Cái tên "Đỉnh gió" là một từ mà dân địa phương đặt cho bất kỳ cái gì phơi mình dưới những cơn gió bão thổi hun hút qua những cánh đồng hoang dã miền Yorkshire như ngôi nhà này.

Gần ngôi nhà có một vài cây con, thân nghiêng ngã trước sức gió thổi mạnh. Một rặng bụi cây gai góc, bao nhiêu cành đều hướng về một phía như thể đang chìa tay xin mặt trời bố thí cho chút nắng, tô điểm trọn vẹn cho bức tranh ảm đạm này. Ngôi nhà được xây dựng rất vững chắc, các góc được gia cố thêm bằng những khối đá lớn và các cửa sổ đều xây lõm sâu vào tường.

Trước khi bước vào nhà, tôi dừng lại xem xét một phiến đá lớn có chạm trổ bên trên cánh cửa. Trên phiến đá có khắc niên đại ngôi nhà này được dựng nên: "1500" và một cái tên "Hareton Earnshaw". Tôi muốn tìm hiểu kỹ hơn, nhưng vị chủ nhà đang sốt ruột đợi tôi.

Vào trong nhà, chúng tôi đi thẳng tới phòng khách của gia đình. Ở vùng Yorkshire này người ta gọi phòng khách là "chính sảnh". Bên kia là nhà bếp. Đằng cuối chính sảnh có những kệ dài bày đầy những chiếc đĩa thiếc và bình bạc. Bên trên lò sưởi có treo vài khẩu súng cổ và một cặp súng tay của kỵ binh. Sàn nhà lát đá trắng nhẵn. Mấy chiếc ghế tựa lưng cao sơn xanh xếp thành hình vòng cung quanh lò sưởi. Trong một hốc tường bên dưới mấy chiếc kệ, một con chó săn đang nằm với lứa chó con kêu ẳng ẳng, và còn có nhiều con chó nữa nằm trong những góc còn lại.

Căn phòng và đồ đạc chẳng có gì khác với những thứ ta thường thấy trong một trang trại ở vùng Yorkshirẹ Nhưng ông Heathcliff trông chẳng giống một trại chủ vùng Yorkshirẹ ông có nước da của một gã digan, nhưng qua y phục và tác phong ông có vẻ là một người xuất thân từ một gia đình tử tế.

Ông bước lại gần lò sưởi, tôi theo sau rồi ngồi xuống đối diện với ông tạ ông chẳng nói năng gì. Trong lúc đó, con chó săn đã rời bầy con, tiến đến sau chân tôi, đưa mắt nhìn tôi. Hai mép nó cong lên, hở cả hai hàm răng. Khi tôi thử đưa tay vuốt ve nó, nó đáp lại bằng một tiếng gầm gừ kéo dài.

- Tốt hơn là ông nên để con chó yên. - ông Heathcliff gầm gừ - Nó được nuôi không phải để làm vật kiểng được cưng chiều, ông chớ vuốt ve nó làm gì.

Ông ta nói thế đoạn đá con chó sang một bên, rồi cất tiếng gọi: "Joseph!". Joseph từ dưới hầm rượu đáp vọng lên, nhưng khi không thấy lão ta xuất hiện, ông chủ bèn đi xuống chỗ lão. Tôi bị bỏ lại một mình với lũ chó. Hai con trong đám tiến lại canh chừng tôi. Vì không hề muốn thử hàm răng sắc nhọn của chúng nên tôi ngồi im, chỉ nháy mắt với chúng cho vui. Thình lình một con trong đám giận dữ chồm lên đầu gối tôi. Tôi hất nó trở lại và vội vàng dùng cái bàn tròn làm vật ngăn cách giữa tôi và lũ chó. Việc này kích động cả bầy chó và ngay lập tức sáu con lao tới tấn công chiếc áo choàng và cổ chân tôi.

Tôi đứng bật dậy, chộp lấy thanh cời than và vừa cố ngăn lũ chó tiến lại gần, vừa lớn tiếng gọi người đến cứu viện. Heathcliff và Joseph chậm rãi từ dưới hầm rượu leo lên cầu thang. Rõ ràng là họ rất bực mình khi bị gọi lên. Mặc dù chính sảnh chìm trong cơn bão cuồng loạn của một đàn chó vừa nhay vừa sủa, tôi nghĩ cả hai không hề vội vã đến với tôi chút nào.

May thay một người phụ nữ đang làm việc trong bếp đã đến cứu tôi. Nghe tiếng huyên náo, chị ta vội chạy vào, tay còn cầm cái xoong. Chị ta dùng cái xoong đánh lũ chó. Cơn bão tố lắng xuống và khi vị chủ nhà bước vào thì hai chúng tôi đang đứng run rẩy sau một phen hú vía.

- Có chuyện gì ở đây vậy? - ông ta giận dữ hỏi.

- Ông còn hỏi nữa ư? - Tôi làu bàu - Một đàn lợn lòi cũng không thể hung dữ hơn lũ súc vật nhà ông. Vậy mà ông nỡ để một người khách lạ với một bầy hổ.

- Chúng không làm hại những ai không hề động đến bất kỳ vật gì. - ông ta chỉ bình luận có thế trong lúc đặt chai rượu xuống và kê chiếc bàn lại chỗ cũ - Lũ chó này được nuôi để canh chừng. Nào, làm một ly rượu vang nhé

- Thôi, cám ơn ông. - Tôi đáp.

- Ông không bị chúng cắn đấy chứ?

- Tôi mà bị chúng cắn thì ông đã phải lôi thôi to về chuyện này. - Tôi giận dữ thốt lên.

Heathcliff mỉm cười:

- Thôi nào, ông bị kích động quá đấy thôi, ông Lockwood ạ. Này, ông dùng chút rượu đi. Ở đây, chúng hiếm có khách đến thăm đến nỗi cả tôi lẫn lũ chó đều không biết cách tiếp đón. Xin chúc sức khỏe ông.

Tôi đón lấy ly rượu ông ta đưa cho và nâng ly chúc lại. Tôi nhận ra rằng, nếu cứ ngồi giận dỗi vì một vài con chó thì thật là ngốc. Giờ đây vị chủ nhà đang trong tâm trạng rất vui vẻ và bắt đầu bàn luận về những điểm thuận lợi và bất lợi khi sống ở một chốn hẻo lánh như thế này. Tôi thấy ông ta rất thông minh, và trước lúc ra về tôi hẹn với ông ta hôm sau sẽ đến thăm.

Hôm sau, tôi giữ lời hứa trở lại thăm Đỉnh Gió Hú mặc dù hôm ấy trời mù sương và giá lạnh. Sau bốn dặm đường đi bộ, tôi đến được trước cổng vườn nhà ông Heathcliff. Một vài bông tuyết đầu tiên trông tựa lông chim bắt đầu rơi. Trên đỉnh đồi hiu hắt này, đất bị sương giá làm đen lại, và luồng khí lạnh làm tôi run hết cả chân tay

Vì không tháo được dây xích khóa cổng, tôi bèn nhảy qua và chạy theo con đường lát đá dẫn lên ngôi nhà. Tôi gõ cửa mãi, đến đau cả các khớp ngón tay và lũ chó bên trong bắt đầu sủa nhặng lên. Lúc này tuyết đã bắt đầu rơi dày.

Một chàng trai vác một cây xỉa rơm từ ngoài sân sau bước tới, và ra hiệu cho tôi theo anh ta ra phía sau nhà. Chúng tôi đi quanh nhà bếp và rốt cuộc cũng vào đến chính sảnh, nơi tôi đã được tiếp lần trước. Một đống lửa lớn tỏa ánh sáng tươi vui khắp phòng, và tôi thấy trên bàn có dọn sẵn thức ăn. Tôi lấy làm ngạc nhiên khi thấy một thiếu phụ rất trẻ trong phòng. Tôi đợi cô ta lên tiếng mời tôi ngồi. Cô ta nhìn tôi, nhưng không hề cử động và vẫn lặng thinh.

- Thời tiết thật khắc nghiệt, thưa cô Heathcliff. - Tôi nhận xét.

- Lẽ ra ông không nên ra khỏi nhà. - Cô ta đáp.

Cô đứng dậy với tay lấy một chiếc hộp thiếc đặt trên mặt lò sưởi. ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt cô, giúp tôi thấy rõ cô còn trẻ măng. Khuôn mặt cô nhỏ nhắn và là một trong những khuôn mặt kiều diễm nhất mà tôi từng được thấy. Mái tóc quăn vàng óng của

cô buông lơi trên cổ. Đôi mắt cô đen láy và ắt hẳn sẽ rất quyến rũ nếu không đượm vẻ khinh mạn và tuyệt vọng.

Mấy chiếc hộp thiếc gần như ngoài tầm tay cô, nên tôi bước đến định giúp cô một chút. Cô quay phắt lại phía tôi:

- Tôi không cần ông giúp - Cô xẵng giọng - Tự tôi có thể lấy được.

- Xin lỗi. - Tôi nói, vội lùi lại.

- Ông có được mời đến dùng trà không? - Cô hỏi, tay vẫn đứng cầm chiếc thìa trà để yên trên miệng ấm.

- Tôi rất vui nếu được dùng một chén trà. - Tôi đáp.

- Ông có được mời không? - Cô nhắc lại.

- Không - Tôi hơi mỉm cười, nói - Cô chính là người có đủ tư cách mời tôi đấy.

Cô ta ném cả trà lẫn thìa vào lại chiếc hộp thiếc và cau mày ngồi xuống ghế. Tôi có cảm giác như cô chỉ chực khóc òa lên.

Trong khi đó, cái chàng trai ban nãy dẫn tôi vào nhà lại xuất hiện. Anh ta mặc một tấm áo khoác cũ và đứng bên lò sưởi, đưa mắt nhìn xuống phía tôi như thể tôi là một kẻ thù. Tôi không thể đoán chắc được anh ta là một gia nhân hay một thành viên trong gia đình. áo quần anh ta cũ kỹ, lời ăn tiếng nói thì cộc cằn và đôi bàn tay đen sạm như một người lao động bình thường. Tuy nhiên, anh có vẻ kiêu kỳ, chẳng giống một tên gia nhân. Tôi lấy làm mừng khi thấy chính ông Heathcliff bước vào phòng.

- Ông thấy đấy, thưa ông, tôi đã đến đây như có hứa, nhưng tôi e rằng tôi phải xin phép được trú lại nhà ông độ nửa tiếng vì tuyết đang rơi.

- Nửa tiếng ư? - ông Heathcliff vừa nói, vừa rũ những bông tuyết trắng bám trên chiếc áo khoác. - Tôi lấy làm lạ thấy ông chọn lúc có bão tuyết thế này để đi ra ngoài dạo chơi. Ông không biết rằng ông có thể bị lạc giữa vùng đầm lầy sao? Vào một ngày như hôm nay, ngay cả những người quen thuộc vùng đồng hoang này cũng thường bị lạc đường. Tôi có thể cam đoan với ông là thời tiết này khó có thể thay đổi chóng vánh.

- Vậy, có lẽ tôi phải nhờ một người trong đám gia nhân nhà ông dẫn đường. Ông có thể dành cho tôi một người không?

- Không, không được đâu.

- Vậy thì tôi chỉ còn biết trông cậy vào bản thân mình nữa thôi.

Chàng trai mặc chiếc áo khoác cũ thôi không còn chằm chằm nhìn tôi nữa và quay sang phía cô thiếu phụ.

- Cô có định pha trà nữa không đấy? - Anh ta hỏi.

Cô gái nhìn tôi:

- Ông này có cần uống trà không? - Cô hỏi Heathcliff.

- Pha trà đi, nghe chưa? - Câu trả lời được thốt ra bằng một giọng hung tợn đến nỗi phô bày hết cái bản tính thật hết sức nghiệt ngã của ông tạ

Khi trà đã pha xong, ông ta quay về phía tôi:

- Nào, ông kéo ghế lại gần bàn đi. - ông ta nói.

Tất cả chúng tôi lặng lẽ ngồi ăn quanh chiếc bàn. Tôi cho rằng mình chính là nguyên nhân khiến mọi người khổ sở, nên tôi bèn lên tiếng bắt chuyện:

- Nhiều người - tôi vừa nói, vừa đưa chiếc tách ra để xin thêm một ít trà nữa - không thích một cuộc sống quá cách biệt với mọi người như ông đang sống, thưa ông Heathcliff. Nhưng tôi tin chắc ông rất hạnh phúc được sống tại nơi đây bên người vợ của ông.

Ông ta cười khẩy ngắt lời tôi:

- Vợ tôi? Vợ tôi ư? Vợ tôi ở đâu hả? Chắc ông muốn nói đến linh hồn của vợ tôi là một thiên thần hộ mệnh trông nom cho Đỉnh Gió Hú khi thể xác cô ấy đã không còn. Đúng không?

Tôi nhận ra mình lầm khi thấy sự chênh lệch tuổi tác quá lớn giữa hai người. Ông Heathcliff khoảng bốn mươi trong khi cô gái tuổi chỉ trạc mười bảy. Tôi bỗng nghĩ bụng: “Anh chàng đang ngồi sát bên khuỷu tay tôi và đang ăn với đôi bàn tay bẩn thỉu kia chắc hẳn là con trai ông Heathcliff và là chồng của cô thiếu phụ trẻ kia.

- Cô Heathcliff đây là con dâu tôi. - ông Heathcliff nói, xác nhận điều tôi vừa phỏng đoán.

Khi nói, ông đưa mắt nhìn cô con dâu, vẻ hằn học.

- À, tôi hiểu rồi - tôi vừa nói, vừa quay sang anh chàng thô lỗ ngồi kế bên - Hóa ra cậu là người may mắn có được vị phu nhân trẻ trung và đầy sức quyến rũ kia.

Lời nhận xét này gây hậu quả tệ hại hơn lần trước. Chàng trai nọ đỏ dừ mặt, mắt long lên nắm chặt tay như thể sắp hành hung tôi. Nhưng rồi anh ta trấn tĩnh lại và thốt ra một câu rủa thậm tệ mà tôi vờ như không nghe thấy.

- Ông thật không may, đoán sai bét hết cả - vị chủ nhà nói - Cả hai chúng tôi đều không phải là chồng nàng tiên tuyệt diệu của ông. Chồng nàng đã qua đời. Tôi nói đó là con dâu tôi, có nghĩa là cô nàng đã kết hôn với con trai tôi.

- Thế còn chàng trai này? - Tôi hỏi

- Cậu ta không phải là con trai tôi, tôi xin cam đoan như thế! - Heathcliff mỉm cười như thể việc tôi coi ông ta là cha của một gã thô lỗ như vậy là một sự lầm lẫn quá ư lố bịch.

- Tôi là Hareton Earnshaw - chàng trai nọ gầm gừ - và tôi khuyên ông nên kính trọng cái tên ấy

- Tôi không thấy mình đã làm gì tỏ ra thất kính. - Tôi đáp, thầm chế giễu vẻ kiêu kỳ của anh ta khi xưng danh.

Anh ta cứ chằm chăm nhìn tôi trong khi chúng tôi tiếp tục bữa ăn, và tôi bắt đầu cảm thấy lúng túng, chẳng biết cư xử ra sao giữa những con người kỳ lạ này.

Khi mọi người đã ăn xong, tôi rảo bước đến bên khung cửa sổ để xem thời tiết ra sao. Thật là một cảnh tượng buồn thảm. Bóng tối buông xuống quá sớm, và gió thổi những bông tuyết quay cuồng lồng lộn khiến đồi núi và bầu trời không còn trông thấy đâu nữa.

- Tôi không thể về nhà vào lúc này nếu không có người dẫn đường - Tôi nói - Tôi biết làm gì đây?

Ông Heathcliff làm như không nghe thấy câu tôi vừa nói. Ông điềm nhiên chỉ vẽ cho Hareton cách lùa đàn cừu về nơi an toàn.

- Tôi phải làm gì đây? - Tôi hỏi lại, mỗi lúc một thêm bực mình.

Vẫn không có lời đáp, và khi đưa mắt nhìn quanh, tôi chỉ thấy Joseph bước vào mang theo bữa ăn cho lũ chó; còn cô

Heathcliff thì đang cúi mình trên đống lửa. Joseph nhìn quanh phòng rồi lên tiếng, giọng lạc đi:

- Sao lại có thể đứng đực ra đấy trong khi mọi người đang bận rộn? Nhưng đã vô tích sự thế kia thì có nói cũng vô ích thôi, vì người như thế sẽ không bao giờ khá lên được. Trước sau gì thì cũng về với ác quỷ như mẹ thôi.

Nghĩ là lão ta đang nói với mình tôi giận dữ quay lại toan đá lão ra khỏi cửa. Tôi dừng lại khi thấy cô Heathcliff lên tiếng:

- Cái lão già đạo đức giả khủng khiếp - Nàng đốp chát - Lão không sợ ác quỷ bắt đi mỗi khi nhắc đến tên nó ư? Để ta cho lão biết ta đã tiến bộ trong việc nghiên cứu ma thuật đến mức nào.

Cô lấy từ trên giá xuống một quyển sách.

- Để ta xin quỷ một đặc ân là bắt lấy lão. Con bò lông đỏ đâu phải ngẫu nhiên mà chết và chứng thấp khớp của lão cũng không phải ngẫu nhiên mà trời ban cho đâu.

- Ôi, thật là độc ác xấu xa! - Lão già hổn hển nói - Xin Chúa cứu lấy chúng con thoát khỏi điều ác.

Cô gái quắc mắt, vờ ra vẻ căm thù, và Joseph run lên vì kinh hãi, vội vã bỏ chạy, miệng lâm râm cầu nguyện. Đến đây, tôi cố làm cho cô thiếu phụ lưu ý đến nỗi khó khăn của tôi.

- Thưa bà Heathcliff, xin bà thứ lỗi cho vì tội quấy rầy bà, nhưng tôi phải làm thế nào để về được nhà mình đây?

- Cứ theo con đường ban nãy ông đã đi để tới đây. - Cô chủ trả lời gọn lỏn trong khi lựa chỗ ngồi cho thoải mái để đọc sách.

- Thế nếu cô hay tin tôi chết vùi trong tuyết, lương tâm cô không nhủ thầm với cô rằng việc đó có phần nào tại cô sao?

- Sao lại thế được? Tôi không thể đi cùng với ông. Họ không bao giờ cho phép tôi đi quá bức tường rào quanh khu vườn.

- Cô ấy ạ, nhưng tôi đâu có xin cô đi cùng - Tôi đáp - Chẳng lẽ không có một tên gia nhân nào có thể đi với tôi sao?

- Chẳng có tên nào hết. - Cô ta đáp gọn.

- Vậy thì tôi phải nghỉ đêm lại đây thôi - Tôi kết luận.

- Tôi hy vọng đây sẽ là một bài học để ông đừng liều lĩnh đi vẩn vơ trên những ngọn đồi này nữa - Giọng nói nghiêm nghị của

ông Heathcliff vang lên từ phía cửa bếp - Ở đây tôi không có phòng nào cho khách cả. Nhưng ông có thể ngủ chung với Hareton hay Joseph.

- Tôi có thể ngủ trên một chiếc ghế trong phòng này. - Tôi đáp.

- Không, không! Tôi không cho phép người lạ được tha thẩn đi lại nơi đây, khi tôi không có mặt - ông chủ nhà thô lỗ nói.

Sự sỉ nhục cuối cùng này làm tôi mất hết kiên nhẫn. Tôi đẩy ông Heathcliff sang một bên, rồi lao qua nhà bếp, ra đến sân. Trời tối đến nỗi tôi không thấy được lối ra. Joseph đang ở trong một căn nhà kho gần đó, vắt sữa bò dưới ánh sáng tỏa ra từ một ngọn đèn lồng. Tôi giật lấy ngọn đèn của lão và vừa kêu to là tôi sẽ gửi trả, vừa chạy tới cánh cổng gần nhất.

- Ông chủ, ông chủ, hắn ăn cắp ngọn đèn lồng. - Lão già vừa la lên, vừa đuổi theo tôi - ê, chó! ê, Gnasher! ê, Wolf! Giữ lấy hắn, bắt lấy hắn!

Khi tôi mở cổng, hai con chó to lớn lao lên cổ tôi và xô tôi ngã. Tiếng Heathcliff và Hareton cười vang chỉ làm tôi thêm cáu tiết. May thay, hai con vật nọ không hề cắn tôi, mà chỉ đứng canh chừng, ngăn không cho tôi đứng dậy. Tôi phải nằm đấy cho đến khi ông Heathcliff gọi lũ chó đứng ra.

Giận run lên, tôi ra lệnh cho ông Heathcliff để tôi đi ra ngay lập tức. Tôi nói một cách giận dữ đến mức mũi tôi chảy cả máu cam, nhưng ông Heathcliff vẫn cứ cười trong khi tôi la lối. Bấy giờ, Zillah, chị quản gia hôm trước đã cứu tôi, chạy ra xem có chuyện gì mà ầm ĩ thế. Chị nghĩ là bọn họ tấn công tôi, và không dám chỉ trích ông chủ nên chị ta quay sang gã thanh niên:

- Chà, cậu Earnshaw, rồi sẽ còn xảy ra những gì nữa đây? - Chị ta kêu lên - Chẳng lẽ ta lại giết người ngay trên bậc cửa nhà ta sao? Nhìn ông khách tội nghiệp kia kìa, ông ta đang ngạt thở. Lại đây, thưa ông, rồi tôi sẽ chữa cho ông đỡ ngay

Nói rồi, bất thình lình chị ta hắt một ca nước lạnh như đá xuống cổ tôi rồi kéo tôi vào bếp. Ông Heathcliff theo sau. Vẻ hoan hỉ cũng tan biến nhanh chóng như lúc nó đã bừng lên. Ông ta thấy tôi choáng váng gần như đã lả đi, bèn ra bảo Zillah lấy cho tôi một cốc brandy, rồi biến mất vào trong chính sảnh.

Một lúc sau, khi thấy tôi đã khá hơn, Zillah dẫn tôi lên lầu.

- Đừng có làm ồn đấy - Chị cảnh cáo - ông chủ có những ý nghĩ kỳ quặc về căn phòng ngủ nơi ông sắp nghỉ lại và ông ấy không bao giờ để cho ai ở đấy, nếu có thể tránh được.

Sau khi đã vào đến bên trong, tôi cẩn thận khóa cửa phòng và đưa mắt nhìn quanh. Căn phòng bày biện rất ít đồ đạc, nếu không kể cái giường rộng, hai bên có ván che, kê phía dưới cửa sổ. Tôi kéo mấy tấm ván che hai bên ra, rồi trèo vào giường. Tôi đốt nến cho sáng và khi đóng mấy tấm ván che lại, tôi cảm thấy được an toàn, không phải sợ ông Heathcliff hay bất cứ ai khác.

Bên dưới khung cửa sổ có một cái giá. Tôi đặt cây nến lên giá. Trong một góc giá có vài quyển sách, và phần còn lại thì chi chít những chữ được khắc trên lớp sơn. Những dòng chữ ấy là một cái tên khắc bằng đủ các kiểu chữ lớn, nhỏ - Catherine Earnshaw - rồi cứ lặp đi lặp lại - Catherine Earnshaw - đôi chỗ lại thấy viết Catherine Heathcliff hoặc Catherine Linton.

Tôi vừa tựa đầu vào gờ cửa sổ, vừa đánh vần mấy cái tên lặp đi lặp lại, Catherine, Catherine Earnshaw, Heathcliff, Linton, mãi cho tới lúc mắt tôi ríu lại và tôi chìm vào giấc ngủ, óc vẫn còn lởn vởn những dòng chữ trắng lóa và bầu không khí tràn ngập những tên Catherinẹ

Khi tôi tỉnh lại thì thấy cây nến đã ngả vào bìa một trong những quyển sách và cái buồng nồng nặc mùi da cháy. Tôi bắt đầu xem xét mấy quyển sách. Một quyển là nhật ký được viết bằng một nét chữ non nớt, nguệch ngoạc. Trên một trang có một bức biếm họa giễu ông bạn Joseph của tôi, được vẽ rất khéo. Tôi quyết định đọc quyển nhật ký này và tìm hiểu về nàng Catherine không quen biết kia càng nhiều càng tốt.

"Một ngày chủ nhật thật kinh khủng", đoạn nhật ký được mở đầu như vậy, "ước gì cha mình còn sống. Hindley thật đáng ghét, và anh ấy đối xử với Heathcliff thật tàn tệ. Heathcliff và tôi sẽ nổi loạn".

Tiếp theo là những đoạn ghi chép cặn kẽ về cách của Hindley ngược đãi Heathcliff và mấy trang nhật ký của ngày hôm đó kết thúc ở đoạn: "Tôi đang ngồi dây viết nhật ký, nhưng Heathcliff cứ sốt ruột và nói chúng tôi nên ra ngoài vùng đồng hoang chạy nhảy. Một ý kiến tuyệt vời, vì chúng tôi thấy không đâu lạnh lẽo và ẩm ướt hoằn ở trong gian bếp phía sau nhà này".

Phần tiếp cuốn nhật ký sau đó mấy hôm lại ghi: “Tôi không bao giờ ngờ rằng Hindley lại làm tôi khóc ghê thế”, nàng viết. “Đầu tôi đau nhức, nhưng tôi vẫn không sao nói được. Tội nghiệp Heathcliff. Hindley nói cậu ấy là một tên digan và không cho cậu ấy ăn cùng chúng tôi. Anh ấy dọa sẽ tống cổ cậu ấy ra khỏi nhà, nếu chúng tôi trái lệnh”.

Tôi bắt đầu ngủ gà ngủ gật trong khi đọc, rồi rốt cuộc ngả hẳn xuống giường và bắt đầu chiêm bao. Tôi chợt tỉnh hẳn và nhớ ra rằng mình đang ở trong một căn phòng lạ. Bên ngoài, tôi có thể nghe thấy tiếng gió rít qua các góc nhà, cuốn theo từng mảng tuyết. Một cành linh sam đập lách cách vào tấm kính cửa sổ. Tiếng động làm tôi khó chịu đến nỗi tôi tìm cách mở toang cánh cửa sổ, nhưng nó đã bị khóa. Quyết tâm bẻ gãy cho được cành cây ấy, tôi dùng khớp ngón tay đập vỡ tấm kính. “Mình phải làm cho nó thôi đập vào cửa sổ mới được “. Tôi vừa lẩm bẩm vừa với tay ra.

Thay vì nắm lấy cành cây kia, mấy ngón tay tôi lại nắm phải mấy ngón tay của một bàn tay lạnh như băng. Một nỗi kinh hãi tột độ trỗi dậy trong tôi. Tôi cố rụt cánh tay về, nhưng bàn tay nọ cứ bám chặt lấy, và một giọng thê lương, nức nở thốt lên:

- Cho tôi vào! Cho tôi vào với!

- Ngươi là ai? - Tôi vừa hỏi, vừa cố rụt tay lại.

- Catherine Linton. Tôi là Catherin Linton. - Giọng nói đáp lại - Tôi đã về đến nhà. Tôi đã bị lạc trên vùng đồng hoang.

Trong lúc giọng nói đó vang lên, tôi thấy một khuôn mặt trẻ thơ nhìn qua cửa sổ. Nỗi kinh hoàng khiến tôi trở nên tàn nhẫn. Thấy mình không thể gỡ tay ra khỏi cái sinh linh ấy, tôi kéo cổ tay nó đến bên tấm kính cửa sổ bị vỡ, cứa đi cứa lại cho đến lúc máu chảy thấm đẫm tấm vải trải giường. Tuy vậy, nó vẫn kêu: “Cho tôi vào với!”, và cứ níu chặt mãi, khiến tôi phát điên lên vì sợ.

- Làm sao ta có thể cho ngươi vào? - Rốt cuộc tôi nói - Buông tay ra, nếu ngươi muốn ta để cho ngươi vào.

Mấy ngón tay lạnh như băng nới lỏng ra và tôi giật tay lại, rồi vội vã chồng mấy quyển sách lên, chặn chỗ hở trên cửa sổ. Xong, tôi đưa tay lên bịt tai để khỏi nghe thấy những lời van nài.

Tôi cứ bịt tai như thế hẳn phải đến một khắc đồng hồ, nhưng khi tôi lại lắng tai nghe thì tiếng kêu ảo não ấy vẫn cứ rên rỉ: “Cho tôi vào với!”.

- Đi đi! - Tôi hét lên - Ta sẽ không bao giờ cho ngươi vào dù ngươi có van xin đến hai mươi năm đi chăng nữa!

- Nhưng đã hai mươi năm rồi đấy - giọng nói rên rỉ - Hai mươi năm. Tôi đã phải lang thang suốt hai mươi năm ròng.

Có tiếng cào khẽ ở bên ngoài, và chồng sách xê dịch như thể đang bị đẩy tới. Tôi cố chồm dậy, nhưng cứ lặng người đi vì sợ. Tôi hét to lên trong nỗi kinh hoàng.

Ngay lập tức, tôi nghe thấy có tiếng bước chân đang tiến về phòng tôi và cánh cửa bật mở. Tôi ngồi đó, run rẩy lau mồ hôi trán. Rốt cục, tôi nghe thấy một tiếng thì thầm ngoài ngưỡng cửa:

- Có ai trong ấy không? - ông Heathcliff nói, rõ ràng không chờ đợi một câu trả lời. Tôi sợ rằng ông ta có thể lùng sục thêm, nên tôi quay lại, mở mấy tấm ván che giường ra. Tôi không bao giờ quên được sức tác động của việc đó đối với ông ấy.

Ông ta đứng gần lối vào, cây nến nhỏ từng giọt sáp nóng hổi xuống mấy ngón tay, mặt ông ta trắng bệch như bức tường ở sau lưng ông. Tiếng cọt kẹt đầu tiên của mấy miếng ván gỗ làm ông ta hoảng hốt như bị điện giật. Cây nến văng khỏi tay ông, và ông bối rối đến mức khó khăn lắm mới nhặt được nó lên.

- Chỉ là khách trọ của ông thôi, thưa ông - Tôi thốt lên - Chẳng may tôi đã la hét vì phải một cơn ác mộng kinh hoàng. Tôi xin lỗi đã làm phiền ông.

- Ông Lockwood! - ông ta vừa nói vừa đặt ngọn nến lên một chiếc ghế - Thế ai đã dẫn ông vào phòng này? - ông hỏi, ấn mạnh ngón tay vào hai lòng bàn tay - Ai vậy? Tôi sẽ tống cổ nó ra khỏi nhà này ngay

- Đó là chị gia nhân Zillah của ông - Tôi nói trong lúc đứng dậy ra khỏi giường và nhanh chóng mặc quần áo - Tôi chẳng thèm bận tâm nếu ông đuổi chị ta đi, ông Heathcliff ạ. Chị ta đáng bị như thế. Chỗ này có ma, nó đầy những ác quỷ và ma quái.

- Ông nói vậy là thế nào? - Heathcliff hỏi - Và sao ông lại ngồi đây? Bây giờ, một khi ông đã ở đây thì ông cứ nằm xuống, ngủ tiếp cho hết đêm. Nhưng vì Chúa, xin ông đừng tái diễn cái trò huyên náo khủng khiếp ấy nữa. Không gì có thể bào chữa được cho việc này, trừ phi ông bị cắt tiết.

- Ví thử cái con ma nhỏ bé đó chui vào được qua lối cửa sổ thì nó đã bóp cổ tôi rồi - Tôi đáp - Cái cô ả Catherine Linton hay Earnshaw gì đó ắt hẳn phải là một oan hồn đầy tội lỗi. Cô ta nói với tôi rằng cô ta đã lang thang vất vưởng trên trái đất hai mươi năm nay Đấy là một hình phạt thích đáng cho những tội lỗi của cô ta, tôi dám chắc thế.

Vừa dứt lời, tôi chợt nhớ lại Catherine đã thường xuyên viết tên Heathcliff trong cuốn nhật ký của nàng. Tôi cố giải thích:

- Thưa ông! Sự thực là tôi đã dành phần đầu đêm nay để đánh vần cái tên được khắc trên cửa sổ này. Đó là một việc đơn điệu, cốt để dễ ngủ, giống như...

- Ông nói vậy với tôi là có ý gì? - ông Heathcliff gầm lên dữ tợn - Sao ông dám nói thế ngay dưới mái nhà tôi? Lạy Chúa, ông hóa điên rồi nên mới dám nói năng vậy! - ông ta cuồng dại đập vào trán mình.

Bỗng ông ta ngước nhìn lên và tôi ngỡ trông thấy ông ta rơm rớm nước mắt.

- Ông Lockwood, ông có thể đến phòng tôi. Chớ có ra sân vì chó đã được tháo xích, thả rông ngoài ấy, còn con Gnasher thì ở trong chính sảnh. Nhưng ông cứ ra đi, vài phút nữa tôi sẽ tới với ông.

Tôi rời phòng, nhưng không biết rõ lối đi trong nhà, nên đành nán lại gần ngưỡng cửa đợi vị gia chủ của tôi, lúc bấy giờ trông có vẻ như đã mất hết sự tỉnh táo. Ông ta nằm trên giường, giật cánh cửa sổ mở tung ra, vừa giật vừa khóc òa lên.

- Vào đi, em vào đi, - ông ta nức nở - Catherine, xin em lại đây! Ôi, lại đây một lần nữa đi em! Ôi, hỡi người yêu dấu của lòng ta, hãy nghe anh lần này! Catherine, xin em lại đây!

Nhưng cái hồn ma ấy không đáp lại và không tỏ một dấu hiệu nào là đang hiện diện ở đó. Gió và tuyết từ ngoài cửa sổ vào và thổi tắt ngọn nến. Ông chủ nhà kêu than thống thiết đến nỗi tôi phải rời xa chỗ ngưỡng cửa và giận mình đã kể với ông ta về cơn ác mộng.

Tôi thận trọng đi xuống nhà dưới và thấy mình đang đứng trong bếp. Ở đây tôi có thể châm lại cây nến nhờ đống tro đỏ rực trong lò sưởi. Một con mèo xám nhổm dậy, chào tôi bằng một tiếng “ngao” ảo não. Tôi nằm xuống một băng ghế gỗ, cố nghỉ một chút.

Vài giờ sau, khi tôi còn đang nằm như vậy thì Joseph vào quấy quả. Lão từ phòng ngủ trên gác xép xuống đây. Lão ta không nói gì, chỉ thong thả rít tẩu thuốc, rồi bỏ đi cũng trịnh trọng như lúc bước vào.

Lúc này tôi nghe thấy một tiếng chân trẻ trung hơn. Tôi toan cất tiếng chào nhưng lại thôi ngay. Hareton Earnshaw đang chào đón buổi sáng bằng những lời nguyền rủa. Anh ta cầm lên một cái xẻng để hốt tuyết chắn ngang lối đi. Tôi ngồi dậy đi theo anh ta, nhưng anh ta chỉ về phía một cái cửa ở phía trong, ra hiệu là tôi nên đi theo lối đó. Tôi thấy mình lại ở trong chính sảnh. Cánh phụ nữ đã tụ tập ở đó. Zillah đang dùng ống bể để thổi lửa trong lò sưởi trong khi cô Heathcliff thì đang đọc sách dưới ánh lửa.

Tôi ngạc nhiên thấy Heathcliff cũng có mặt ở đấy. Ông ta đứng bên lò sưởi quay lưng về phía tôi; ông ta vừa quát mắng chị Zillah tội nghiệp một trận tơi bời.

- Còn cô, cô là đồ vô tích sự - Lúc này ông ta lên tiếng, quay sang cô con dâu - Cô lại ngồi không rồi. Tất cả những đứa khác thì làm lụng để kiếm ăn, còn cô thì sống nhờ vào lòng từ thiện của tôi. Cất quyển sách ấy đi, cô nghe không? Cô sẽ phải trả giá về cái tội lúc nào cũng làm cho tôi gai mắt.

- Tôi sẽ cất quyển sách của tôi đi vì ông có thể buộc tôi phải làm thế - Người thiếu phụ trẻ nói, gấp quyển sách lại và ném nó lên một chiếc ghế - Nhưng tôi sẽ không làm bất cứ một việc gì mà tôi không thích.

Heathcliff giơ cánh tay lên toan giáng xuống, nhưng cô gái đã nhanh nhẹn nhảy tránh ra chỗ khác và bĩu môi khinh bỉ. Bấy giờ tôi bước lại lò sưởi nên Heathcliff bèn đút tay vào túi. Cô Heathcliff lại ngồi xuống. Lần này cô ngồi xuống ở một chiếc ghế bên kia. Tôi từ chối không ăn điểm tâm cùng họ, và ngay khi trời đủ sáng tôi liền bước ra ngoài, nơi khí trời quang đãng, yên tĩnh và lạnh giá.

Vị chủ nhà của tôi lớn tiếng gọi tôi dừng lại khi tôi vừa đến cuối vườn và tình nguyện đi cùng tôi qua vùng đồng hoang. Tôi mừng là có ông ta đưa đi, vì tuyết rơi đã làm mặt đất đổi thay không thể nhận ra được và tôi không biết đi theo lối nào. Dọc đường chúng tôi trò chuyện rất ít và chia tay nhau trước lối vào vườn hoa ấp Thrushcross. Mặc dù đến lúc này thì tôi đã biết đường, nhưng phải tới giữa trưa tôi mới về lại được ấp.

Bà Dean, người quản gia của tôi rất lo lắng cho tôi. Bà ta còn lo lắng hơn nữa vì kết quả cuộc phiêu lưu của tôi là tôi bị cảm lạnh và sốt cao, buộc phải nằm lì trong phòng một thời gian.

Khi tôi đã thấy trong người khá hơn, tôi hỏi chuyện bà Dean về mấy người láng giềng của tôi ở bên Đỉnh Gió Hú. Bà ta rất sung sướng được kể chuyện cho tôi vì bà ta đã lớn lên ở đấy, tuy đã mười tám năm nay bà sống ở ấy Thrushcross.

Tôi đã thuê ấp Thrushcross để làm nơi sống ẩn dật, tránh xa mọi người, giờ đây tôi thấy mình rất háo hức muốn nghe mọi chuyện, càng nhiều càng tốt về người đàn ông kỳ quặc sống cách chỗ tôi bốn dặm.

Suốt mấy tuần tiếp theo đó, tôi không thể ra khỏi nhà được, còn bà Dean thì lần lượt kể cho tôi nghe câu chuyện. Tôi sẽ ghi lại câu chuyện ấy trong lúc bà kể.

CHƯƠNG 2

Tôi đã sống suốt từ nhỏ đến lớn ở Đồi Gió Hú trước khi đến sống tại ấp Thrushcross.

Mẹ tôi là vú nuôi cho ông Hindley Earnshaw, là cha cậu Hareton Earnshaw. Tôi đã lớn lên bên cạnh hai đứa trẻ nhà Earnshaw là Hindley và Catherine.

Một buổi sáng mùa hè đẹp trời, dạo ấy là vào đầu mùa thu hoạch cỏ khô, cụ Earnshaw từ trên gác xuống nhà dưới, quần áo gọn gàng cho một chuyến đi xạ Cụ căn dặn Joseph, người phụ việc trong trại, về những việc cần làm ở trang trại trong mấy ngày tới, rồi quay sang Hindley, Catherine và tôi, lúc ấy đang ngồi ăn điểm tâm.

- Này, con trai cưng của cha, cha sẽ đi Liverpool. Con muốn cha mang quà gì về cho con? Con có thể chọn cái gì con thích, nhưng là cái nho nhỏ thôi, vì cha sẽ phải cuốc bộ đến sau mươi dặm.

Hindley chọn một cái vĩ cầm. Catherine dạo ấy mới lên sáu, nhưng đã có thể cưỡi bất cứ con ngựa nào trong chuồng không chút sợ hãi, nên cô ấy xin một cây roi ngựa. Rồi cụ Earnshaw quay sang hỏi tôi, hứa mang về cho tôi một túi đầy táo và đào. Cụ hôn từ biệt các con rồi lên đường.

Vào hôm mọi người dự tính cụ sẽ quay về, bọn trẻ van nài được thức chờ. Mãi đến mười một giờ đêm, cánh cửa mới khẽ mở và cụ chủ bước vào, vừa rên rỉ vừa cười, và nói sẽ không bao giờ cuốc bộ như thế nữa. Cụ mở cái áo choàng được cuộn thành một ôm trong cánh tay

- Xem này, bà nó. Bà phải nhận cái này như một món quà của Chúa ban cho, tuy nó đen thủi như thể từ chốn quỷ sứ chui ra.

Tất cả chúng tôi xúm quanh cụ Earnshaw và thấy đó là một đứa bé tóc đen, rách rưới, bẩn thỉu. Nó trông trạc tuổi Catherine, nhưng chỉ lắp bắp được mấy tiếng khó hiểu mà nó cứ nhắc đi nhắc

lại mãi. Cụ bà Earnshaw hẳn là sẵn sàng tống cổ thằng bé ra khỏi nhà ngay lập tức.

- Phải nuôi con cái mình đẻ ra chưa đủ khổ hay sao mà lại còn rước cái đồ ấy về? - Bà hỏi. - ông định làm gì với nó kia chứ?

Cụ Earnshaw tuy đang mệt gần chết nhưng cũng cố giải thích. Cụ đã tìm thấy đứa bé này trên đường phố Liverpool, đói lả, bơ vơ không nhà không cửa và gần như câm. Chẳng có người nào biết nó, vì thế, cụ quyết định không bỏ mặc nó ở đấy, mà đem về Đồi Gió Hú để chăm sóc.

- Tắm rửa cho nó đi, Ellen. - Cụ Earnshaw nói, - và đưa quần áo sạch cho nó. Nó có thể ngủ chung với bọn trẻ.

Sau khi đã xem xét thằng bé xong, Hindley và Catherine lục túi áo khoác để tìm quà. Hindley, dạo ấy mười bốn tuổi, khóa òa lên khi thấy chiếc vĩ cầm của cậu bị đè dập trong chuyến đi về. Catherine khi biết cha đã đánh mất chiếc roi ngựa trong lúc mãi chăm sóc đứa bé xa lạ, liền bộc lộ cá tính bằng một tiếng cười gằn và nhổ nước bọt vào thằng bé mới được đem về.

Bọn trẻ không chịu ở chung phòng với thằng bé, nên nó phải nằm trên cùng cầu thang. Tôi hy vọng nó có thể bỏ trốn đi ngay đêm đó, nhưng sáng hôm sau cụ Earnshaw đã tìm thấy nó nằm đấy. Thế là tất cả chúng tôi bị quở trách vì đã đuổi nó ra ngoài. Thằng bé được đặt tên là Heathcliff và từ đấy trở đi, cái tên ấy vừa là tên thánh, vừa là họ của nó. Trong vòng vài ngày, nó và Catherine đã trở thành đôi bạn thân, nhưng Hindley thì rất ghét nó. Heathcliff là một đứa bé lầm lì, nhẫn nại, đã quen bị đối xử tàn tệ, và tuy Hindley đánh đập nó nhiều, nó không hề kêu khóc. Cụ Earnshaw nổi giận khi bắt gặp Hindley đánh đập “đứa bé mồ côi tội nghiệp”, như cụ vẫn thường gọi nó. Cụ tin bất cứ điều gì Heathcliff nói và rất yêu quý nó, nên ngay từ đầu, Heathcliff đã gây ác cảm trong nhà, vì cậu Hindley cảm thấy rằng kẻ mới đến đã tranh mất hết tình yêu thương của cha cậu.

Dần dần, sức khỏe của cụ Earnshaw bắt đầu suy sụp. Cụ hay nổi giận một cách vô cớ, và cứ đinh ninh là mọi người đều chống lại thằng con nuôi của cụ, nhưng thật ra, mọi người ở trong nhà đều để cho thằng bé muốn gì được nấy để không làm phiền lòng ông cụ. Nhưng điều này chẳng đem lại chút gì tốt đẹp cho thằng bé, vì tính kiêu kỳ và dữ dằn của nó ngày một quá quắt hơn. Bấy giờ cậu Hindley đã đi học xa nhà, còn Catherine ở lại nhà với cha

và Heathcliff. Cô không thể hiểu được là sức khỏe sa sút khiến ông cụ hay cáu bẳn, và thấy thích thú mỗi khi được trêu tức cụ. Thật ra, cô vui sướng hơn cả là những khi cả nhà mắng mỏ cô, còn cô thì thách thức chúng tôi bằng những lời lẽ thô lỗ và những cái nhìn táo tợn.

Một buổi tối tháng Mười, cụ Earnshaw ngồi trên một chiếc ghế kê bên lò sưởi. Bên ngoài, một luồng gió lạnh gào rú nghe thật hoang dã và cuồng dại, nhưng ở trong chính sảnh thì vẫn ấm áp. Tôi ngồi cắm cúi đan, Joseph đọc Kinh Thánh, Catherine tựa đầu vào gối cha trong khi Heathcliff nằm trên sàn, ngả đầu vào lòng cộ ông cụ vuốt ve mái tóc Catherinẹ

- Catherine ạ, giá lúc nào con cũng ngoan như bây giờ thì hay biết mấy. - Cụ hỏi. Cô ngẩng mặt lên nhìn cụ và bật cười:

- Cha ạ, giá lúc nào cha cũng ngoan như bây giờ có phải hay hơn không?

Rồi khi thấy mình đã làm cụ tức, cô liền hôn tay cụ và nói rằng cô sẽ hát để ru cụ ngủ. Cô cất tiếng hát khe khẽ cho tới khi tay cụ rời khỏi tay cô và đầu cụ gục xuống ngực. Bây giờ, tôi bảo cô im lặng và đừng cử động để cụ khỏi thức giấc. Tất cả chúng tôi câm như hến độ nửa tiếng đồng hồ, nhưng rồi Joseph nói là lão phải đánh thức cụ chủ dậy đọc kinh và đi ngủ. Lão bước tới, chạm vào vai cụ, nhưng ông cụ không động đậy. Lão gia nhân bèn đem nến lại để nhìn cụ rõ hơn, và tôi biết là có chuyện gì đó không ổn vì lão đặt nến xuống, vừa nắm lấy cánh tay bọn trẻ vừa nói: “Lên gác và đừng có làm ồn vì lão còn việc phải làm “.

- Nhưng trước tiên tôi phải chúc cha ngủ ngon đã. - Catherine vừa nói vừa vòng tay ôm cổ cụ trước khi chúng tôi kịp ngăn lại. Thế là cô thét lên:

- Ôi! Cha chết rồi! Heathcliff! Cha chết rồi!

Cả hai đứa trẻ òa lên khóc đến xé lòng. Tôi cũng khóc cho đến khi Joseph ngăn lại.

- Không nên khóc lóc ầm ĩ thế, - lão nói. - Cô mặc áo choàng vào, rồi lên đường đến làng Gimmerton để gọi bác sĩ và cha xứ.

Tôi đội mưa gió chạy đi, và lúc tôi quay về thì thấy Heathcliff và Catherine đã lên gác và an ủi nhau ở đấy...

Giờ đây cuộc đời chúng tôi đã đổi thay biết chừng nào!

Cậu Hindley về nhà đưa đám và chúng tôi thật kinh ngạc khi thấy cậu đem về một cô vợ, nàng Frances. Ngay sau khi lo tang lễ xong, cậu cho mọi người biết cậu về để ở lại nhà và giờ đây cậu là ông chủ. Joseph và tôi được lệnh phải sống trong gian bếp sau nhà, để chính sảnh giành cho gia đình. Frances nói rất yêu quý Catherine, nhưng chẳng bao lâu đã thấy chán cô bé. Mợ Frances thoáng gặp đã không ghét Heathcliff và điều này làm thức tỉnh ở cậu Hindley tất cả mối căm hận xưa kia với thằng bé. Cậu không cho nó học tiếp, tống nó ra ngoài sống với đám gia nhân, và buộc nó phải làm việc ngoài trại.

Thoạt đầu, Heathcliff không để tâm lắm đến chuyện này, vì Catherine vẫn cùng làm hoặc cùng chơi đùa với nó ở ngoài đồng, và dạy lại cho nó những gì cô đã học được trong giờ học. Hindley không quan tâm chúng làm những gì, miễn là chúng tránh xa không làm phiền cậu.

Một buổi tối chủ nhật mưa gió, cả hai đứa trẻ bị đuổi ra gian bếp sau nhà vì gây ồn ào, nhưng khi tôi đi gọi chúng về ăn tối thì không tìm thấy chúng đâu cả. Chúng tôi lùng sục khắp nhà, từ trên gác xuống dưới.

Đến đây thì cậu Hindley lại nổi cơn thịnh nộ:

- Cài then cửa lại, Joseph, - cậu kêu lớn. - Không được cho chúng vào nhà đêm nay

Mọi người đi ngủ. Tôi lên phòng mình và mở cửa sổ. Mặc dù mưa rất nặng hạt, tôi vẫn thò đầu ra ngoài nghe ngóng, vì tôi nhất quyết để chúng nó vào nhà, nếu chúng quay về, dù cho cậu Hindley có nói gi đi chăng nữa. Tôi nghe có tiếng chân bước trên đường, và thấy một ngọn đèn lồng tỏa sáng gần chỗ cánh cổng, nên tôi quàng vội tấm khăn choàng lên đầu, rồi chạy xuống nhà để ngăn chúng đừng làm cậu Earnshaw thức giấc.

Heathcliff đứng đấy nhưng chỉ có một mình.

- Cô Catherine đâu? - Tôi hốt hoảng kêu lên. - Đã xảy ra tai nạn gì ư?

- Cô ấy ở ấp Thrushcross, - nó đáp cộc lốc. Và lẽ ra tôi cũng đã ở lại đấy luôn, nhưng họ bất lịch sự không mời tôi ở lại.

- Cậu sẽ bị lôi thôi to cho mà xem, - tôi nói. - Cái quái gì đã khiến cô cậu lang thang đến ấp Thrushcross vậy?

- Để tôi cởi bộ quần áo ướt này ra đã. - Heathcliff vừa nói vừa ẩy tôi sang bên, đi vào phòng. - Rồi tôi sẽ kể đầu đuôi câu chuyện cho chị nghe.

Tôi dặn nó không được làm ồn, và nó bắt đầu kể.

- Catherine và tôi ra khỏi gian bếp sau nhà và bắt đầu chạy rông trên những cánh đồng hoang. Chúng tôi thấy ánh đèn ở ấp Thrushcross đằng xa, bèn quyết định đến xem thử bọn trẻ nhà Linton có phải đứng run rẩy trong xó nhà, trong lúc bố mẹ chúng ngồi cười đùa, ca hát, uống rượu trước lò sưởi không. - Heathcliff cởi chiếc áo khoác ước sũng và giăng nó ra trước ánh lửa hồng trong lò sưởi nhà bếp - Chúng tôi chạy một mạch từ đỉnh đồi đến ấp không dừng lại lần nào. Tôi chạy nhanh hơn Catherine vì cô ta chạy chân không, Ellen ạ, Ngày mai, chị phải đi mà tìm đôi giầy cho cô ấy trong đầm lầy. Chúng tôi trườn qua chỗ hàng rào gẫy, lần theo lối đi trong vườn dẫn lên ngôi nhà, và đứng nấp trong một khóm hoa bên dưới cửa sổ phòng khách. Ôi, trong nhà mới đẹp làm sao, Ellen ạ! Sàn trải thảm đỏ, bên trên là những chiếc ghế bọc da đỏ và một cái bàn, còn trần nhà thì sơn trắng toát, bốn phía viền vàng. Edgar Linton và cô em đang ở đó một mình. Chúng được ở một nơi tuyệt diệu như thế sướng thật. Nhưng chị thử đoán xem, những đứa trẻ ngốc nghếch ấy đang làm gì nào? Isabella, mười một tuổi, nhỏ hơn Catherine một tuổi, nằm la hét dưới sàn, mãi đầu cuối phòng, còn Edgar thì đứng bên lò sưởi lặng lẽ khóc.

- Ngay giữa phòng là một con chó nhỏ đang run cầm cập. Qua những lời chúng kết tội nhau, chúng tôi có thể đoán là chúng đã giằng co nhau suýt xé đôi con vật ra. Thật là lũ ngốc! Nghĩ mà xem, chúng mua vui như vậy đấy; tranh giành nhau xem đứa nào có được một dúm lông chó. Catherine và tôi phá lên cười hai đứa trẻ hư vì quá được nuông chiều đó. Sao mà chúng tôi khinh bọn nó thế!

Heathcliff ngừng lại một lát rồi lại tiếp tục câu chuyện:

- Hai đứa trẻ nghe tiếng chúng tôi cười, liền lao như tên bắn ra cửa.

- Ôi! Cha ơi! Cha ơi! Mẹ ơi! Mẹ ơi! Lại đây nhanh lên! - Chúng hoảng hốt kêu lên.

Catherine và tôi làm những tiếng động kinh khủng để dọa cho chúng sợ thêm. Rồi tôi nghe có tiếng người đang đến gần, nên vội bỏ chạy, vừa chạy vừa cười vang. Bỗng Catherine bị ngã.

- Chạy đi, Heathcliff, chạy đi! - Cô thì thầm - Họ thả con chó ngao ra rồi đấy, nó tóm được mình rồi.

Con vật hung dữ ngoạm lấy cổ chân Catherine, nhưng cô không hề kêu. Tôi thì la toáng lên. Tôi xổ ra một tràng những câu chửi bới. Chộp lấy một hòn đá dưới đất, tôi ấn vào giữa hai hàm răng con vật. Tôi dùng hết sức bình sinh đẩy nó chui sâu vào cổ họng con chó.

Một tên gia nhân xách đèn lồng chạy đến:

- Ngoạm chặt lấy, Skulker! Ngoạm chặt lấy!

Gã la lên. Bỗng gã trông thấy mồm con Skulker. Con vật bị nghẹt thở, đứng thè cái lưỡi đỏ lòm ra ngoài miệng, mép dính đầy máu.

Gã ta bế Catherine vào nhà. Cô nôn mửa không phải vì sợ mà vì đau.

- Anh bắt được cái gì thế? - ông già Linton từ phía ngưỡng cửa hỏi vọng ra.

- Con Skulker tóm được một cô bé, thưa ngài - tên gia nhân đáp - và còn có một thằng bé nữa, trông rất tinh quái.

- Mang chúng vào đây - ông Linton nói - Chúng ta sẽ xử chúng. Sao chúng lại dám làm vậy nhỉ?

Ông ta kéo tôi vào và quan sát tôi:

- Thằng bé này quả là một tên côn đồ! Trông mặt là rõ ngay

Isabella tiếng lại gần và kêu lên:

- Trông nó thật là gớm ghiết. Tống nó vào hầm rượu đi, ba ơi! Tống nó vào hầm rượu đi!

Catherine đã tỉnh lại sau cơn choáng váng trong lúc bọn họ đang mải xem xét tôi, nghe thấy những lời họ nói, cô cười phá lên. Bấy giờ Edgar tách khỏi đám người đang tụ tập quanh tôi để nhìn chằm chằm vào Catherine.

- Mẹ ơi, mẹ ơi! - Nó nói - Đấy là cô Earnshaw. Con nhớ đã gặp cô ấy ở nhà thờ. Ôi, mẹ nhìn xem con Skulker đã cắn cô ta khiếp chưa kìa, bàn chân cô ta chảy máu ghê quá!

- Cô Earnshaw ư? Nói bậy! - Bà Linton đáp - Cô Earnshaw mà lại đi rông với một thằng digan ư? Nhưng mà... nhưng mà... - Bà Linton nhìn lại - Phải, con nói đúng đấy. Chính là cô Earnshaw thật. Trời ơi! Không khéo cô ấy bị què suốt đời mất!

Bà ta đi lại chiếc đi văng:

- Anh cô ta thật bất cẩn, ai lại để cô ta đi ra ngoài lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Còn thằng này là thằng nào vậy? Ôi, tôi biết rồi. Đây ắt hẳn là thằng bé kỳ lạ mà ông bạn láng giềng quá cố của chúng ta đã đem từ Liverpool về.

Robert, gã gia nhân, được lệnh tống cổ tôi đi ngay tức khắc.

- Không có Catherine thì tôi không đi đâu hết - Tôi cương quyết nói. Nhưng Robert đã kéo tôi ra vườn, đưa cho tôi một ngọn đèn lồng, rồi khóa cửa lại sau lưng tôi. Tôi quay trở lại cửa sổ phòng khách và dòm vào trong.

Nếu Catherine muốn đi khỏi đấy tôi định bụng sẽ đập vỡ cửa kính ra làm triệu mảnh để đưa cô ấy ra. Bà Linton trò chuyện với cô trong lúc một người đầy tớ gái rửa chân cho cộ ông Linton đưa cho cô một cốc rượu vang và Isabella trút cả một đĩa bánh ga-tô đầy vào lòng cộ Họ hong khô và chải mái tóc rất đẹp của cô, rồi đẩy chiếc ghế sofa đến bên lò sưởi. Khi tôi ra khỏi nhà thì cô đang hết sức vui vẻ cho con chó nhỏ và con Skulker ăn. Gia đình Linton đứng vây quanh. Chẳng phải là cô ấy hơn tất cả bọn họ một trời một vực sao, chị Ellen?

- Tôi e là ngày mai cậu sẽ bị quở mắng nhiều hơn đấy. - Tôi bảo nó - Giờ thì đi ngủ đi.

Lời tôi tiên đoán quả rất đúng.

Hôm sau, cụ Linton đến Đỉnh Gió Hú và lên lớp cho Hindley một hồi về việc chăm sóc và dạy dỗ Catherine. Hindley không đánh đòn Heathcliff, thay vào đó, Hindley bảo là hễ nó mở miệng nói với Catherine một câu mà không xin phép thì sẽ bị đuổi đi ngay lập tức.

Catherine ở lại ấp Thrushcross năm tuần, cho đến lễ Giáng Sinh. Lúc này, cổ chân cô đã khỏi hẳn và cách đi đứng nói năng

của cô cũng khá lên nhiều. Mợ Frances Earnshaw cũng thường xuyên đến thăm cô và mang cho cô mấy bộ quần áo đẹp. Rốt cuộc, thay vì một cô bé hoang dã như ngày cô rời khỏi nhà, lúc trở về, cô đã là một tiểu thư trẻ trung, với những lọn tóc nâu buông mềm mại quanh cổ chiếc áo choàng mới. Hindley đỡ cô từ trên lưng chú ngựa nhỏ xuống, vẻ mặt sung sướng.

- Chà, Catherine, em là một giai nhân thực thụ, trông em bây giờ như một tiểu thư. Ellen, lại giúp cô Catherine đi.

Tôi cởi chiếc áo choàng cho cô và thấy bên trong là một chiếc váy lụa tuyệt đẹp. Mắt cô ánh lên vui vẻ khi lũ chó nhảy tới mừng, nhưng cô không dám sờ vào chúng, sợ chúng làm hỏng mất bộ y phục lộng lẫy.

Sau khi chào Hindley và Frances, cô đưa mắt nhìn quanh.

- Heathcliff không có đây sao? - Cô hỏi.

Heathcliff đang trốn sau nhà ấy. Trước đây, nó vốn đã lôi thôi lếch thếch, nhưng từ lúc Catherine vắng nhà, nó còn tệ hơn gấp mười. Không một đứa trẻ nào ở tuổi nó lại thích tắm rửa, và ngoài tôi ra, không có ai bảo nó phải đi tắm lấy một lần. Quần áo nó ba tháng không thay, còn đầu tóc thì rối bù không bao giờ chải. Biết Catherine trở về, nó đã vào chính sảnh, nhưng rồi lại bỏ đi khi cô tiểu thư duyên dáng lộng lẫy này bước vào, vì nó yên trí cô vẫn ăn mặc lôi thôi lếch thếch như ngày đi khỏi nhà.

- Heathcliff, mày có thể ra được đấy - Cậu Hindley nói, vui thích trước vẻ lúng túng của Heathcliff - Mày có thể đến chào mừng cô Catherine như các gia nhân khác.

Catherine thấy bạn mình đang cố lẩn tránh, liền lao tới chỗ nó, hôn lên má nó bảy tám cái liền. Rồi cô lùi lại chăm chú nhìn nó.

- Sao trông cậu đen đúa và cau có thế? - Cô vừa hỏi vừa cười vang. - Trông kỳ cục và lầm lì làm sao. Chắc hẳn chỉ vì dạo này mình đã quen nhìn Edgar và Isabella Linton thôi. Này, Heathcliff, cậu quên mình rồi ư?

Tôi cho là cô đúng khi hỏi thế, vì nỗi xấu hổ và lòng tự ái khiến nó đứng ngây người vẻ mặt quàu quạu.

- Bắt tay đi, Heathcliff - cậu Hindley nói - Lần này tao cho phép mày được làm thế, bắt tay cô chủ đi.

- Tôi không bắt - thằng bé đáp, cuối cùng nó đã mở được miệng - Tôi sẽ không đứng đây cho người ta cười nhạo đâu. Tôi không chịu được.

Nói đoạn, nó lao ra khỏi phòng trước sự vui thích tột độ của vợ chồng cậu Hindley, trong khi Catherine bối rối thật sự.

Heathcliff ở ngoài chuồng ngựa, chải lông cho mấy con ngựa và không thèm để ý đến lời tôi mời nó vào nhà để cùng ngồi cạnh lò sưởi.

Ngày Giáng Sinh, nó dậy sớm và ở bên ngoài mãi cho tới khi cả gia đình đã đi nhà thờ. Lúc quay về hình như nó đã trút bỏ hết tâm trạng bực bội ở ngoài chốn đồng hoang. Nó quanh quẩn ở chỗ tôi một lát.

- Chị Ellen, chị hãy sửa sang cho tôi được tươm tất - nó nói - Tôi muốn trở thành một đứa bé ngoan.

- Đã đến lúc rồi đấy. - Tôi đáp - Cậu đã làm cho Catherine buồn và tôi dám chắc là cô ấy lấy làm tiếc là đã trở về nhà.

- Cô ấy nói là cô ấy buồn ư? - Nó hỏi, vẻ rất nghiêm trang.

- Cô ấy đã khóc khi tôi nói là sáng nay cậu đã bỏ đi.

- Ồ, đêm qua tôi đã khóc, - nó nói - và tôi có lý do để khóc hơn là cô ấy.

- Phải, cậu có lý do là cậu đã đi ngủ với một trái tim kiêu hãnh và một cái bụng rỗng. - Tôi nói - Những người kiêu kỳ thường chuốc lấy đau buồn cho chính mình. Vậy thì được rồi, tôi sẽ tạm ngừng nấu nướng một lát để sửa sang cho cậu, làm sao để cho Edgar Linton so với cậu chỉ còn là một hình nộm. Cậu nhỏ tuổi hơn, nhưng cao hơn và rộng vai gấp đôi nó.

Tôi cứ thế tiếp tục tán chuyện. Dần dần nó thôi không cau mày nữa và bắt đầu vui lên. Vừa sửa sang cho gọn gàng xong thì chúng tôi nghe có tiếng ngựa phi và tiếng xe ngựa lọc cọc. Nó chạy ra cửa sổ thì vừa kịp trông thấy gia đình Earnshaw xuống ngựa và hai anh em nhà Linton bước ra khỏi xe.

Tôi giục Heathcliff mau ra chào họ, và nó vui vẻ làm theo. Rủi thay, khi nó mở cánh cửa ngăn giữa nhà bếp và chánh sảnh thì cậu Hindley từ phía bên kia bước vào. Cậu chủ bực mình khi thấy nó sạch sẽ vui tươi như vậy.

- Tống nó lên phòng! - Hindley quát - Sao nó lại ở đây? Nó đã cố chải chuốt cho gọn ghẽ hơn phải không? Đợi đến lúc tao tóm được mớ tóc dài kia, tao sẽ kéo cho nó dài thêm tí nữa!

- Thế cũng đủ dài rồi, - Edgar Linton, từ ngoài ngưỡng cửa ghé mắt nhìn vào nói. - Chà, trông như một cái bờm ngựa phủ lên mắt nó ấy.

Heathcliff đưa mắt nhìn thằng bé mà chưa chi nó đã căm ghét như một tình địch. Vớ lấy một đĩa nước xốt táo nóng trên chiếc bàn làm bếp, nó hắt toẹt vào cổ và mặt Heathcliff. Edgar la toáng lên. Isabella và Catherine vội chạy đến xem có chuyện gì, trong khi Hindley lôi nó về phòng, đánh cho nó một trận.

- Lẽ ra anh không nên nói với cậu ấy làm gì. - Catherine trách Edgar - Anh đã làm hỏng cuộc đến thăm, còn cậu ấy sẽ bị đánh, giờ thì sẽ chẳng còn bụng dạ nào mà thưởng thức bữa tối.

Hindley quay lại, và tất cả bọn họ ngồi xuống dự bữa tiệc Giáng Sinh. Trên đĩa Catherine là một miếng thịt ngỗng lớn. "Thật là một con bé ích kỷ". Tôi nhủ thầm trong bụng, "thật là thiếu tình cảm, không hề xót thương cho thằng bạn nó". Nhưng rồi tôi để ý thấy mắt cô ngấn lệ và cô không ăn được miếng nào.

Sau đó, một ban nhạc từ Gimmerton tới biểu diễn, mọi người vui vẻ ca hát và khiêu vũ.

- Tiếng nhạc thật vui tươi, - Catherine nói - nhưng tôi sẽ lên lầu nghe. Trên ấy nghe nó du dương và ngọt ngào hơn.

Cô đi ra, leo lên cầu thang đến chỗ gác xép, nơi Heathcliff bị nhốt. Một lát sau, khi tiếng ca hát đã dứt, tôi đến để báo với cô rằng mọi người sẽ thấy thiếu cô, nhưng tôi không thấy cô đâu cả.

Không chịu trò chuyện với Heathcliff qua cánh cửa, cô đi ra ngoài, trèo vào phòng nó qua cái cửa sổ cho Heathcliff ăn uống chút ít bên chiếc lò sưởi trong bếp, cô mới chịu leo trở ra để đi xuống quần tụ với gia đình.

Thằng bé quá đau buồn nên chẳng ăn uống được là bao. Nó ngồi trên một chiếc ghế cạnh lò sưởi, tỳ hai khuỷu tay đầu gối, hai bàn tay chống cằm.

- Nào Heathcliff, cậu đang nghĩ gì vậy? - Tôi hỏi.

- Tôi đang cố xác định xem sẽ trả thù Hindley như thế nào. Tôi không bận tâm mình phải chờ đợi bao lâu. Tôi chỉ hy vọng hắn sẽ không chết trước khi tôi kịp trả thù.

- Thật xấu hổ cho cậu, Heathcliff. - Tôi nói - Trừng phạt kẻ ác là việc của Chúa, còn chúng ta phải biết tha thứ.

- Không, Chúa sẽ không có được niềm mãn nguyện là thấy tôi tha thứ đâu. - Nó đáp - Tôi chỉ mong sao mình tìm được cách trả thù tốt nhất thôi. Cứ mặc kệ tôi, Ellen, rồi tôi sẽ nghĩ ra kế. Tôi không cảm thấy đau đớn khi nghĩ đến điều đó, và một ngày kia, tôi sẽ trả thù!

CHƯƠNG 3

Tháng sáu mùa hè năm sau, tức là cách đây hai mươi ba năm, mợ Frances Earnshaw sinh hạ được một bé trai.

Tôi phảo lĩnh lấy trách nhiệm chăm sóc đứa bé mới chào đời tên là Hareton, vì mẹ nó đã qua đời hai tuần sau đấy. Hindley Earnshaw đau buồn vô hạn. Cậu chẳng hề tỏ ra quan tâm đến đứa bé chút nào. Miễn là nó trông khỏe mạnh và để cậu nghe thấy tiếng khóc là cậu bằng lòng. Về phần cậu, nỗi đau buồn đã làm thay đổi hẳn cuộc đời cậu, cậu không khóc cũng chẳng cầu nguyện; thay vào đó, cậu chửi rủa và quát tháo, suốt ngày mải mê cờ bạc và rượu chè. Joseph và tôi là hai gia nhân duy nhất còn ở lại. Những người khác đều bỏ đi vì họ không chịu đựng nổi cách cư xử của cậu.

Những thói xấu và đám bạn hữu hư hỏng của Hindley là tấm gương xấu cho Catherine và Heathcliff. Cái cách cậu đối xử với Heathcliff cũng đủ sức biến một vị thánh thành ác quỷ, và dường như là lúc này đã có một cái gì đó của quỷ dữ hiện hữu trong con người Heathcliff. Nó thích thú thấy cậu Hindley mất hết tự chủ, đồng thời bản thân nó cũng ngày một hung dữ và lầm lì hơn.

Ngôi nhà thật kinh khủng.

Bấy giờ không còn một vị khách nào đến chỗ chúng tôi, ngoại trừ cậu Edgar Linton đến thăm cô Catherinẹ Catherine giờ đây đã mười lăm, và là nữ hoàng của vùng thôn quệ Cô kiêu kỳ và ngạo mạn, tôi phải nói là lúc này tôi không còn ưa cô, và luôn cố tìm cách chọc tức cộ Nhưng cô vẫn quý tôi và lòng thương yêu đối với Heathcliff chẳng bao giờ thay đổi. Hai người gặp gỡ nhau vào những lúc không bị cậu Hindley để ý. Edgar Linton tuy ăn mặc chải chuốt và cư xử lịch thiệp hơn, cũng không thể chiếm được tình yêu thương của cô nhiều đến thế.

Một buổi chiều, Edgar cưỡi ngựa đến thăm vì Catherine đã nhắn với cậu là Hindley sẽ vắng nhà.

- Tôi có đến sớm quá không đấy? - Cậu lên tiếng hỏi lúc bước vào, vì thấy tôi bận phủi bụi mấy cái đĩa trong tủ.

- Dĩ nhiên là không đâu, - Catherine đáp. Cô quay về phía tôi. - Ellen, chị làm gì ở trong này vậy?

- Làm công việc của tôi. - Tôi đáp gọn.

Catherine bước đến bên tôi, nói khẽ:

- Ra ngoài đi. Gia nhân không được lau dọn lúc nhà đang có khách.

- Lúc cậu chủ đi vắng là dịp tốt để lau dọn chứ. - Tôi cất tiếng nói. - Vì cậu Earnshaw không thích tôi làm việc lúc cậu ấy ở nhà. Tôi chắc cậu Edgar sẽ bỏ quá cho tôi.

Trước khi Edgar kịp đáp, Catherine đã thô lỗ nói:

- Tôi không thích chị lau dọn trước mặt tôi...

- Tôi rất tiếc phải nghe cô nói thế. - Tôi đáp trong khi vẫn tiếp tục công việc của mình.

Nghĩ rằng cậu Edgar không thể trông thấy, cô giật phắt chiếc khăn lau khỏi tay tôi và véo vào cánh tay tôi. Cô làm tôi đau điếng, đến nỗi tôi phải kêu lên:

- Ôi, cô ác quá! Cô không có quyền cấu tôi.

- Tôi không hề đụng đến chị. - Catherine nói to. - Chị nói dối! Cô dậm chân và do thói tai ác trong cô thôi thúc, cô tát một cái vào má tôi.

Edgar bước đến, choáng váng chứng kiến toàn bộ cảnh này. Bé Hareton, vốn theo tôi khắp nơi, đang ngồi dưới sàn, gần chỗ tôi. Nhìn thấy những giọt nước mắt của tôi, nó cũng khóc òa lên và nói:

- Cô Catherine hư quá.

Catherine quay sang nó, nắm lấy người nó lắc mạnh. Edgar thấy tội nghiệp cho thằng bé, nên cố gỡ tay cô ra khỏi vai nó. Ngay lập tức, cô đưa bàn tay còn rảnh vả vào tay cậu một cách không thể cho là đùa giỡn được. Cậu lùi lại, kinh ngạc.

Cậu bước đến cầm lấy mũ.

- Anh đi đâu? - Catherine hỏi. - Anh không được về.

- Tôi phải đi và tôi sẽ đi khỏi đây. - Cậu đáp với một giọng nhỏ nhẹ.

- Không, không, Edgar Linton. Anh không thể bỏ mặc tôi mà đi trong lúc này. Tôi sẽ phải khổ sở suốt đêm, mà tôi lại không muốn khổ sở vì anh. Thôi được rồi, đi đi, nếu anh muốn thế. Anh cứ việc đi khỏi đây, còn bây giờ tôi sẽ khóc, tôi sẽ khóc khổ sở một mình.

Cô khuỵu gối xuống bên một chiếc ghế và lớn tiếng nức nở. Edgar bước ra sân rồi đứng lại đấy, phân vân chưa biết làm gì. Nhưng quyết tâm ra đi của cậu chẳng hơn gì con mèo quyết bỏ lại một con chuột đã bị cắn gần chết hay một con chim đã ăn hết phân nửa. Cậu đột nhiên quay phắt lại, đi vào nhà và đóng cửa lại.

Một lúc sau, tôi thấy cậu Hindley đang quay về nhà, say không còn biết trời đất gì nữa. Khi tôi đến báo tin cho họ thì thấy không những cuộc cãi vã đã chấm dứt mà còn làm cho họ gần gũi nhau thêm. Edgar vội vã ra về qua cổng trước, còn Catherine thì bỏ lên phòng cô khi anh cô bước vào.

Buổi tối, tôi ngồi trong bếp ru Hareton ngủ. Tôi tưởng Heathcliff đã ra chuồng ngựa, nhưng về sau tôi mới biết là nó không ra đó, mà chỉ đến chỗ cái ghế ở cuối gian bếp. Nó lặng lẽ ngồi đấy, khuất trong bóng tối, nơi nó không bị ai trông thấy.

Catherine bước vào.

- Chị có một mình thôi ư, Ellen? - Cô thì thào.

- Phải. - Tôi đáp.

Cô ngồi xuống bên tôi, vẻ mặt bối rối, lo âu, nhưng vì cô không lên tiếng nên tôi vẫn tiếp tục hát ru

- Heathcliff đâu? - Lát sau cô cất tiếng hỏi.

- Đang làm công việc của nó ở chuồng ngựa. - Tôi đáp thế vì đinh ninh nó đang ở đấy. Nó không lên tiếng cải chính, có lẽ đã ngủ thiếp đi rồi. Lại im lặng một hồi lâu.

- Trời ơi! - Rốt cục Catherine thốt lên. - Sao tôi khổ sở thế này?

- Thế thì thật tội nghiệp. - Tôi nói. - Khó mà làm cho cô vừa lòng được. Cô có nhiều bạn bè, ít phải lo toan, ấy vậy mà cô vẫn chưa bằng lòng.

- Ellen, liệu chị có giữ kín được một điều bí mật không? - Cô hỏi, cặp mắt đen láy ngước lên nhìn tôi, khiến cơn giận dữ của tôi tan biến hết.

- Tôi cần phải tâm sự với một người nào! - Cô nói tiếp. - Hôm nay, Edgar Linton vừa cầu hôn tôi và tôi đã trả lời cậu ấy. Bây giờ, trước khi tôi cho chị biết tôi nhận lời hay từ chối, chị hãy nói xem, lẽ ra tôi phải trả lời thế nào?

- Thật tình, làm sao mà tôi biết được? - Tôi đáp. - Cứ nghĩ cách cô xử sự chiều nay, thì tôi nghĩ là cô nên từ chối cậu ấy. Còn cậu ta lại cầu hôn cô sau chuyện đó, thì tôi lại nghĩ cậu ta hẳn là thằng ngu.

- Nếu chị nói với tôi như vậy thì tôi sẽ chẳng kể thêm gì cho chị nữa. - Cô nói. - Ellen ạ, tôi đã nhận lời cậu ấy. Nhanh lên, chị nói xem, liệu tôi có sai lầm không?

- Trước hết, cô có yêu cậu Edgar không đã?

- Tất nhiên là có. Tôi yêu mọi cái ở cậu ấy.

- Để tôi nói cô nghe thử, cô Catherine ạ. Cô yêu cậu Edgar Linton, vì cậu ấy trẻ trung, đẹp trai, vui vẻ và giàu có. Liệu cô có yêu cậu ấy nếu cậu ấy không có bốn thứ ấy không?

- Nếu thế thì tôi chỉ thương hại, hay căm ghét cậu ấy thôi. - Cô đáp.

- Nhưng vì cậu ta có những thứ ấy và cậu ta yêu cô, vậy cô cứ lấy cậu ta.

- Việc đó tôi không cần chị cho phép, Ellen. Tôi sẽ lấy cậu ấy, nhưng chị chưa cho tôi biết liệu tôi có đúng không?

- Hoàn toàn đúng, cậu Hindley, anh cô, sẽ hài lòng. Ông bà Linton sẽ vui mừng. Cô sẽ rời khỏi một gia đình lộn xộn, khó chịu để đến sống trong một gia đình giàu có, đáng kính. Cô nói cô yêu Edgar, và Edgar yêu cô, vậy thì sao cô lại thấy mình bất hạnh?

- Ở đây và ở đây này. - Catherine nói, một tay vỗ ngực, tay kia vỗ trán. - Ở đây hay ở bất kỳ chỗ nào mà linh hồn đang trú ngụ. Từ tận đáy lòng và tâm hồn tôi, tôi biết là mình đã lầm, nhưng tôi không sao lý giải rõ ràng được.

Cô ngồi bên tôi, vẻ mặt buồn rầu.

- Ellen, có lần tôi mơ thấy mình đang ở trên thiên đàng, nhưng xem ra thiên đàng không phải là mái nhà yên ấm cho tôi, và tôi khóc đến nát lòng đòi về lại trái đất. Các thiên thần giận tôi đến nỗi họ ném tôi xuống giữa vùng đồng hoang, trên đỉnh Đồi Gió Hú. Tôi tỉnh dậy, khóc nức nở vì vui mừng.

- Ôi, Ellen, tôi mà lấy Linton thì chẳng thích hợp gì hơn tôi ở trên thiên đàng. Nếu ông anh đáng ghét của tôi không dìm Heathcliff xuống cảnh bần cùng như thế, thì ắt hẳn chẳng bao giờ tôi lại nghĩ đến chuyện đó. Bây giờ mà lấy Heathcliff thì mất hết danh giá.

Đến đây, nghe thấy có tiếng động đằng sau lưng chúng tôi, tôi ngoái đầu lại nhìn.

Heathcliff rời ghế đứng dậy và lẻn ra ngoài không một tiếng động. Catherine không hay biết gì, và Heathcliff đã biến mất trước lúc cô lại lên tiếng nói tiếp.

- Tôi sẽ không bao giờ để Heathcliff biết được tôi yêu cậu ấy đến thế nào. Tôi yêu cậu ấy không phải vì đẹp trai mà vì cậu ấy đúng là bản thân tôi, còn giống tôi hơn cả tôi nữa. Dù làm bằng chất gì đi nữa thì tâm hồn Heathcliff và tâm hồn tôi vẫn là một. Còn tâm hồn Edgar thì khác hẳn tâm hồn tôi như ánh trăng khác tia chớp, hay như băng khác lửa.

Bấy giờ tôi bảo Catherine im lặng.

- Joseph đã về đấy, và Heathcliff sẽ vào đây cùng lão ta. - Tôi bảo cô.

- Giao Hareton cho tôi, tôi sẽ trông nó trong lúc chị chuẩn bị bữa tối. Tôi không muốn Heathcliff biết tí gì về chuyện này. - Catherine nói. - Cậu ấy chả biết thế nào là đang yêu, phải không nào?

- Tôi chẳng thấy có lý do gì mà cậu ta không biết được bằng cộ - Tôi đáp. - Và nếu cô là người mà cậu ta chọn thì cậu ta là sinh vật bất hạnh nhất từng sinh ra ở trên đời này. Vì ngay khi cô trở thành bà Linton, là cậu ta mất cả bạn, cả tình yêu, mất tất cả! Cô đã tính đến chuyện cô sẽ chịu đựng sự chia lìa ấy như thế nào và cậu ta sẽ chịu đựng cảnh bị bỏ lại một mình trên cõi đời này như thế nào chưa?

- Bỏ cậu ấy một mình? - Catherine kêu lên. - Không, Heathcliff và tôi sẽ không bao giờ bị chia lìa. Nếu Heathcliff và tôi

lấy nhau, thì chúng tôi chỉ có nước đi ăn mày, nhưng nếu tôi lấy Edgar Linton, thì tôi có thể giúp Heathcliff vươn lên và thoát khỏi uy quyền của Hindley.

- Cô nói sao, bằng tiền của chồng ư? Cô nghĩ là Heathcliff sẽ chấp thuận điều ấy sao? Thật là một lý do sai trái để lấy cậu Linton! - Tôi thốt lên.

- Ellen, tôi không thể giải thích với chị được. Những nỗi khổ tâm lớn lao trong đời tôi chính là những nỗi khổ tâm của Heathcliff. Tình yêu của tôi đối với Linton cũng giống như cây cối trong rừng. Thời gian sè làm nó thay đổi như mùa đông sẽ làm cây cối đổi thay. Nhưng tình yêu của tôi đối với Heathcliff thì giống như những tảng đá vĩnh hằng ẩn sâu trong lòng đất, tuy không dễ gì nhìn thấy được nhưng nó vẫn tồn tại ở đấy. Ellen ạ, tôi chính là Heathcliff. Cậu ấy luôn ở trong tâm trí tôi, vì vậy xin đừng nhắc đến chuyện chúng tôi phải chia lìa nhau nữa nhé, tôi không thể chịu đựng nỗi điều ấy đâu.

Đến đây thì Joseph bước vào, nên cuộc chuyện của chúng tôi chấm dứt. Khi lão lên tiếng hỏi Heathcliff đâu thì chúng tôi đã sắp ăn xong bữa tối.

- Tôi sẽ đi gọi nó. - Tôi đáp. - Tôi chắc nó đang ở chuồng ngựa.

Nhưng chẳng có dấu hiệu nào là nó đang ở đấy. Tôi quay về. khẽ rỉ tai với Catherine rằng tôi e nó đã nghe được một phần câu chuyện cô nói đêm nay, vì tôi trông thấy nó bước ra ngoài lúc cô đang mải mê nói.

Catherine hoảng hốt bật dậy và lao ra ngoài tìm nó nhưng không thấy nó đâu. Cô quay về và ra lệnh cho Joseph đi tìm nó ở làng Gimmerton, còn tôi thì tìm kiếm trong mấy tòa nhà quanh trang trại. Cả hai chúng tôi đều không tìm thấy nó. Catherine không sao yên tâm được, cô cứ vật vờ đi đi lại lại từ cánh cửa nhà đến cổng trại. Mây giông kéo đến và đến nửa đêm thì cơn giông nổi lên, gào rú điên cuồng trên đồi. Một cơn gió xiết quật ngã mất một cái cây ở góc nhà, và một cành cây đồ sộ rơi xuống, nằm vắt ngang trên mái nhà, hất đổ một phần dãy ống khói đằng đông, làm đá và bồ hóng rơi ào ào xuống lò sưởi trong bếp. Cơn giông qua đi sau hai mươi phút hoành hành, tất cả chúng tôi không bị hề hấn gì, ngoại trừ Catherine, vì cô một mực không chịu vào trú. Cô chạy khắp cánh đồng hoang, vừa chạy vừa gọi tên Heathcliff, hết nghe

ngóng rồi lại gọi. Cô bước vào nhà bếp, ướt sũng từ đầu đến chân, và ngồi xuống bên lò sưởi.

- Ôi, cô ơi, - tôi nói, tay chạm khẽ vào vai cô, - về giường ngủ đi. Có đợi cái thằng ấy nữa cũng uổng công thôi. Chắc hẳn nó đã đi Gimmerton và sẽ ngủ đêm lại đó.

- Không, không, - Joseph nói, - nó không có ở Gimmerton đâu. Tôi nghĩ nó đã lạc trong vùng đầm lầy. Cơn giông này là một sự trừng phạt của Chúa đấy. Cô ơi, cô cứ liệu chừng lần sau sẽ tới lượt cô bị trừng phạt đấy.

Tôi phớt lờ những lời Joseph dọa và lại cố thuyết phục Catherine đi lên gác lấy quần áo khô mà thay. Rốt cuộc, tôi đi ngủ một mình, mặc cho Joseph mải mê thuyết giảng, còn Catherine thì run cầm cập.

Suốt đêm cô ngồi trong bếp, và hôm sau chúng tôi phải bế cô vào giường, người sốt cao. Cô mệt nặng nhiều ngày liền, nhưng rồi cũng dần dần bình phục. Ngay sau khi cô đủ khỏe lại để có thể đưa đi được, và Linton đưa cô về ấp Thrushcross để chăm sóc. Joseph và tôi rất mừng khi cô đi khỏi, vì từ lúc cô đã khá hơn, cô là một bệnh nhân hay đòi hỏi quá quắt.

Tuy nhiên, gia đình Linton chắc phải ân hận về lòng tốt của họ, vì cả hai ông bà Linton đều bị lây sốt và chết cách nhau ít ngày.

Về phần Heathcliff, chúng tôi chẳng nghe tin tức gì về cậu ta từ sau hôm xảy ra cơn giông.

Catherine trở về với chúng tôi, kiêu kỳ hơn bao giờ hết. Edgar Linton vẫn yêu cô và ba năm sau, khi cậu ta cưới Catherine, cậu nghĩ mình là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian.

Tôi phải chia tay với cậu bé Hareton năm tuổi để theo Catherine sang sống bên ấp Thrushcross. Tôi vô cùng ngạc nhiên thấy cô cư xử khá hơn tôi tưởng. Cô có vẻ yêu cậu Edgar thật sự, ngay cả với Isabella em cậu, cô cũng tỏ ra quý mến. Cả hai anh em đều chú ý cho cô được thoải mái và chiều theo mọi ý muốn của cô. Ai mà có thể xấu tính và cáu kỉnh khi không gặp mọi sự chống đối nào kia chứ?

Tôi tin là Catherine và Edgar thực sự có hạnh phúc sâu đậm và ngày một thêm hạnh phúc.

Tất cả những điều đó kết thúc quá sớm.

Một buổi tối tháng chín tĩnh lặng, tôi đang từ ngoài vườn đi vào nhà, mang theo một giỏ táo lớn vừa hái được. Trời đã nhá nhem tối và trăng đang lên, lơ lửng trên bức tường cao bao quanh khu vườn. Đặt chiếc giỏ xuống, tôi dừng lại để hít thêm chút khí trời dịu ngọt. Tôi đang ngước nhìn trăng và quay lưng lại phía cổng ra vào thì bỗng nghe có tiếng gọi đằng sau:

- Ellen, có phải chị đấy không?

Đó là một giọng trầm, phát âm hơi lơ lớ như người ngoại quốc, tuy trong cách nói có một cái gì đó nghe quen quen. Tôi nhìn qua cổng thì thấy có một người đàn ông cao lớn, y phục màu sẫm, mặt và tóc đều sẫm màu.

“Ai thế nhỉ? “ - Tôi nghĩ. - “Đây không phải giọng của cậu Earnshaw”.

- Tôi đã đợi ở đây một tiếng đồng hồ rồi, - người lạ mặt nói tiếp. - Tôi không dám vào. Chị không nhận ra tôi sao? Nhìn xem, tôi đâu phải người lạ.

Một tia sáng rọi vào mặt cậu tạ Má cậu ta tái nhợt, mái tóc mai đen nhánh che hết nửa má, cặp lông mày rậm, đôi mắt hõm sâu. Chính đôi mắt ấy đã giúp tôi nhớ ra.

- Sao? - Tôi nói, hai tay giơ lên kinh ngạc. - Sao! Cậu đã về đấy ư? Có thật là cậu đấy không?

- Vâng, tôi là Heathcliff đây. - Cậu ta đáp. - Họ có nhà không? Cô ấy đâu? Ellen, chị có vẻ không vui khi thấy tôi. Cô ấy có đây không? Nói cho tôi biết đi! Tôi muốn nói một lời với cô ấy, cô chủ của chị. Chị đến nói với cô ấy là có người từ Gimmerton đến muốn gặp cô ấy.

- Nhưng cô ấy sẽ đón nhận tin này ra sao đây? Ngay tôi còn thấy bàng hoàng nữa là. Tin này sẽ làm cô ấy rối trí mất. Nhưng cậu quả thật là Heathcliff rồi! Có điều cậu đã thay đổi khác xưa! Cậu đã đi lính ư?

- Đi đi, chị chuyển lời nhắn của tôi mau lên. - Cậu ta sốt ruột nhắc. - Tôi như ở trong địa ngục chừng nào chị chưa chịu làm việc đó.

Catherine và Edgar Linton đang ngồi bên khung cửa sổ trong một căn phòng ở trên lầu, ngắm nhìn khu vườn và bãi cỏ trải

dài đến cánh đồng hoang phía xạ Cả căn phòng lẫn hai người ngồi bên trong đều trông rất thanh bình, đến nỗi tôi ngập ngừng không dám lên tiếng.

- Có một người từ Gimmerton đến, muốn gặp cô, thưa cô. - Rốt cuộc, tôi lên tiếng.

- Người đó muốn gì? - Cậu Linton hỏi.

- Tôi không hỏi. - Tôi đáp.

- Thôi được, chị kéo rèm lại và thắp nến lên, Ellen. - Cô nói. - Chị có thể mang trà lên luôn thể. Tôi sẽ xuống gặp người ấy rồi trở lại ngay.

Cô rời khỏi phòng, và cậu Edgar vô tư hỏi xem đấy là ai.

- Một người mà cô chủ không ngờ tới. Đấy là Heathcliff, trước đây vẫn ở nhà cậu Earnshaw ấy mà. Cậu chắc vẫn còn nhớ cậu ấy.

- Sao? Cái tên di-gan, cái tên thợ cày ấy à? - Cậu kêu lên. - Sao chị không nói vậy với Catherine?

- Suyt, cậu không được gọi cậu ta bằng những cái tên ấy, thưa cậu. - Tôi nói - Cô chủ nghe thấy sẽ buồn lòng lắm đấy. Cô gần như tan nát cả cõi lòng từ lúc cậu ta bỏ đi. Tôi đoán việc cậu ta trở về sẽ làm cô điên lên vì sung sướng.

Chẳng bao lâu sau, Catherine lao như bay lên gác và cánh cửa bật mở.

- Edgar! Edgar! - Cô hổn hển thốt lên, hai tay ôm choàng lấy cổ chồng. - ôi, Edgar, anh thân yêu! Heathcliff đã trở về! Đích thực là anh ấy!

- Thôi nào, thôi nào! - Edgar, bực mình kêu lên. - Chẳng cần vì chuyện đó mà ghì chặt cổ anh đến nghẹt thở. Anh vẫn tưởng anh ta chưa bao giờ là một kho báu tuyệt diệu đến thế. Em không việc gì phải phát cuồng lên như vậy.

- Em biết anh không thích anh ấy, - cô đáp, nén lại chút niềm vui sướng tràn trề. - Nhưng vì em, giờ đây, hai người phải coi nhau như bạn đấy. Em mời anh ta lên đây nhé?

- Sao, lên đây ấy à? Vào phòng khách ư?

- Chứ còn chỗ nào nữa? - Cô hỏi.

Edgar Linton gợi ý nhà bếp là nơi thích hợp hơn. Cô Linton nhìn cậu, nửa giận dữ nửa giễu cợt.

- Không! - Một lát sau cô nói thêm. - Không thể như thế được, em không thể ngồi trong nhà bếp. Ellen, chị kê hai cái bàn ở đây, một cái dành cho cậu chủ và cô Isabella, còn cái bàn kia dành cho Heathcliff và tôi. Như thế anh vừa lòng rồi chứ, anh yêu? Em sợ là niềm vui này quá lớn khiến anh khó tin đó là sự thực được.

Cô lại toan chạy đi, nhưng Edgar ngăn lại.

- Ellen, chị xuống bảo ông ta lên đây. - Cậu nói. - Còn Catherine, em mừng thì mừng nhưng cố đừng tỏ ra ngốc nghếch thế. Người hầu kẻ hạ trong nhà không nên chứng kiến cái cảnh em chào đón một tên gia nhân bỏ trốn như thể một người anh em vậy.

Thấy Heathcliff theo tôi lên gác, Catherine lao tới, nắm lấy cả hai tay cậu, dẫn đến bên cậu Linton. Cô cầm lấy tay cậu Linton ấn vào tay Heathcliff.

Heathcliff đứng đấy trong ánh lửa từ lò sưởi hắt ra va dưới ánh đèn nến, nên chúng tôi trông rõ được những sự thay đổi trong diện mạo cậu ta. Giờ đây, cậu ta cao lớn, vóc người cân đối như lực sĩ. Mặt cậu ta trông già dặn và cương nghị hơn cậu Linton, và giờ đây trông cậu ta rất thông minh, không còn đâu dấu vết của sự nghèo hèn thuở trước. Phong thái cậu ta rất lịch thiệp, tuy nhiên vẻ hung tợn bán khai vẫn còn đó, nơi cặp lông mày rậm và đôi mắt đầy ánh lửa u ám. Cậu Linton cũng kinh ngạc như tôi trước sự đổi thay của cậu ta và không biết xưng hô thế nào với tên "thợ cày" này. Heathcliff buông bàn tay cậu Linton ra, đứng nhìn xuống mặt cậu một cách lạnh lùng cho tới lúc cậu quyết định lên tiếng.

- Mời ông ngồi, thưa ông. - Cậu Edgar Linton nói. - Cô Linton muốn tôi tiếp ông, và tôi bao giờ cũng sung sướng được làm bất cứ điều gì để cô ấy vui lòng.

- Tôi cũng vậy, bao giờ cũng sung sướng được làm thế, nhất là nếu tôi cũng được dự phần vào đây. - Heathcliff đáp. - Tôi sẵn sàng ngồi lại đây một hai tiếng.

Cậu ta ngồi xuống đối diện với Catherine. Cô cứ dán mắt vào cậu ta như thể cậu ta sẽ biến mất nếu cô quay đi. Cậu ta không ngước lên nhìn cô nhiều, chỉ thỉnh thoảng một cái liếc nhanh là đủ, và ánh mắt cậu ta phản chiếu lại niềm vui sướng mà cậu ta thấy được trong ánh mắt cô. Họ quá mải mê chú tâm vào nhau

nên chẳng hề cảm thấy bối rối. Edgar ngồi im, mặt tái đi vì bực bội.

Catherine đứng dậy, bước đến chỗ Heathcliff, nắm lấy tay cậu ta và cười vang.

- Đến mai em sẽ tưởng đây là một giấc mơ mất thôi. - Cô kêu lên. - Em sẽ không thể tin nổi là em đã gặp lại anh, lại được chạm vào người anh và nói chuyện với anh. Nhưng mà anh Heathcliff tàn nhẫn kia, anh không đáng được đón tiếp như thế này đâu. Anh bỏ đi biệt tăm biệt tích ba năm trời mà chẳng bao giờ thèm nghĩ đến em.

- Nhưng dẫu sao cũng có phần nhiều hơn cô nghĩ đến tôi. - Cậu ta nói khẽ - Tôi được tin cô lấy chồng cách đây không lâu, và trong lúc tôi đứng đợi dưới sân, tôi đã quyết định xong kế hoạch của tôi. Tôi muốn nhìn qua gương mặt cô một cái trước khi đi tính sổ với Hindley, rồi sau đó sẽ cho mình đi đời. Thái độ đón tiếp của cô đã làm tôi quên đi những ý định đó. Cô sẽ không xua đuổi tôi một lần nữa, tôi tin thế. Tôi đã phải trải qua bao nhiêu gian truân và vất vả từ buổi nghe thấy tiếng cô lần cuối, và tôi phải vất vả cũng chỉ vì cô mà thôi.

- Catherine, xin em quay lại bàn, nếu không chúng ta sẽ phải uống nguội tanh mất. - Cậu Linton ngắt lời, cố giữ giọng bình thường.

Catherine rót trà ra, và Isabella Linton cũng đến ngồi vào bàn. Bữa ăn không kéo dài, Catherine chẳng còn bụng dạ nào mà ăn uống; Edgar thì hầu như chẳng nuốt được miếng nào.

- Cậu sẽ về Gimmerton ư? - Tôi hỏi Heathcliff khi cậu ta ra về.

- Không, tôi đến Đồi Gió Hú. - Cậu ta đáp - Sáng nay khi tôi tới đó, cậu Earnshaw đã mời tôi ở lại.

Cậu ta đến thăm cậu Earnshaw và cậu Earnshaw lại mời cậu ta ở lại! Tôi cứ ngẫm nghĩ mãi câu ấy sau khi cậu ta đã đi khỏi. Chẳng nhẽ cậu ta đang ngấm ngầm thực hiện một trò ma mãnh nào đấy? Tôi có cảm giác giá như cậu ta đừng đến thì tốt hơn.

Khoảng nửa đêm, cô Linton vào phòng đánh thức tôi dậy.

- Tôi không sao chợp mắt được, chị Ellen ạ, và tôi muốn có ai đó thức để chia xẻ niềm hạnh phúc với tôi. - Cô thốt lên - Edgar không muốn chuyện trò với em. Anh ấy nói em thật ích kỷ đòi anh ấy phải nói chuyện trong khi anh ấy đang mỏi mệt và buồn ngủ, thế nên em trở dậy và để mặc cho anh ấy ngủ.

- Nhưng sao cô lại đi khen Heathcliff với cậu ấy làm gì? - Tôi hỏi - Họ chẳng bao giờ ưa nhau ngay từ khi còn nhỏ. Đừng vì cậu ta mà sinh ra xích mích với Edgar.

- Tôi nói chị nghe điều này, Ellen ạ, tôi tin tưởng vào tình yêu của Edgar đến mức tôi biết chắc dù tôi có giết anh ấy đi nữa, anh ấy cũng sẽ không muốn có ai trả thù cho mình.

- Vậy thì lẽ ra cô càng phải quý trọng tình cảm của cậu chủ mới phải. - Tôi đáp - Nhưng cô nghĩ sao về việc Heathcliff sẽ ở lại Đồi Gió Hú?

- Anh ấy đã giải thích tất cả với tôi. - Catherine đáp - Anh ấy nói là đã đến đấy để hỏi thăm tin tức về tôi. Hindley trông thấy anh ấy và mời vào nhà. Lúc ấy trong chính sảnh có mấy người đang ngồi đánh bài và chẳng bao lâu sau Heathcliff nhập bọn. Ông anh tôi đã thua tiền anh ấy. Thấy Heathcliff có nhiều tiền, anh tôi mời anh ấy ở lại đấy nghỉ đêm. Ông anh tôi vốn liều lĩnh, không biết thận trọng lựa chọn bạn bè. Anh ấy không thấy là không nên tin một người đã từng bị anh ấy đối xử quá tệ bạc.

- Thế cô không sợ hậu quả việc cậu ta ở lại bên đó sao? - Tôi hỏi.

- Tôi chẳng sợ gì cho anh bạn tôi, vì cái đầu cứng rắn của anh ấy sẽ giúp anh ấy tránh được hiểm nguy. - Catherine đáp - Tôi hơi sợ cho Hindley, nhưng chẳng ai còn có thể làm cho anh tôi sa đọa hơn về mặt đạo đức hơn mức hiện tại được nữa. Còn về mặt thể xác thì tôi sẽ làm tấm lá chắn che chở cho anh ấy khỏi bị hại. Ôi, Ellen, tôi đã phải chịu đựng bao đau khổ suốt ba năm nay, nhưng giờ đây thì tôi hạnh phúc vô cùng! Tôi sẽ đi làm lành với Edgar đây.

Edgar Linton không phản đối việc Heathcliff đến thăm, cho nên Catherine, về phần mình, đã cư xử với cậu rất hòa nhã như với tất cả những người khác trong nhà.

CHƯƠNG 4

Thoạt đầu Heathcliff sử dụng quyền tự do đến thăm ấp Thrushcross rất thận trọng, như thể cố tìm cách phát hiện xem cậu Linton sẽ chịu đựng những cuộc viếng thăm của cậu ta ra sao.

Catherine giờ đây cùng tiếp đón Heathcliff với một thái độ bình tĩnh hơn, và vì thế tâm trạng bực bội của cậu Edgar có lắng dịu đi.

Bấy giờ, Isabella đã là một tiểu thư mười tám tuổi, đầy vẻ quyến rũ, nhưng chúng tôi để ý thấy hình như cô không được khỏe, vì cô ngày càng hay cáu kỉnh và uể oải. Một hôm Catherine khuyên cô nên về giường nằm nghỉ và nên gọi bác sĩ từ Gimmerton đến khám.

- Tôi hoàn toàn khỏe mạnh. - Cô phản đối Catherine. - Chỉ có cái tính đáo để của chị mới làm tôi khổ sở thôi.

- Làm sao cô lại có thể bảo là tôi đáo để? - Catherine kinh ngạc hỏi. - Cô nói thử xem tôi không tử tế với cô lúc nào?

- Hôm qua, - Isabella nức nở. - Khi chúng ta đi dạo qua cánh đồng hoang, chị bảo tôi muốn đi đâu cứ đi trong khi chị sóng bước bên ông Heathcliff.

- Nhưng như thế thì có gì là không tử tế kia chứ? - Catherine hỏi. - Tôi chỉ nghĩ rằng chuyện trò với ông Heathcliff sẽ chẳng có gì hấp dẫn với cô.

- Tôi không bận tâm đến chuyện trò. - Isabella đáp. - Tôi chỉ muốn được ở bên... - Đến đây cô ngập ngừng.

- Sao kia?

- Ở bên ông ấy, tôi không muốn lúc nào cũng bị đuổi đi, chị Catherine ạ. Chị là con chó già giữ xương. Chị không muốn ai được yên thương ngoại trừ bản thân chị.

- Thật là xằng bậy! - Catherine kinh ngạc thốt lên. - Tôi thật không sao tin được sự rồ dại này. Chắc là không phải cô thèm

muốn lòng ái mộ của Heathcliff đấy chứ? Tôi hy vọng là tôi đã hiểu lầm cô.

- Không đâu, chị không hiểu lầm đâu. - Cô gái bất hạnh nói. - Tôi yêu ông ấy còn hơn cả trước nay chị yêu Edgar nữa kia, và ông ấy cũng có thể yêu tôi nếu chị để mặc ông ấy.

- Nếu vậy thì có cho tôi cả một vương quốc, tôi cũng chẳng muốn ở vào địa vị cô. - Catherine tuyên bố. - Ellen, chị giúp tôi chứng tỏ cho cô ấy thấy là cô ấy điên rồ đến mức nào đi. Nói cho cô ấy biết Heathcliff là người như thế nào: một sinh vật hoang dã không hề được thuần dưỡng, một vùng đất hoang khô cằn. Đừng tưởng rằng ẩn dưới sắc mặt nghiêm khắc ấy là một trái tim nhân hậu! Ông ta không phải là một con trai ngậm ngọc. Ông ta là một con người dữ tợn, nhẫn tâm và ích kỷ. Tôi biết ông ta không đời nào có thể yêu được một người trong gia đình Linton, tuy ông ta rất có khả năng cưới cô để đoạt lấy gia sản của cô.

Mỗi lời Catherine nói là ý nghĩ thật bụng của cô, nhưng Isabella chỉ kêu lên:

- Sao chị có thể nói về ông ấy như vậy được trong khi ông ấy là bạn chị? - Tôi phải khổ sở chịu đựng thói ích kỷ của chị ấy. - Isabella nức nở nói với tôi khi Catherine đã rời khỏi phòng. - ông Heathcliff chắc chắn có một tâm hồn cao quý; nếu không ông ấy đã chẳng bao giờ nhớ đến chị ta.

- Cô hãy gạt cậu ấy ra khỏi ý nghĩ, cô Isabella ạ. - Tôi nói. - Cô Linton nói có mạnh lời, nhưng cô ấy đúng đấy. Cô ấy biết rõ lòng dạ cậu ta hơn bất cứ ai. Mà cô ấy chẳng đời nào lại đi phóng đại tính xấu của cậu ta. Những người trung thực không che giấu việc làm của họ. Đằng này mấy năm qua cậu ta sống ra sao? Cậu ta đã trở nên giàu có như thế nào? Tại sao cậu ta lại đến ở Đồi Gió Hú, trong nhà một người mà cậu ta căm ghét? Nghe đồn từ khi cậu ta đến, cậu Earnshaw ngày càng đổ đốn. Họ ngồi đánh bạc suốt đêm với nhau. Cậu Hindley đã cầm hết đất đai của cậu ấy để vay tiền và giờ đây chẳng làm gì cả ngoài cờ bạc và rượu chè.

- Chị cũng tồi tệ như tất cả những người khác, Ellen ạ. - Isabella đáp. Tôi sẽ không nghe theo những lời vu khống của các người đâu.

Liệu cuối cùng Isabella có qua khỏi cơn si mê ấy không, chúng tôi không có dịp vào khám phá được điều đó. Hôm sau, cậu

Edgar Linton vắng nhà cả ngày để đi dự một cuộc họp. Catherine và Isabella đang ngồi trong thư viện, lạnh nhạt, không nói với nhau lời nào, thì Heathcliff, do biết Edgar đi vắng, đến thăm ấp. Isabella mải đọc sách, nên mãi đến khi Heathcliff bước vào, cô mới biết cậu ta đến.

- Anh vào đi. - Catherine mừng rỡ reo lên. - Ở đây có hai người đang cần có ai để nói chuyện cho vui, và anh chính là người mà cả hai chúng tôi nhất trí lựa chọn. Heathcliff, tôi sẽ cho anh thấy có một người còn yêu anh hơn cả tôi. Cô em chồng tội nghiệp của tôi đang tan nát cõi lòng vì anh đấy. Nghĩ mà xem, việc trở thành em rể của Edgar nằm trong tầm tay anh rồi còn gì!

Isabella đã đứng dậy toan chạy ra khỏi phòng.

- Không, không, Isabella, - Catherine nói tiếp, vờ ra vẻ đùa cợt. - Cô không nên bỏ chạy. Hôm qua chúng tôi đã cãi nhau như chó với mèo về anh đấy, Heathcliff ạ. Cô ấy nói với tôi rằng chỉ cần tôi tránh sang một bên là anh sẽ mãi mãi yêu cô ấy.

- Catherine! - Isabella hổn hển thốt lên, cố vùng ra khỏi bàn tay Catherine đang giữ chặt lấy cô. - ông Heathcliff, xin ông làm ơn bảo bạn ông buông tôi ra. Chị ấy quên là tôi và ông chưa quen biết nhau bao nhiêu. Cái trò này chị ấy có thể cho là ngộ nghĩnh, nhưng lại làm cho tôi rất đau.

Heathcliff chẳng nói gì, chỉ ngồi xuống, vẻ dửng dưng. Isabella quay sang người chị dâu, thì thầm van xin hãy thả cô ra.

- Không đời nào. - Catherine kêu lên. - Tôi không muốn bị gọi là đồ chó già giữ xương. Cô phải ở lại. Heathcliff, anh không mừng trước cái tin tôi vừa báo sao? Cô ấy giận tôi vì hôm nọ tôi đã xua cô ấy đi, không để cô ấy được ở bên anh.

Heathcliff ngoái người lại trên ghế.

- Bây giờ thì chắc chắn là cô ấy muốn thoát khỏi sự có mặt của tôi. - Cậu ta nói.

Cậu chằm chằm nhìn cô như thể đang nhìn một con vật kỳ dị, gớm ghiếc nào đó.

Isabella không còn chịu đựng được nữa. Mặt cô đỏ dừ lên rồi lại trắng bệch ra. Cô dùng bàn tay không bị túm, cấu khắp mu bàn tay đang giữ chặt cô. Catherine lập tức buông cô ra và Isabella bỏ chạy ra ngoài.

- Đó là một con hổ cái dành cho anh đấy. - Catherine vừa nói vừa giãy tay vì đau. - Liệu hồn, Heathcliff ạ! Anh phải giữ cẩn thận hai con mắt của anh khi cô ta đứng bên đấy.

- Tôi sẽ nhổ đứt mấy ngón tay cô ta nếu chúng đe dọa tôi. - Cậu ta tàn bạo nói. - Nhưng sao cô lại trêu chọc cô ta kiểu ấy? Không phải cô nói thật đấy chứ?

- Ồ, em nói thật đấy, - Catherine quả quyết nói. - Cô ấy nói là yêu anh say đắm. Nhưng thôi, anh đừng bận tâm thêm chuyện ấy làm gì. Em chỉ muốn trừng phạt cô ấy vì những điều cô ấy nói với em hôm qua. Em rất mến cô ấy Heathcliff ạ, nên em không thể để anh bắt cô ấy mà nhai sống nuốt tươi đâu.

- Còn tôi thì chả thích cô ta chút nào để mà thử làm việc ấy. - Cậu ta nói.

Im lặng một lát.

- Cô ta là người thừa kế của ông anh phải không? - Cậu ta hỏi.

- Hiện tại thì như vậy, nhưng em hy vọng mình sẽ sinh được nửa tá con trai, và khi ấy cô ta sẽ không còn là người thừa kế nữa. Anh háo hức chiếm đoạt tài sản người láng giềng của anh quá đấy, nhưng hãy nhớ rằng trong trường hợp này, tài sản người láng giềng ấy là của em.

Thế là đề tài này được gạt ra ngoài cuộc nói chuyện của họ, hay có lẽ đúng hơn là nó đã ra khỏi ý nghĩ của Catherine. Nhưng suốt buổi tối hôm đó, mỗi khi cô Linton ra khỏi phòng là môi Heathcliff lại nở một nụ cười khó hiểu.

Vài hôm sau, Catherine và tôi đều sững sờ khi thấy cậu ta gặp riêng Isabella trong vườn, vì chúng tôi không được nghe nói gì về một sự sắp đặt như vậy. Sau đấy Heathcliff đi về phía cửa bếp, và Catherine lao xuống gặp cậu ta ở đấy.

- Anh làm như vậy là có ý gì? - Cô hỏi. - Ai mời anh đến thăm Isabella thế? Em đã bảo là anh phải để cô ấy yên cơ mà, còn bây giờ thì em xin anh đừng làm thế nếu như anh không muốn bị Edgar cấm cửa.

- Xin Chúa đừng để hắn ta thử làm điều đó. - Con người xấu xa ấy thốt lên. - Xin Chúa giữ cho hắn ta luôn luôn nhu mì và nhẫn nại.

- Suyt! - Catherine nói nhanh, đóng cửa trong lại. - Sao anh lại bỏ ngoài tai lời em yêu cầu? Nếu anh thích Isabella thì anh sẽ lấy được cô ấy. Nhưng anh có thích cô ấy không? Nói thật với em đi, Heathcliff. Đấy, anh không muốn trả lời. Em dám chắc là anh không thích.

- Và liệu cậu Edgar có chấp thuận cho em gái cậu ấy lấy Heathcliff không? - Tôi hỏi.

- Tôi sẽ có cách làm cho anh ấy phải chấp thuận. - Catherine nói, giọng tự tin.

- Hắn ta có thể khỏi mất công. - Heathcliff nói. - Tôi có thể thu xếp được mà không cần hắn ta chấp thuận. Còn cô, Catherine, cô đã xử tệ với tôi, và nếu cô nghĩ rằng tôi sẽ cam chịu mà không trả thù thì chẳng mấy chốc cô sẽ được thấy điều ngược lại. Trong khi chờ đợi, tôi cám ơn cô đã nói điều bí mật của em chồng cô. Tôi xin thề sẽ tận dụng điều đó. Và xin cô đừng có xen vào!

- Đây là khía cạnh mới nào trong tính cách anh vậy? - Cô Linton thốt lên, vẻ kinh ngạc. - Tôi đã xử tệ với anh và anh sẽ trả thù ư? Anh sẽ trả thù sao đây, hở đồ cục súc vô ơn? Tôi đã xử tệ với anh như thế nào vậy?

- Tôi không tìm cách trả thù cô đâu, Heathcliff nói, giọng hòa nhã hơn. - Đó không phải là kế hoạch của tôi. Tên bạo chúa chà đạp những kẻ nô lệ của hắn ta, nhưng bọn họ không quay lại chống hắn, mà lại quay ra chèn ép những kẻ dưới. Cô cứ tha hồ mà hạnh hạ tôi đến chết để tiêu khiển, nhưng cô phải cho phép tôi cũng được tự mua vui theo cách đó. Đã có lần cô dập tắt những niềm hy vọng của tôi. Đừng tự ngưỡng mộ lòng nhân từ của bản thân khi nghĩ đến việc ban cho tôi một kẻ thay thế.

- Anh muốn đem lại nỗi thống khổ cho người ta? - Catherine hỏi. - Giờ đây khi Edgar đang sẵn lòng để anh đến thăm nơi này, tôi thấy yên lòng, ấy vậy mà anh lại chỉ chăm chăm muốn gây bất hòa. Cứ việc gây bất hòa với Edgar đi nếu anh muốn, Heathcliff ạ, và lừa gạt em gái anh ấy. Anh đã chọn được cách tốt nhất để trả thù tôi rồi đấy.

Cuộc trò chuyện chấm dứt và Catherine ngồi xuống bên lò sưởi, mặt đỏ bừng vì tức giận. Heathcliff đứng khoanh tay trên sàn lò sưởi, tiếp tục nghiền ngẫm những ý nghĩ độc địa. Tôi để mặc họ ở đấy đi lên gặp cậu Linton, lúc này đang thắc mắc tự hỏi không

hiểu sao vợ mình lại ở dưới nhà lâu thế. Tôi nói với cậu là Heathcliff đang ở trong bếp và kể chi tiết về cuộc gặp gỡ bí mật đó.

- Thật là một tin động trời, chị Ellen ạ. - Cậu thốt lên. - Tên ấy không được đến thăm nhà này nữa. Gọi cho tôi hai tên gia nhân. - Cậu dặn gia nhân đợi ở hành lang, rồi đi vào bếp, nơi Catherine và Heathcliff đã lai đang tranh cãi nhau dữ dội.

- Thế này là sao đây? - Edgar hỏi vợ. - Sao em còn ở lại đây khi mà con người xấu xa này ăn nói với em như vậy?

- Anh đã nghe trộm ngoài cửa ư, Edgar? - Cô hỏi bằng một giọng cốt để tỏ vẻ khinh bỉ trước thái độ của cậu.

Heathcliff nghe vậy nhếch mép cười khinh bỉ, và thế là Edgar quay sang cậu ta:

- Tôi đã rất kiên nhẫn với ông, - Cậu nói, giọng điềm tĩnh, - vì tôi biết Catherine muốn duy trì tình bạn với ông. Nhưng giờ đây ông lạm dụng lòng hiếu khách của tôi nên tôi cấm ông không được đặt chân đến nhà này nữa. Xin ông đi khỏi đây ngay!

Heathcliff nhìn kẻ đang nói, vẻ khinh bỉ:

- Catherine, con cừu non của cô hung hăng đe dọa như một con bò mộng vậy. - Cậu ta nói. - Tôi lấy làm tiếc, thưa ông Linton, nhưng tôi không nghĩ ông đáng để cho tôi đánh ngã.

Cậu Linton ra hiệu cho tôi gọi hai tên gia nhân. Vợ cậu đoán biết được chuyện gì đang xảy ra, bèn lao đến bên cánh cửa, khóa lại, rồi rút chìa khóa ra khỏi ổ.

- Không, anh sẽ không có được ai trợ lực hết. - Cô nói với chồng. - Nếu anh không đủ can đảm tự mình tấn công Heathcliff thì anh nên thừa nhận mình thua và xin lỗi anh ấy! Tôi được thưởng công vì lòng tốt đối với cả hai người như thế đấy! Tôi đã chiếu cố bản tính yếu đuối của anh, Edgar, lẫn bản tính xấu xa của anh, Heathcliff, thế mà cơ sự lại thế này. Edgar, tôi đang bảo vệ cho quyền lợi của anh lúc anh bước vào đây, nên tôi muốn Heathcliff đánh cho anh một trận vì đã dám nghĩ xấu về tôi.

Thế là cô ném chiếc chìa khóa cửa vào chỗ nóng nhất của lò sưởi. Edgar run rẩy và tái nhợt đi như cái xác chết. Cậu tựa vào lưng một chiếc ghế, hai tay bưng mặt.

- Tôi chúc cô vui thú với tên hèn nhát này. - Bạn cô nói. - Cứ thử tưởng tượng mà xem đây là người đàn ông được cô thích hơn tôi cơ đấy!

Cậu ta đến chỗ chiếc ghế Edgar Linton đang tựa và đẩy một cái. Cậu Linton tức thì bật thẳng người dậy, đấm mạnh vào cổ cậu ta một thoi trời giáng mà nếu là một kẻ nhỏ con hơn thì đã bị quật ngã xuống đất. Heathcliff bị đứt hơi mất một phút và trong lúc cậu ta nghẹn thở thì cậu Edgar đã ra khỏi bếp theo lối cửa sau và đi vòng ra đằng trước nhà.

- Đi khỏi đây, mau lên. - Catherine nài nỉ Heathcliff. - Anh ta sẽ quay trở lại mang theo súng ống và trợ thủ. Hôm nay, anh đã gây rắc rối cho em. Nhưng giờ anh khẩn trương lên, em sẽ giúp anh trốn khỏi đây.

- Cô cho là tôi sẽ bỏ đi sau khi bị đấm sao? - Heathcliff gầm lên. - Không đâu! Tôi sẽ bóp nát xương sườn hắn rồi mới ra khỏi nhà này. Tôi sẽ giết hắn!

- Cậu ấy sẽ không quay lai đâu. - Tôi nói dối. - Có bác xà ích và hai người làm vườn đang tới đấy. Chắc là cậu sẽ không đợi cho mấy tên gia nhân ấy tống cổ ra đường đấy chứ!

Heathcliff chộp lấy thanh cời than, đập nát ổ khóa cửa trong, rồi chạy trốn lúc cậu Linton cùng đám gia nhân rầm rập kéo đến theo lối kia.

Catherine về phòng, khóa trái cửa lại. Hai ngày liền cô một mực không chịu ăn uống gì, nói rằng mình ốm nặng không muốn ăn. Chồng cô, sau khi đã cảnh cáo Isabella không bao giờ được nói chuyện với Heathcliff nữa, thì ở lỳ trong thư viện đọc sách, chờ cho Catherine qua khỏi cái mà cậu chắc chắn là biểu hiện của cáu giận dỗi, một cơn cáu kỉnh nhất thời.

Ba ngày sau, khi cô Linton mở chốt cửa để kêu đổ đầy cho cô bình nước đã uống cạn trong phòng, có thể thấy thì rõ ràng là cô đã yếu lắm. Chúng tôi đặt cô lên giường và gần như ngay lập tức cô chìm vào một giấc ngủ bất an. Tôi chạy đến Gimmerton gọi bác sĩ lúc Edgar ngồi trông nom cô.

Suốt đêm hôm đó chúng tôi ở bên cô.

- Em gái tôi đã dậy chưa? - Sáng ra cậu Edgar hỏi tôi.

Trước lúc tôi kịp đáp thì cửa bật mở và cô hầu gái trẻ lao vào.

- Ôi, cậu chủ! Cậu chủ! - Cô ta hét lên - Cô nhà đã...

- Đừng làm ồn lên thế. - Tôi vội nói.

- Nói khẽ thôi - Cậu Edgar bảo - Có chuyện gì với Isabella vậy?

- Cô ấy bỏ đi! Đi mất rồi! Heathcliff cùng chạy trốn với cô ấy. - Cô gái hổn hển đáp.

- Không, không, không thể như thế được. - Cậu Edgar thốt lên, rất đỗi hốt hoảng. - Không thể như thế, Ellen, chị lên phòng Isabella tìm cô ấy đi.

- Nhưng đúng thế đấy ạ - cô hầu gái lên tiếng phản đối - Người ta trông thấy họ ở ngoài Gimmerton đêm qua, họ phóng ngựa nhanh hết nước chạy khỏi làng.

Khi tôi trở lại, tôi không cần phải lên tiếng nói gì. Thoáng nhìn vẻ mặt tôi, cậu chủ cũng đã biết được là tôi thấy phòng Isabella trống không.

- Chúng ta có nên cử ai đó đuổi theo, để đem cô chủ về không? - Tôi hỏi.

- Không, hẳn là nó tự nguyện bỏ đi - Cậu Edgar đáp - Tôi không còn có em gái nữa. Xin đừng đá động gì đến nó trước mặt tôi.

Từ đó, cậu không hề hỏi về cô ấy hay nhắc đến tên cô ấy nữa.

Bấy giờ bác sĩ đến và tuyên bố là cô Linton bị chứng viêm não. Không một người mẹ nào có thể chăm sóc con mình dịu dàng hơn cậu Edgar chăm sóc vợ. Ngày cũng như đêm, cậu trông nom cô cho đến khi tính mạng cô thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Hai tháng sau, tức vào tháng ba, cô ra được khỏi phòng lần đầu. Cậu Linton đặt lên gối cô một bó hoa nghệ tây vàng, và cô háo hức cầm nó lên.

- Đây là những bông hoa nở sớm nhất ở Đồi Gió Hú. - cô nói, giọng thích thú - Chúng nhắc em nhớ đến những cơn gió nhẹ, ánh nắng ấm áp và tuyết sắp tan.

- Tuyết đã tan gần hết dưới ấp rồi, - chồng cô đáp - và anh chỉ còn thấy có hai đốm trắng trên khắp vùng đồng hoang thôi. Bầu trời xanh ngắt, chim chiền chiện đang hót, và tất cả các con suối đều đầy ắp nước.

Một căn phòng ở nhà dưới được dọn cho cô và suốt ngày cô ở đấy cùng với Edgar. Chúng tôi chan chứa hy vọng cô sẽ bình phục. Có hai lý do để mong mỏi điều đó, vì chúng tôi hy vọng đứa bé mà cô đang trông đợi tới ngày sinh sẽ là một cậu kế tử để làm vui lòng cậu Linton, và cứu cho đất đai của cậu khỏi rơi vào tay một kẻ xa lạ.

Cũng vào khoảng thời gian đó, tức là hai tháng sau khi biến mất, Isabella viết thư cho tôi. Quả là một bức thư kỳ lạ khi mà người viết lại là một cô dâu trẻ.

Ellen thân mến, - bức thư mở đầu - Đêm qua tôi đến Đồi Gió Hú và mới được tin Catherine ngã bệnh và hiện vẫn chưa khỏi. Chị nói với Edgar là tôi sẵn lòng đổi bất cứ thứ gì để được gặp lại anh ấy, và chỉ hai mươi bốn giờ sau khi tôi rời khỏi ấp Thrushcross thì tim tôi đã lại trở về với nó. Nhưng tôi biết mình không thể trở về nhà, tôi muốn hỏi chị hai điều, Ellen ạ. Thứ nhất: chị đã làm thế nào mà giữ được những dấu hiệu của bản chất con người khi chị sống ở đây? Thứ hai: ông Heathcliff có phải là một con người không? Nếu phải thì ông ta có điên không? Nếu không thì phải chăng ông ta là một con quỷ? Đừng viết thư cho tôi, mà hãy đến thăm tôi và mang cho tôi một lời nhắn gửi của Edgar".

Tiếp đó bức thư của Isabella mô tả việc cô đến Đồi Gió Hú. Cô đã về đấy với Heathcliff vào lúc trời nhá nhem tối. Heathcliff ở lại trong chuồng ngựa để xem mấy con ngựa, và Isabella phải vào nhà một mình. Một thằng bé đang đứng trên sàn bếp. Nó rất bẩn và ăn mặc lôi thôi lếch thếch, nhưng trông rất giống Catherine ở đôi mắt và vùng xung quanh miệng.

"Đấy ắt hẳn là Hareton Earnshaw, cháu trai của Catherine". - Isabella nghĩ - "Mình phải kết bạn với nó".

Đáp lại lời chào của cô "Chào cháu, cháu yêu của cô", Hareton buông một câu chửi thề và mấy tiếng gì không sao hiểu được, dọa sẽ xuỵt chó ra cắn cô.

Cánh cửa mở ra, và một người đàn ông cao, gầy, ăn mặc lôi thôi bước vào, mái tóc bờm xờm rủ xuống quanh vai.

- Cô làm gì ở đây? Cô là ai? - ông ta chất vấn, vì đó là Hindley, anh trai của Catherine, vị chủ nhân Đồi Gió Hú.

- Tôi là Isabella Linton, và trước đây ông đã có gặp tôi, nhưng tôi vừa mới kết hôn nên giờ đây tôi là Isabella Heathcliff. Anh ấy đã đưa tôi về đây. Tôi chắc là có sự cho phép của ông.

- Hắn trở về đây như đã hứa vậy là tốt. - ông chủ nhà gầm gừ - Nhưng đêm đến, khi cô về phòng, cô nhớ khóa trái cửa lại đấy.

- Sao vậy, thưa ông Earnshaw? - Isabella hỏi.

- Nhìn đây. - ông vừa đáp vừa rút trong áo choàng ra một khẩu súng ngắn có một con dao hai lưỡi gắn liền với nòng. - Đêm nào cũng vậy, tôi không thể không thử mở cửa phòng hắn. Nếu có lần nào đó tôi thấy cửa không cài then, tôi sẽ vào để giết hắn.

- Heathcliff đã làm gì ông, anh ấy đã có lỗi gì với ông mà ông lại căm thù anh ấy đến như vậy? - Isabella hỏi. - Đã thế thì tại sao ông không bảo anh ấy rời khỏi nhà ông?

- Không. - ông Earnshaw gầm lên. - Hắn cứ thử bỏ đi xem, hắn sẽ phải chết. Lẽ nào tôi thua mất sạch mọi thứ mà không có lấy một cơ hội để gỡ lại? Chẳng lẽ Harton lại phải chết như một kẻ ăn mày? Tôi sẽ đoạt lại tiền của tôi và tôi sẽ lấy luôn cả vàng của hắn, sau đó lấy máu hắn, và địa ngục sẽ đón nhận linh hồn hắn.

Isabella viết tiếp trong thư là Heathcliff đã kể cho cô nghe về bệnh tình của Catherine, và buộc tội Edgar đã gây nên điều này. “ông ấy nói”, - cô viết, - “là tôi sẽ chịu tội thay cho Edgar. Một con hổ hay một con rắn độc cũng không thể gây cho tôi nỗi khiếp hãi mà ông ta đã khơi dậy trong tôi. Tôi thật sự căm ghét ông ta, tôi khốn khổ lắm, tôi đã là một con ngốc. Nhưng chị đừng nói một lời nào với bất kỳ ai ở ấp. Tôi trông đợi chị từng ngày. Đừng để tôi thất vọng. Isabella”.

Tôi nói với cậu chủ rằng tôi đã nhận được một bức thư của em cậu và hỏi cậu xem cậu có lời nào nhắn nhủ là cậu sẽ tha thứ cho cô ấy không.

- Tha thứ à! - Cậu linton nói - Tôi chả có gì để tha thứ cả. Chiều nay chị cứ sang thăm Đồi Gió Hú nếu chị muốn. Nói với nó là tôi không giận, mà chỉ tiếc là đã mất nó, nhất là khi tôi nghĩ nó chẳng bao giờ có thể hạnh phúc được. Tôi không thể đến thăm nó vì chúng tôi đã vĩnh viễn bị chia lìa. Nếu nó thật sự muốn làm vui lòng tôi, nó có thể thuyết phục cái kẻ côn đồ mà nó đã lấy làm chồng đi khỏi vùng này.

- Cậu không viết cho cô ấy một mẩu thư nhỏ nào sao, thưa cậu. - Tôi khẩn khoản.

- Không. - Edgar nói - Sự giao tiếp giữa tôi với gia đình Heathcliff sẽ phải đoạn tuyệt như sự giao tiếp giữa hắn với gia đình tôi.

Tôi đến Đồi Gió Hú và bước vào, không gõ cửa. Một cảnh tượng buồn thảm đập vào mắt tôi. Chính sảnh, nơi từng có thời là một căn phòng vui vẻ đến thế, nay bị bỏ mặc không ai chăm lo, sàn nhà bẩn thỉu, mấy chiếc đĩa bạc, đĩa thiếc không còn sáng bóng như trước nữa. Nơi Isabella cũng toát lên một vẻ lơ là tương tự khi cô xuất hiện, vì khuôn mặt đẹp của cô trông đờ đẫn và mái tóc rũ rượi của cô rối bù. Heathcliff đang ngồi trên bàn, và tôi chưa từng thấy cậu ta khá đến thế bao giờ. Cậu ta đứng dậy khi thấy tôi bước vào, chào hỏi tôi thân thiện và mời tôi ngồi xuống ghế. Bất kỳ một người lạ nào chắc hẳn cũng phải nghĩ rằng cậu ta xuất thân là một nhà quý tộc và vợ cậu ta là một ả nhếch nhác, bẩn thỉu.

Isabella bước tới, háo hức chìa tay ra định đón lấy bức thư mà cô mong là Edgar sẽ viết để trả lời cô. Tôi lắc đầu, nên cô bèn bỏ đi, môi run run.

Trong khi đó, Heathcliff hỏi thăm tôi về bệnh tình của Catherine. Tôi kể cho cậu ta nghe những gì mà tôi cho là cần thiết, trách cứ Catherine là đã tự chuốc lấy tất cả những chuyện ấy vào thân.

- Cô Linton giờ đây mới đang bình phục dần. - Tôi nói - Cô ấy sẽ chẳng bao giờ trở lại được như trước, nhưng tính mạng cô ấy đã được cứu thoát. Nếu cậu có chút lòng nào quý trọng cô ấy, thì cậu đừng bao giờ gặp lại cô ấy nữa. Thật ra cậu nên đi khỏi hẳn vùng này. Catherine Linton ngày nay cũng khác với cô bạn cũ Catherine Earnshaw của cậu ngày xưa như cô tiểu thư đây khác tôi vậy. Vẻ bề ngoài của cô ấy thay đổi nhiều lắm, tính nết lại càng thay đổi nhiều hơn. Chồng cô ấy sẽ vẫn giữ trọn tình thương yêu cô ấy và sẽ chăm sóc cô ấy bằng lòng nhân đạo thông thường và ý thức bổn phận, và nhớ về hình bóng một thời của cô ấy.

- Rất có thể, - Heathcliff nhận xét, cố tỏ vẻ bình tĩnh - ông chủ của chị chẳng có gì ngoài lòng nhân đạo thông thường và ý thức bổn phận để mà dựa vào. Nhưng chị nghĩ là tôi sẽ bỏ mặc Catherine cho bổn phận và lòng nhân đạo của hắn ta ư? Chị dám đem tình cảm của tôi đối với Catherine so sánh với tình cảm của

hắn dành cho nàng sao? Trước khi chị ra khỏi nhà này, chị phải hứa sẽ thu xếp cho tôi gặp mặt nàng. Tôi quyết gặp nàng bằng được.

- Cậu Heathcliff, cậu không được làm thế. - Tôi đáp - Một cuộc chạm trán giữa cậu và cậu chủ sẽ giết chết cô ấy mất.

- Thế thì chị phải giúp tôi và canh chừng để tôi không phải chạm trán hắn. - Heathcliff tiếp lời tôi - Nếu như tôi ở vào địa vị hắn và hắn ở vào địa vị tôi, thì tôi chẳng đời nào lại đi giơ tay đánh hắn. Chị có vẻ như không tin tôi à, Ellen? Nhưng tôi sẽ không bao giờ cấm hắn đến thăm nàng chừng nào nàng còn muốn gặp hắn. Ngay giây phút nàng hết thương yêu hắn, tôi sẽ rút tim hắn ra và uống máu hắn. Nếu chị không tin tôi thì chị không thực sự hiểu tôi.

- Ấy vậy mà giờ đây cậu lại muốn dập tắt những tia hy vọng bình phục của cô ấy bằng cách buộc cô ấy phải nhớ đến cậu trong khi cô ấy đã gần quên cậu. Cậu sẽ chỉ mang lại tai họa cho cô ấy mà thôi. - Tôi nói.

- Chị cho là nàng đã gần quên tôi ư? - Cậu ta hỏi - Ellen, chị biết là nàng chưa hề quên. Cũng như tôi, chị biết rõ là nàng nghĩ đến Edgar Linton một thì nghĩ đến tôi một ngàn lần.

- Catherine và Edgar yêu nhau như bất cứ đôi uyên ương nào. - Isabella kêu lớn, đột nhiên sôi nổi hẳn lên. - ông không có quyền nói về người ta như vậy, và tôi không muốn nghe ông nói về anh tôi kiểu ấy.

- Anh cô quý mến cô lắm à? - Heathcliff nói, giọng khinh bỉ - Hắn ta có tỏ ra quan tâm đến cô lắm đâu?

- Anh ấy không biết được tôi phải chịu khổ sở thế nào, - Cô đáp - Tôi chưa kể cho anh ấy biết điều đó.

- Vậy là cô đã kể cho hắn điều gì đó, phải không? Cô đã viết thư cho hắn rồi thì phải?

- Tôi có viết cho anh ấy một mẩu thư ngắn, báo tin tôi đã kết hôn. Ông đã nhìn thấy bức thư đấy thôi. - Cô nói.

- Và từ đó không viết gì thêm? - Cậu ta cứ tiếp tục hỏi gặng.

- Không. - Isabella đáp lại cộc lốc. (Cả cô ấy và tôi đều không nhắc tới bức thư dài mà cô đã gửi cho tôi chính ngày hôm đó).

- Cô tiểu thư đây nom thay đổi sa sút đi nhiều quá. - Tôi nói.

- Cô ấy chóng chán lạ thường với việc cố chiều lòng tôi. - Heathcliff vừa nói vừa nhếch mép cười. - Chao ôi! Ngay sau hôm cưới cô ta đã khóc lóc mãi đòi về nhà. Tuy nhiên cô ta sẽ hợp với nhà này hơn nếu cô ta đừng để tâm đến dáng vẻ bề ngoài của bản thân. Tôi sẽ chú ý sao cho cô ta không làm mất mặt tôi vì để cho người ngoài trông thấy.

Cậu ta tóm lấy cánh tay Isabella và lôi cô ra khỏi phòng.

- Tôi không thương xót đâu! Tôi không biết thương xót! - Cậu ta lẩm bẩm trong lúc quay trở lại - Cô ta càng đau đớn khổ sở thì tôi càng hành hạ cho cô ta khổ sở hơn.

- Cậu có hiểu thế nào là chữ xót thương không đấy? - Tôi hỏi, tay cầm lấy mũ và chuẩn bị ra về - Cả đời cậu đã có bao giờ cậu thấy xót thương không vậy?

- Bỏ cái mũ ấy xuống. - Heathcliff vội vã nói khi để ý thấy cử chỉ của tôi. - Chị sẽ chưa đi được đâu. Tôi hứa với chị tôi không có ý hại ai cả, nhưng tôi nhất quyết gặp Catherine bằng được. Đêm qua tôi đã ở trong khu vườn bên ấp sáu tiếng đồng hồ, và tôi sẽ còn quay lại đấy đêm nay và hằng đêm cho tới khi nào tìm được một cơ hội để lẻn vào. Nếu Edgar Linton bắt gặp tôi, tôi sẽ quật ngã hắn. Nếu đám gia nhân của hắn ra cản đường tôi, tôi sẽ dùng mấy khẩu súng này dọa chúng. Bà cố thu xếp để tôi không chạm trán bất kỳ người nào, như thế có phải tốt hơn không?

Tôi viện mọi lý lẽ phản bác lại, phản bác mãi, tôi chối từ ít nhất đến năm mươi lần, nhưng rốt cuộc cậu ta cũng buộc được tôi làm theo ý nguyện cậu tạ Tôi ra về, mang theo một bức thư cậu ta gửi cho cô chủ, và trên đường về nhà, tôi thấy buồn hơn lúc ra đi rất nhiều.

CHƯƠNG 5

Ba ngày liền, tôi cứ mang bức thư đó trong túi, đợi dịp để đưa cho Catherine, tôi đã quyết định không trao nó khi có mặt cậu Edgar, vì tôi không biết nó sẽ tác động đến cô ra sao.

Tôi biết Heathcliff ngày cũng như đêm, ẩn mình nhiều giờ liền trong khu vườn của ấp. Suốt trong thời gian ấy, tôi không hề ra khỏi nhà, vì tôi không muốn bị cậu ta dọa nạt.

Đến Chủ nhật, mọi người đều vắng nhà vì còn đi lễ nhà thờ, nhưng tôi ở lại để chăm nom Catherine. Một tên đầy tớ nam được để lại nhà để giúp đỡ tôi, nhưng tôi sai hắn ra ngoài, viện cớ là cô Linton muốn ăn cam và hắn phải sang Gimmerton mua cam về.

Catherine, trên người mặc một chiếc áo dài rộng lùng thùng, vai quàng một tấm khăn san nhẹ, ngồi bên khung cửa sổ để mở. Mặt cô trông xanh xao, đôi mắt không còn sáng long lanh mà đượm vẻ u buồn thờ thẫn. Đôi mắt dường như không nhìn vào những vật xung quanh, mà nhìn mãi tận đâu xa lắm, như thể hướng về một cái gì ngoài cõi dương thế này. Edgar đã để trước mặt cô một quyển sách, nhưng cô không hề sờ đến.

- Cô có thư đây, thưa cô Linton. - Tôi nói, tay giúi chiếc phong bì vào bàn tay cô đang đặt trên đầu gối. - Tôi bóc thư cho cô nhé?

- Vâng. - Catherine đáp, không hề nhìn đến chiếc phong bì. Tôi đã đặt lá thư vào tay cô, nhưng cô lại buông thõng tay xuống.

- Để tôi đọc cho cô nghe nhé, thưa cô? Thư cậu Heathcliff gửi đấy.

Nghe thấy thế Catherine giật mình. Cô nâng bức thư lên, có vẻ như đọc mấy dòng, nhưng chẳng hiểu được gì. Cô chỉ vào tên cậu ta trên tờ giấy rồi nhìn tôi vẻ nôn nóng, khắc khoải.

- Cậu ta muốn gặp cô. - Tôi nói khi thấy cô cần có người nào đó giải thích cô mới hiểu được. Ngay khi tôi nói câu ấy thì có tiếng chân vang lên ngoài hành lang. Lúc ấy Catherine ngồi rướn thẳng

người lên và ngoái lại, háo hức nhìn đăm đăm về phía cánh cửa đang bật mở. Heathcliff sải bước đi vào, ôm ghì lấy Catherine trong vòng tay.

Trong khoảng năm phút, cậu ta không nói cũng không buông lỏng vòng tay. Suốt thời gian ấy, cậu ta hôn chắc hẳn còn nhiều hơn cả quãng đời đã sống, tôi dám chắc thế. Tôi thấy rõ là cậu ta đau lòng khi phải nhìn thẳng vào mặt cô vì ngay giây phút trông thấy cô, cậu ta đã hiểu ra rằng cô không bao giờ có thể bình phục được nữa.

- Ôi! Catherine! Ôi, lẽ sống của anh! Làm sao anh có thể chịu đựng được điều này? - Cậu ta thốt lên câu đầu tiên với một giọng không hề che giấu nỗi tuyệt vọng. Cậu ta đăm đăm nhìn cô, đôi mắt rực lên một nỗi đau mãnh liệt.

- Bây giờ thì sao đây? - Catherine nói, người ngả ra phía sau, mắt đáp lại ánh mắt của Heathcliff. - Anh và Edgar đã làm tan nát trái tim em, Heathcliff ạ, thế mà cả hai đều tìm đến em như thể các anh chính là những nạn nhân đáng thương lắm. Em sẽ không thương xót anh đâu. Anh đã giết em, vậy mà sao anh còn khỏe mạnh đến thế! Anh định sống bao nhiêu năm nữa sau khi em đã ra đI?

Heathcliff vẫn quỳ một bên gối xuống để ôm cô. Cậu ta định đứng lên, nhưng cô túm lấy tóc kéo cậu ta xuống.

- Em ước gì có thể giữ được anh cho đến khi cả hai ta cùng chết. - Cô chua chát nói. - Em chẳng bận tâm anh phải đau khổ chịu đựng những gì. Tại sao anh lại không phải đau khổ cơ chứ? Chính em đây đang đau khổ kia mà! Liệu rồi đây anh có quên em không? Liệu anh có sung sướng không, khi mà em đã nằm trong lòng đất? Hai mươi năm nữa, liệu anh có nói: "Đây là mộ Catherine Earnshaw. Cách đây lâu lắm rồi, tôi đã yêu nàng và buồn rầu khi nàng qua đời. Nhưng tất cả những chuyện đó đã là dĩ vãng. Từ bấy đến nay, tôi đã yêu nhiều người khác và giờ đây, các con tôi thân thiết với tôi hơn chính nàng trước kia. Khi tôi chết, tôi sẽ không mừng vì sắp đến với nàng. Thay vào đó, tôi thấy tiếc là phải từ giã các con tôi". Liệu đấy có phải là điều anh sẽ nói không, Heathcliff?

- Em có bị quỷ ám không mà lại đi nói với anh như vậy, khi em đang hấp hối? - Cậu ta hỏi, giọng hung hãn. - Em có biết là những lời ấy sẽ im đậm trong ký ức anh, ăn sâu, ăn sâu mãi sau

khi em từ giã anh không? Em biết là em dối lòng khi nói là anh giết em, Catherine ạ. Em biết rằng chỉ khi nào anh quên đi sự tồn tại của chính mình thì anh mới quên được em. Em chưa thấy mãn nguyện là trong khi em được an nghỉ, thì anh sẽ phải quằn quại trong những nỗi thống khổ của địa ngục?

- Em sẽ chẳng thể nào an nghỉ được. - Catherine rên rỉ. Tim cô đập cuồng loạn trong cơn kích động này, và cô phải đợi mất vài phút mới lại nói tiếp được.

- Em đâu muốn anh phải đau đớn hơn em, - Catherine rên rỉ. - Em chỉ muốn chúng ta không bao giờ bị chia ly. Nếu em có gây thêm đau đớn cho anh, thì xin anh tha thứ cho em. - Cô khẩn cầu.

Heathcliff lại ôm lấy cô lần nữa, rồi cuồng dại thốt lên:

- Giờ thì em đã dạy cho anh biết em đã tàn nhẫn đến thế nào, tàn nhẫn và giả trá. Tại sao em đã coi khinh anh? Tại sao em phản bội chính lòng mình, hở Catherine? Anh không có một lời nào an ủi em đâu. Em đáng phải chịu thế này. Em đã tự giết chết chính mình. Phải, em có thể hôn anh và khóc lóc, nhận được anh những nụ hôn và những giọt nước mắt. Chúng sẽ đày đọa em. Em nói em yêu anh. Thế thì em có quyền gì mà bỏ mặc anh? Em có quyền gì mà rời bỏ anh để đến với Edgar Linton? Trả lời anh xem nào!

- Thôi anh đừng nói nữa, đừng nói nữa! - Catherine thổn thức. - Nếu em đã làm điều lầm lỗi, thì em đang phải chết vì nó đây. Thế là đủ! Anh cũng đã bỏ mặc em, nhưng em sẽ không nhắc lại việc ấy với anh đâu. Em tha thứ cho anh. Xin anh cũng tha thứ cho em!

- Thật khó mà tha thứ khi nhìn vào cặp mắt này, sờ vào đôi tay hao gầy này. - Heathcliff đáp. - Hôn anh nữa đi, và đừng để anh phải trông thấy đôi mắt em. Anh tha thứ những gì em đã gây nên cho anh. Anh yêu kẻ giết hại anh! Nhưng làm sao có thể yêu được kẻ giết hại em? Làm sao anh có thể kia chứ?

Lúc ấy, họ im lặng, giấu mặt vào nhau, nước mắt hòa vào nhau đầm đìa hai má. Xem ra, Heathcliff vẫn có thể khóc trong một dịp như thế này.

Tôi đâm bồn chồn vì lúc này đã gần hết buổi chiều và tôi trông thấy một đám người ở bên ngoài nhà thờ ở Gimmerton.

- Buổi lễ đã kết thúc. - Tôi báo tin. - Nửa tiếng nữa là cậu chủ tôi sẽ về đến đây.

Heathcliff lầm bầm một câu rủa. Catherine không hề cử động.

Chẳng bao lâu sau tôi thấy đám gia nhân đang quay về. Cậu Linton đi cách sau không xa. Cậu mở cổng vườn và chậm rãi cất bước trên lối đi dẫn lên nhà, tận hưởng không khí thanh bình của buổi chiều đẹp, khí trời êm dịu, như về mùa hè.

- Cậu ấy về kia rồi. - Tôi thốt lên. - Lạy Chúa, cậu xuống dưới nhà mau lên! Cậu sẽ không gặp ai trên cầu thang đâu. Đi nhanh lên và trốn trong lùm cây ấy, đợi cho đến khi cậu chủ vào hẳn nhà đã nhé!

- Anh phải đi thôi, Catherine! - Heathcliff nói. - Nhưng anh sẽ gặp lại em trước lúc em ngủ. Anh sẽ đứng cách cửa sổ phòng em không đến năm thước.

- Anh không được đi. - Cô đáp, dùng hết chút sức còn lại của mình giữ cậu ta lại.

- Anh phải đi, chỉ một tiếng thôi! - Cậu ta hết sức nài xin.

- Không được, một phút cũng không. - Cô đáp.

- Anh phải đi, Linton sẽ vào đây ngay bây giờ. - Cậu ta nói, giọng hốt hoảng.

Heathcliff cố đứng dậy, nhưng cô vừa bám vội lấy cậu, vừa thở hổn hển. Mặt cô lộ vẻ quyết tâm điên cuồng.

- Không! - Cô thét lên. - Đừng, đừng đi! Đây là lần cuối cùng! Edgar sẽ không hại chúng ta đâu. Heathcliff, em sẽ chết! Em sẽ chết mất!

- Giờ thì hắn đã đến đây rồi. Heathcliff kêu lên, người gieo phịch xuống ghế. - Suỵt, em yêu! Em im đi, Catherine! Anh sẽ ở lại. Thậm chí nếu hắn có bắn anh thì anh cũng sẽ chết với một lời ban phúc trên môi.

Cậu ta thôi không cố đứng dậy nữa. Tôi có thể nghe thấy tiếng chân cậu Linton đang lên cầu thang. Trán tôi toát mồ hôi lạnh, tôi sợ quá. Tôi kêu lên trong cơn kinh hãi, trong khi cậu Linton rảo bước nhanh hơn về phía phòng. Tôi để ý thấy hai cánh tay Catherine buông thõng và đầu cô gục xuống.

"Cô ấy đã ngất đi hay chết rồi cũng nên". - Tôi nghĩ thầm trong bụng.

Cậu Edgar Linton đứng nơi ngưỡng cửa, rồi cậu lao đến chỗ vị khách không mời, mặt trắng bệch vì kinh ngạc và giận dữ. Tôi biết cậu định làm gì, nhưng Heathcliff đang chặn đứng mọi hành động bằng cách ấy thân hình bất động như chết của Catherine vào cánh tay cậu chủ.

- Hãy cứu lấy nàng trước đã, - Cậu ta thốt lên, - rồi hẵng nói với tôi sau.

Nói đoạn, cậu ta ra khỏi phòng.

Cậu Linton đến bên vợ. Cô dần dần tỉnh lại, cứ thở dài, rền rĩ và không nhận ra ai. Vì quá lo lắng cho cô, cậu Edgar quên khuấy mất người bạn đáng ghét của cô. Tôi thì không. Nắm lấy cơ hội sớm nhất, tôi đến van nài cậu ta đi khỏi đấy. Tôi tuyên bố là Catherine đã đỡ hơn nhiều và sáng hôm sau sẽ cho cậu ta biết tình trạng sức khỏe của cô ấy ra sao.

- Tôi sẽ không từ chối việc ra khỏi cửa ngôi nhà này. - Cậu ta đáp. - Nhưng tôi sẽ ở lại trong vườn. Và Ellen ạ, sáng mai chị nhớ giữ lời đấy. Tôi sẽ đợi dưới lùm cây thông rụng lá kia. Nếu chị không ra gặp tôi, tôi sẽ lại vào thăm nữa đấy, dù cho có ai ở trong ấy hay không.

Với lời đe dọa đó, cậu ta ra khỏi nhà, và bắt đầu một đêm thức trắng đợi trong vườn.

Khoảng mười giờ đêm hôm đó, bé Cathy chào đời. Hai giờ sau thì người mẹ qua đời, chưa hề hồi tỉnh lại lần nào để nhớ đến Heathcliff hay nhận ra Edgar. Nỗi sầu thảm của cậu Edgar trước cái chết của cô thật quá đau lòng, không nên nhắc đến làm gì, và còn một nỗi đau buồn lớn hơn nữa là giờ đây cô đã ra đi mà không để lại cho cậu một người thừa kế nam, nên theo di chúc của cha cậu thì tài sản sẽ phải giao lại cho Isabella, sau khi Edgar qua đời. Thật tội nghiệp, đứa bé ra đời chẳng được chào mừng! Suốt những giờ đầu tiên trong đời, nó có thể chết mà chẳng một ai để ý tới. Tuy nhiên, sau này chúng tôi có thể bù đắp lại sự lơ là ban đầu ấy.

Suốt đêm, cậu Edgar Linton ngồi lại trên một chiếc ghế bên cạnh thi hài vợ. Đôi mắt cậu nhắm lại và nét mặt trẻ đẹp của cậu cũng toát lên vẻ chết chóc như cái thi hài bên cạnh cậu, nhưng ở cậu là sự tĩnh lặng của nỗi đau đến kiệt sức, trong khi ở cô là sự

thanh thản hoàn toàn. Trán cô phẳng phiu, mi mắt khép lại, đôi môi dường như đang mỉm cười.

Vì cậu chủ như đã có vẻ thiêm thiếp ngủ, tôi liền rời khỏi phòng ngay sau khi mặt trời mọc, bước ra ngoài tận hưởng khí trời mát mẻ, trong lành. Mục đích thật sự của tôi là ra gặp Heathcliff. Tuy sợ, tôi vẫn muốn tìm thấy cậu tạ Phải báo cho cậu ta biết tin dữ này, nhưng phải báo như thế nào thì tôi không biết. Cậu ta đang đứng dựa vào một cây tần bì già, đầu không mũ, mái tóc ướt đẫm những giọt sương trước đấy đã đọng trên mấy cành cây và giờ đây nhỏ xuống người cậu ta. Cậu ta ngước mắt lên khi tôi đến gần.

- Nàng chết rồi - Cậu ta nói - Không cần chị đến báo tôi cũng biết. Chị cất khăn tay đi. Nàng đâu cần nước mắt của các người.

- Vâng, cô ấy chết rồi, - tôi nín tiếng nấc đáp, tay quệt nước mắt - và đã lên thiên đàng, chúng ta hy vọng như thế!

- Vậy..? - Cậu ta cất tiếng, cố thốt ra tên cô mà không nổi. Cậu ta âm thầm vật lộn với nỗi đau bên trong, xem thường vẻ cảm thông của tôi qua cái nhìn chằm chằm đầy hung khí không chút nao núng. - Nàng đã chết như thế nào? - Rốt cuộc cậu ta cũng thốt lên được câu hỏi, vừa run rẩy không sao ghìm lại được.

“Thật là khốn khổ tội nghiệp”. - Tôi nghĩ - “Ra ngươi cũng có trái tim và dây thần kinh như đồng loại của ngươi vậy”.

- Lặng lẽ như một con chiên. - Tôi lên tiếng đáp. - Cô ấy thở dài, duỗi thẳng người như một đứa trẻ khi thức dậy rồi lại chìm vào giấc ngủ. Năm phút sau, tôi cảm thấy tim cô ấy khẽ đập, rồi thôi... chẳng thấy gì nữa!

- Nàng có nhắc đến tên tôi lần nào không? - Cậu ta ngập ngừng hỏi như thể sợ hãi khi phải đón nhận câu trả lời cho điều mình hỏi.

- Từ lúc cậu đi khỏi chỗ cô ấy, cô ấy không còn nhận ra ai nữa. - Tôi đáp - Cô ấy nằm yên với một nụ cười dịu dàng trên nét mặt và những ý nghĩ cuối cùng của cô ấy quay về với những ngày trước đây. Cuộc đời của cô ấy đã khép lại trong một giấc mộng êm đềm. Cầu mong cho cô ấy thức dậy ở thế giới bên kia cũng được tốt lành như thế!

- Cầu mong cho nàng thức dậy trong nỗi đau đớn! - Cậu ta kêu lên, đột nhiên trở nên hung tợn, vừa giậm chân vừa rên rỉ - Nàng đang ở đâu? Nàng không phải ở trên thiên đàng! Tôi chỉ cầu

nguyện một điều và sẽ nhắc đi nhắc lại lời nguyện cầu ấy cho tới khi cứng lưỡi lại thì thôi: “Catherine Earnshaw, cầu cho em không được an nghỉ chừng nào tôi còn sống! Em nói anh đã giết em, vậy thì hãy ám anh đi! Người bị giết thường ám kẻ giết mình, anh tin thế, và anh biết là xưa nay các hồn ma vẫn lang thang trên cõi trần. Hãy luôn ở bên anh, dưới bất kỳ hình thức nào, hãy làm cho anh phát điên lên. Đừng bỏ mặc anh trong nỗi thống khổ này, nơi anh không thể nào tìm thấy em. Ôi, lạy Chúa! Con không thể sống thiếu hồn của con”.

Cậu ta vừa đập đầu vào thân cây, vừa ngước mắt lên, vừa gào rú chẳng giống tiếng người chút nào, mà giống tiếng một con thú dữ đang bị những mũi dao, những ngọn dáo đâm chết.

Tôi để ý thấy có nhiều vết máu trên thân cây, bàn tay và trán cậu cũng vấy máu. Cảnh tượng mà tôi đang chứng kiến ấy ắt hẳn chỉ là một trong số những cảnh tương tự được diễn đi diễn lại từ suốt đêm hôm trước. Điều đó chẳng khiến tôi động lòng thương xót, nó chỉ làm tôi kinh hãi. Khi sực nhớ ra rằng tôi đang đứng bên cạnh, cậu ta liền gầm lên, ra lệnh cho tôi đi khỏi đấy. Tôi nhanh chóng làm theo. An ủi và vỗ về cậu ta quả là một điều vượt quá sức tôi.

Lễ tang cô Linton được định vào thứ sáu tuần sau và cho đến hôm đó, chiếc áo quan vẫn được để mở, được rắc đầy hoa và lá thơm. Cậu Edgar Linton ngày đêm túc trực trong căn phòng đặt linh cữu, còn một điều chỉ riêng tôi biết được là Heathcliff đêm nào cũng đứng phía ngoài cửa sổ. Tôi không ra nói chuyện với cậu ta lần nào, nhưng tôi biết cậu ta muốn vào nhà nếu có thể được. Đến đêm thứ ba, cậu chủ tôi phải lui về phòng nằm nghỉ vài giờ, vì đã mệt lả. Tôi cũng đi khỏi đấy và để ngỏ một cánh cửa sổ cho Heathcliff có một cơ hội được vĩnh biệt lần cuối người cậu ta yêu dấu. Cậu ta lẻn vào thật lặng lẽ và chỉ trong chốc lát. Tôi sẽ không thể nào biết được là cậu ta đã vào đấy nếu như tôi không tìm thấy được một lọn tóc sáng màu được buộc bằng một sợi chỉ bạc ở trên sàn. Tôi phát hiện ra đó là lọn tóc của cậu Edgar Linton đã được lấy ra từ chiếc hộp nhỏ trên sợi dây chuyền đeo quanh cổ Catherine. Heathcliff đã mở chiếc hộp đó, ném lọn tóc của Edgar ra khỏi hộp và đặt vào đấy một lọn tóc đen của chính mình. Tôi bện hai lọn tóc ấy lại làm một, rồi đặt lại vào trong hộp.

Thứ sáu hôm ấy, sau tang lễ, là ngày đẹp trời cuối cùng của chúng tôi trong một tháng liền. Đến chiều, gió đổi hướng từ nam

sang đông bắc, mang theo mưa, rồi tiếp đến là tuyết. Thật khó mà tin được là trước đó chúng tôi đã được hưởng ba tuần liền một thời tiết tuyệt đẹp. Mấy cây anh thảo và đỗ quyên đều bị che lấp dưới những đống tuyết, chim chiền chiện im hót và mấy chiếc lá non trên cây đen sạm lại. Hôm sau thời tiết vẫn xấu và ảm đạm như vậy. Cậu chủ tôi giam mình trong phòng làm việc, còn tôi thì ngồi trong phòng khách trông nom đứa bé đang khóc oe oe, vừa nhìn những bông tuyết đang bay ngang qua cửa sổ. Thình lình cánh cửa bật mở và một người nào đó bước vào vừa hổn hển thở, vừa lớn tiếng cười vang. Tôi nghĩ đó là một gia nhân và thoạt tiên tôi thấy tức giận hơn là kinh ngạc.

- Im nào! - Tôi quát lên - Bên trong nhà mà chị dám xử sự như vậy sao? Nhỡ cậu Linton nghe thấy thì sao?

- Thứ lỗi cho tôi. - Một giọng nói quen thuộc đáp. - Nhưng tôi biết Edgar không có ở đây và tôi không kiềm chế được.

Nói đoạn, người ấy tiến về phía lò sưởi, vừa thở hổn hển, vừa lấy một tay ôm mạn sườn. Hóa ra đó là Isabella Heathcliff.

- Tôi chạy một mạch từ Đồi Gió Hú về đây. - cô nói tiếp sau khi ngừng một lát - và tôi không thể đếm được mình đã bị ngã bao nhiêu lần. Ôi, tôi đau khắp mình mẩy. Ellen, chị làm ơn đi sai chuẩn bị xe chở tôi đến Gimmerton và bảo một người hầu gái tìm hộ ít quần áo trong phòng cũ của tôi.

Mái tóc cô vợ của Heathcliff lòa xòa xuống vai, tuyết và nước cứ nhỏ từng giọt. Chiếc áo dài bằng lụa mỏng ướt sũng, dán chặt vào người, chân cô chỉ đi có đôi dép lê mỏng. Dưới một bên tai là một vết đứt sâu, và khuôn mặt trắng bệch đầy những vết xước và những vết bầm. Nhưng mãi khi bác xà ích đã được lệnh chuẩn bị sẵn sàng và một cô hầu gái đang gói ghém ít quần áo, cô mới chịu để cho tôi săn sóc mấy vết thương.

Khi mọi thứ đã xong xuôi và cô đang ngồi đối diện tôi, uống chút trà cô nói:

- Chị Ellen ạ, chị chớ nên nghĩ rằng tôi ít quan tâm đến Catherine, vì thấy tôi cười toáng lên khi bước vào nhà. Tôi cũng đã khóc thương. Chúng tôi đã không chia tay nhau như bạn bè, chị nhớ chứ, và tôi khôn thể tha thứ cho mình điều đó. Nhưng tôi sẽ không đời nào thông cảm với hắn ta, cái đồ thú vật vũ phu ấy.

Cô rút tuột chiếc nhẫn cưới bằng vàng ra khỏi ngón giữa.

- Đây là vật cuối cùng của hắn mà tôi còn giữ. - Cô kêu lên - Tôi sẽ đập nát nó, rồi đốt đi. - Cô thả chiếc nhẫn xuống giữa đống than đang cháy đỏ rực - Hắn sẽ phải mua một chiếc khác, nếu hắn có bắt được tôi về lại. Tôi không dám ở lại đây, vì hắn sẽ đến đây bắt tôi, làm rầy anh Edgar. - Cô đã uống hết chỗ trà.

- Lẽ ra tôi phải ở lại đây, - cô nói tiếp - và tôi rất muốn thế, để chăm nom đứa bé này. ấp này mới đích thực là nhà của tôi. Chị có nghĩ là hắn sẽ chịu ngồi yên nhìn Edgar và tôi sống thanh thản không? Hắn sẽ muốn đầu độc cảnh an lành của chúng tôi.

- Hắn đã giết chết hẳn tình yêu của tôi dành cho hắn. Tôi đã trao trái tim tôi cho hắn. Hắn đã nhận lấy và bóp nát tim tôi cho đến chết, rồi ném trả lại cho tôi. Vì hắn đã hủy hoại tim tôi, nên tôi còn đâu khả năng mà thương cảm hắn, dù cho hắn có rên rỉ từ nay cho đến ngày lìa đời và khóc ra máu vì tiếc thương Catherine đi nữa. Còn giờ đây tôi đã làm cho hắn giận đến mức nếu tôi lại rơi vào tay hắn lần nữa, thì hắn nhất định sẽ trả thù tôi.

CHƯƠNG 6

Isabella kể lại cho tôi nghe những sự kiện đã xảy ra đêm hôm trước ở Đồi Gió Hú.

Ông Hindley và cô ngồi bên lò sưởi trong chính sảnh cho đến gần nửa đêm.

- Tôi đang đọc mấy quyển sách cũ, - cô kể, - trong khi đó Hindley ngồi im, không hề nhúc nhích hay thốt lên một lời nào suốt từ hai ba giờ trước đó. Không có một tiếng động nào, ngoài tiếng gió rền rĩ thỉnh thoảng làm lay động mấy cánh cửa sổ, và tiếng than nổ lách tách khe khẽ trong lò sưởi. Tất cả đều thật buồn, buồn đến ghê người, và vừa đọc, tôi vừa thở dài dường như mọi niềm vui đã biến mất khỏi thế gian này, không bao giờ lấy lại được nữa.

Cảnh tĩnh mịch ấy bị phá tan vì có tiếng Heathcliff đang từ ngoài mộ Catherine trở về. Hắn ta về sớm hơn thường lệ, vì cơn bão. Isabella tả lại cái cách Hindley ngước nhìn cô, nhìn về phía cửa, rồi quay sang nhìn cô lần nữa.

- Tôi sẽ để hắn đợi bên ngoài trong năm phút. - ông ta thốt lên. - Cô không phản đối chứ?

- Không, ông có thể giữ hắn ở lại bên ngoài suốt đêm, nếu ông muốn. - Isabella đáp. - Cứ vặn khóa và chặn then cửa lại.

Hindley nhanh chóng làm theo trước lúc Heathcliff kịp bước tới cửa, rồi ông ta bước lại, nhìn Isabella, tìm kiếm trong ánh mắt cô một sự đồng tình với mối căm thù đang cháy rực trong ánh mắt ông.

- Tôi và cô đều có món nợ lớn phải thanh toán với kẻ ở ngoài kia. - ông ta nói. - Nếu chúng ta không hèn nhát thì chúng ta có thể hợp tác với nhau để làm điều ấy. Cô có mềm yếu như ông anh của cô không đấy? Lẽ nào cô định chịu đựng hắn đến cùng mà không nghĩ đến chuyện trả thù?

- Tôi chán cảnh phải chịu đựng lắm rồi, - Isabella đáp, - và tôi sẽ rất sung sướng được trả thù. Nhưng sự phản bội và bạo lực lại là con dao hai lưỡi. Chúng sẽ gây thương tích cho những ai sử dụng chúng.

- Phản bội và bạo lực là công bằng khi đáp lại phản bội và bạo lực. - Hindley kêu lên. - Cô Heathcliff, tôi chỉ yêu cần cô ngồi im và đừng nói một lời nào hết. Cô cũng sẽ vui sướng không kém gì tôi khi được thấy sự kết liễu cuộc đời tên này. Hắn sẽ giết chết cô và làm tôi khuynh gia bại sản. trừ phi chúng ta ra tay làm một việc gì đó. Nghe xem hắn làm gì kìa! Hắn gõ cửa cứ như thể hắn đã là ông chủ rồi đấy. Cô cứ ngậm câm như hến trong ba phút và cô sẽ được trở thành một người phụ nữ tự do.

Ông ta lấy ra một khẩu súng và một con dao hai lưỡi.

- Tôi sẽ không ngậm câm như hến đâu. - Isabella thốt lên. - ông không được làm thế. Chỉ cần để cửa khóa như vậy thôi.

- Không, tôi đã quyết tâm làm điều này. - Hindley tuyệt vọng kêu lên. - Tôi sẽ đem lại điều tốt lành cho cô, và đem lại lẽ công bằng cho Hareton. Catherine giờ đã mất rồi, nên chẳng còn một ai trên đời này thương tiếc tôi hay xấu hổ vì tôi.

Không có lý gì lại đi cố tranh luận với ông ta, nên Isabella bèn chạy đến bên cửa sổ.

- Tốt hơn là ông nên tìm một nơi nào khác để nghỉ tạm đêm nay. - Cô hét lớn. - ông Earnshaw sẽ bắn ông nếu ông bước chân vào nhà này.

Hindley tức tối nặng lời với Isabella, vì cô đã đánh động cho chồng cô. Cô trở lại ngồi bên lò sưởi, thầm nghĩ, thật là phúc cho cô biết bao nếu Hindley giết chết hắn tạ Một tiếng đập mạnh phía sau làm cô giật bắn người. Heathcliff đã giáng một cú đấm rất mạnh làm kính cửa sổ vỡ tan, rơi loảng xoảng xuống nền, nhưng mấy chấn song cửa quá sát nhau, nên hắn không leo vào được. Isabella mỉm cười vì thấy mình rất an toàn. Hắn ta đứng đấy nhìn vào trong, tóc và quần áo phủ tuyết trắng xóa, và hàm răng sắc nhọn ánh lên trắng nhởn trong đêm tối.

- Isabella, để cho tôi vào, nếu không tôi sẽ làm cho cô phải hối hận đấy! - Hắn dọa.

- Tôi không thể giết người được. - Isabella đáp. - ông Earnshaw đang đứng rình ông với một con dao và một khẩu súng đã nạp đạn sẵn đấy.

- Vậy thì để cho tôi vào lối cửa bếp. - Hắn gầm lên.

- Hindley sẽ tới đó trước tôi. - Isabella đáp. - Hóa ra tình yêu của ông cũng xoàng thật, không chịu nổi một trận mưa tuyết ư? Heathcliff, nếu tôi là ông, tôi sẽ đến nằm dài trên mộ cô ấy và chết như một con chó trung thành. Cõi trần giờ đây không còn đáng sống nữa, phải không nào? ông đã nói với tôi rằng Catherine là tất cả cuộc đời ông mà. Tôi không hình dung nổi giờ đây làm sao ông có thể tiếp tục sống được nữa.

Hindley lao đến bên cửa sổ và chìa khẩu súng ra trước.

- Nếu tôi có thể giơ tay ra ngoài, - ông ta thốt lên, - thì tôi có thể bắn được hắn!

Trước sự kinh hoàng của Isabella, Heathcliff lao người đến chộp lấy vũ khí của Hindley và giật nó ra khỏi tay ông ta. Khẩu súng cướp cò và con dao bật trở lại, cắm phập vào cổ tay Hindley. Heathcliff dùng sức kéo con dao ra, cứa rách toạc cả thịt trên cánh tay Hindley, rồi hắn đút con dao còn nhỏ máu vào trong túi.

Hắn dùng một phiến đá lớn đập gãy mấy chấn song cửa sổ, rồi nhảy vào. Hindley đã ngã lăn ra, vết thương sâu hoắm cứa vào động mạch làm cho ông ta đau quá, ngất đi. Heathcliff hết đá lại giẫm lên người ông ta, đập đầu ông ta xuống sàn đá, một tay vẫn tóm lấy Isabella, để ngăn không cho cô đi gọi người đến cứu. Rốt cục, khi đã mệt thở không ra hơi, hắn dừng lại, kéo cái thân hình đã hoàn toàn bất động ấy đến một chiếc ghế. Hắn băng quấy quá vết thương lại một cách vô cùng thô bạo. Isabella, lúc này đã được tự do, bèn chạy đi đánh thức Joseph dậy. Lão ta vội vã lao xuống dưới nhà để gặp ông chủ.

Bấy giờ Hindley đã lại cử động được và hồi tỉnh. Heathcliff, biết là đối thủ của hắn không phát hiện ra mình bị đối xử ra sao trong lúc nằm bất tỉnh, nên hắn bảo ông quả là đồ ngốc mới đi say mèm không biết trời đất gì như vậy.

- Tôi sẽ không để bụng hành vi đe dọa khủng khiếp của ông lần này làm gì, - Heathcliff nói tiếp, - còn bây giờ tôi khuyên ông nên đi ngủ đi.

Đoạn, hắn ta rời khỏi phòng.

Chiều hôm sau, Hindley ngồi bên lò sưởi, người rất ốm yếu, trong khi ấy Heathcliff đứng cạnh chỗ ống khói, lặng im.

- Ôi, chỉ cần tôi có đủ sức mạnh để giết chết hắn, thì tôi có xuống địa ngục cũng cam lòng. - Hindley vừa rên rỉ, vừa cố rời ghế đứng lên.

- Không, ông ta đã giết mất một người trong gia đình ông là đủ lắm rồi. - Isabella nói. - Ở ấp, mọi người đều biết rằng em gái ông giờ đây ắt hẳn vẫn còn sống, nếu như không có cái ông Heathcliff ấy. Nên ông thấy đấy, được ông ta căm ghét còn tốt hơn là được ông ta yêu mến. Khi tôi nghĩ lại chúng tôi đã từng hạnh phúc ra sao, Catherine đã từng hạnh phúc như thế nào trước ngày ông ta đến, tôi chỉ có thể nguyền rủa cái ngày ấy.

Heathcliff có vẻ thấy được sự thật của điều này, tuy không nhận ra là ai đang nói, vì nước mắt hắn lăn dài xuống má và nhỏ lã chã vào đống trọ Hắn trút những tiếng thở dài nghẹn ngào. Isabella chằm chằm nhìn hắn rồi khinh bỉ cười phá lên. Cặp mắt hắn long lên nhìn về phía cô:

- Đứng dậy và cút đi cho khuất mắt ta. - Kẻ đang thương khóc nói, giọng nghẹn lại vì tiếng nấc đến nỗi khó mà hiểu được hắn đang nói gì.

- Xin ông thứ lỗi, - Isabella đáp, - nhưng tôi cũng yêu quý Catherine. Giờ đây anh trai chị ấy cần được chăm sóc, và tôi sẽ vì chị ấy mà làm điều này. Bây giờ khi chị ấy đã qua đời, tôi có thể nhìn thấy được chị ấy qua Hindley. Đôi mắt Hindley giống hệt đôi mắt chị ấy, chỉ có điều là ông đã làm cho đôi mắt ấy đỏ bầm và thâm tím lại vì những đòn đánh và...

- Đứng dậy, đồ ngu ngốc khốn kiếp, nếu không ta giẫm chết bây giờ. - Hắn gào lên và tiến lại chỗ Isabella, khiến cô phải vội tránh đi.

- Nhưng, - Isabella nói tiếp trong khi chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn, - ví như Catherine có chịu hạ mình trở thành bà Heathcliff, thì ắt hẳn chị ấy cũng sớm đâm ra giống tôi thôi. Nhưng chị ấy sẽ chẳng âm thầm chịu đựng hành vi tồi bại của ông đâu. Chị ấy ắt sẽ bày tỏ thành lời nỗi căm thù và ghê tởm ông.

Lúc này, Isabella đã ra gần đến cửa. Heathcliff chộp lấy một con dao ăn để trên bàn và ném nó vào đầu cô. Lưỡi dao cứa trúng bên dưới tai. Cô liền im bặt và bỏ chạy. Cảnh cuối cùng cô trông

thấy là hắn giận dữ lao tới, nhưng Hindley đã giữ hắn lại. Cả hai đều ngã lăn ra sàn, phía trước lò sưởi. Cô vừa chạy qua bếp, vừa gọi Joseph đến giúp sức cho chủ, rồi cảm thấy mình như là một linh hồn vừa thoát khỏi cảnh địa ngục, cô nhảy vọt ra ngoài và chạy như bay xuống con đường dốc. ánh đèn ở ấy chỉ đường cho cô, khi cô đã rời khỏi con đường và chạy thẳng ra vùng đồng hoang. Trên đường chạy, nhiều lần cô bị ngã lăn từ trên các bờ đất xuống và phải lội qua nhiều bãi lầy.

Sau khi kể hết cho tôi những sự kiện xảy ra ở Đồi Gió Hú, Isabella đứng dậy, trèo lên một chiếc ghế và hôn hai bức chân dung của Catherine và Edgar.

- Tôi thà phải sống suốt đời dưới địa ngục, - cô nói, - còn hơn là phải ở lại thêm một đêm nữa dưới mái nhà tại Đồi Gió Hú. Rồi cuốn quanh người một tấm khăn choàng rộng, cô đi xuống dưới nhà, ra chỗ cỗ xe ngựa. Cỗ xe đưa cô đi khuất, và cô không bao giờ trở lại thăm vùng này nữa.

Cô đến sống ở miền nam, gần Luân Đôn, và vài tháng sau, con trai cô chào đời. Cô viết thư báo rằng cô đã đặt tên cho nó là Linton, nhưng nó là một đứa bé ốm yếu, quặt quẹo.

Một hôm, cậu Heathcliff gặp tôi trong làng và hỏi tôi hiện thời cô đang sống ở đâu, nhưng tôi không chịu nói.

- Không thành vấn đề, - cậu ta đáp, - tôi sẽ tìm ra khi nào tôi muốn. Nhưng hãy bảo cô ta coi chừng, chớ có đến sống với ông anh Edgar của cô ta. Tôi sẽ không cho phép cô ta làm vậy đâu.

Qua dò hỏi đám gia nhân, cậu ta khám phá ra địa chỉ của cô ở và biết chuyện cô đã sinh con. Tuy nhiên, cậu ta không hề tìm gặp cô, vì, theo tôi nghĩ, cậu ta căm ghét không muốn trông thấy cô. Sau đấy, mỗi khi gặp tôi, cậu ta lại hỏi han về đứa bé. Khi nghe nói đến tên đứa bé, cậu ta cười nham hiểm.

- Cô ta muốn tôi căm ghét đứa bé, nên mới đặt cho nói cái tên đó, phải không nào? - Cậu ta hỏi.

- Tôi nghĩ cô ấy không muốn cậu hay biết gì về đứa bé cả. - Tôi đáp.

- Tôi sẽ có nó một khi tôi muốn. - cậu ta đáp. - Cô ta có thể tin như thế.

Sau đó ít lâu, có một bác sĩ cưỡi ngựa đến ấp Thrushcross, báo tin về một cái chết khác - cậu Hindley Earnshaw đã qua đời. Tin ấy làm tôi choáng váng, và tôi không thể không thắc mắc tự hỏi: không biết cậu ấy đã chết ra sao? Tôi quyết định sang thăm Đồi Gió Hú để giúp làm tròn những bổn phận cuối cùng đối với người quá cố, và để tìm hiểu những gì có thể biết chung quanh cái chết của cậu ấy.

Tôi nhắc cậu Linton nhớ rằng Hareton là cháu vợ của cậu, và do đó cậu nên đứng ra làm người giám hộ cho thằng bé, nhưng cậu chủ tôi đang chìm đắm trong nỗi đau buồn tột độ, không thể làm gì được. Cậu bảo tôi hãy nói chuyện với ông luật sư về tài sản của người anh vợ đã quá cố, nên tôi vào làng và đề nghị ông luật sư cùng đi với tôi đến Đồi. Ông ta từ chối, cho rằng tốt nhất là đừng dây với Heathcliff.

- Hareton sẽ chẳng hơn gì một kẻ ăn mày đâu. - ông ta nói. - Bố nó chết trong tình trạng nợ nần và toàn bộ tài sản đã đem thế chấp cho Heathcliff. Cứ để cho Hareton, kẻ thừa kế đương nhiên, lớn lên ở Đồi. Nó có thể gọi được lòng trắc ẩn nơi Heathcliff, khiến ông ta đối xử khoang dung với nó.

Rốt cục tôi đã tới Đồi. Joseph, vốn đang đau buồn trước cái chết của cậu chủ, thấy tôi đến thì rất hài lòng. Còn Heathcliff thì lại nói rằng cậu ta không hiểu vì sao tôi lại đến, tuy vậy cậu ta không phản đối việc tôi ở lại đấy.

- Ông ta mới ngốc nghếch làm sao. - Heathcliff nói. - Chiều hôm qua, tôi chỉ rời ông ta ra có mười phút, mà ông ta đã khóa hết các cửa trong nhà, nhốt tôi lại bên ngoài, rồi ngồi uống rượu suốt đêm cho đến chết. Sáng nay, chúng tôi phá cửa xông vào thì thấy ông ta nằm đấy. Tôi cho người đi gọi bác sĩ, nhưng khi ông ta đến thì Hindley đã chết.

Lão đầy tớ xác nhận điều ấy, nhưng lão thì thầm nói với tôi:

- Lẽ ra chính ông ta đi gọi bác sĩ kia mới phải, còn tôi phải ở lại chăm sóc cho cậu chủ. Khi tôi rời khỏi nhà thì cậu chưa chết, chưa, chưa hề chết tý nào.

Trong suốt thời gian sắp xếp chuẩn bị tang lễ, Heathcliff tỏ ra rất thờ ơ với mọi việc đang diễn ra xung quanh. Ngay trước lúc rời khỏi nhà để đi dự đám tang, cậu ta trông đầy vẻ đắc thắng. Cậu ta nhấc bé Hareton lên bàn.

- Này! Chú bé xinh xắn, bây giờ mày là của tao! - Cậu ta nói, giọng quyết liệt. - Để rồi xem cái cây này có lớn lên cong vẹo như cái cây kia không, một khi vẫn là ngọn gió ấy thổi xoắn lấy nó.

Hareton không hiểu gì về chuyện này, nó vuốt má Heathcliff và tỏ vẻ vui thích. Tôi biết được chính cái điều mà Heathcliff ngụ ý, nên tôi ngắt lời cậu ta:

- Thằng bé phải về với tôi bên ấp Thrushcross. Nó không thuộc về cậu chút nào cả.

- Ông Linton bảo vậy ư? - Cậu ta gặng hỏi.

- Dĩ nhiên, cậu ta ra lệnh cho tôi mang nó về. - Tôi nói.

- Thôi, chúng ta sẽ không tranh cãi về chuyện này. - Gã vô lại ấp đáp. - Nhưng tôi cảm thấy dường như là tôi thích được nuôi đứa bé. Nói với ông chủ chị là nếu ông ta bắt đứa bé này, thì tôi sẽ phái người đến Luân Đôn bắt con trai tôi về.

Lời đe dọa này đủ để làm cho hai chúng tôi đều im lặng, và việc đưa Hareton đến ấp không được nhắc đến nữa.

Vị khách ở Đồi Gió Hú giờ đây đã trở thành ông chủ. Cậu ta nắm toàn quyền sở hữu ngôi nhà, vì chứng minh được với ông luật sư là Hindley Earnshaw đã thế chấp từng miếng đất cho cậu ta để lấy tiền đánh bạc. Hareton, lẽ ra phải là giàu có, thì chẳng có gì cả. Thằng bé phải phụ thuộc hoàn toàn vào kẻ thù cũ của cha mình và lớn lên trong ngôi nhà của chính mình như một kẻ đi ở không công, không hề biết mình đã bị tiếm đoạt hết đất đai và tiền bạc như thế nào.

Mười hai năm tiếp theo là những năm hạnh phúc nhất đời tôi, những nỗi lo phiền duy nhất mà tôi gặp chỉ là những lần bé Cathy bị ốm. Cô bé lớn nhanh như thổi và rất khỏe mạnh, cô như một ánh nắng dọi vào căn nhà u buồn này. Cha cô bé hoàn toàn bị cô cuốn hút hết tâm trí, và cô, về phần mình, cũng hết lòng thương yêu cha. Cô bé có cặp mắt đen láy của dòng họ Earnshaw, nhưng lại thừa hưởng nước da trắng xanh, nét mặt thanh tú và mái tóc vàng của dòng họ Linton. Về mặt tình cảm thì cô bé thương người một cách hơi quá đáng và về điểm này, cô giống mẹ cô. Nhưng khác với mẹ, tình thương của cô không bao giờ đến mức dữ dội, và cô có một giọng nói êm ái và vẻ mặt dịu dàng. Dĩ nhiên, cô bé cũng

có những khuyết điểm riêng, chủ yếu là cái thói việc gì cũng khăng khăng làm theo ý mình.

Cho đến tuổi mười ba, cô bé chưa từng đi quá khu thảo viên của ấp Thrushcross lần nào mà không có người đi kèm, và cô không biết tí gì về Đồi Gió Hú, cũng như về ông Heathcliff.

- Cô Ellen, còn bao lâu nữa thì cháu mới được trèo lên đỉnh mấy ngọn đồi kia nhỉ? - Thỉnh thoảng cô bé hỏi.

- Cái gì nằm bên kia đồi vậy? Biển ư?

- Không - Tôi nói với cô - cũng vẫn là đồi, hệt như những ngọn đồi này thôi.

Đằng xa là rặng đá xám dốc đứng, có tên là rặng núi đá Penistonẹ Khi vùng đồng hoang đã chìm trong bóng tối, thì mặt trời xế tà vẫn rọi ánh sáng vàng rực lên những đỉnh cao nhất của rặng núi đá.

- Tại sao chúng còn rực sáng lâu đến thế trong khi ở đây đã là chiều tối. - Cathy hỏi.

- Vì ở đấy cao hơn chỗ chúng ta. - Tôi đáp - Cô không thể leo lên những khối đá trơ trụi ấy được đâu, cao và dốc lắm. Mùa đông băng giá luôn bao phủ nơi ấy, và cô đã từng thấy tuyết vẫn còn đọng lại dưới cái chỗ trũng đen đen ở sườn núi đông bắc vào mùa hè.

- Ôi, thế ra cô đã từng tới đấy, cô Ellen! - Cô bé thích thú reo lên - Vậy thì cháu cũng có thể đến đấy khi nào cháu lớn.

Cô bé hỏi han cha về rặng núi đá, và ông ta hứa với cô là cô có thể cưỡi ngựa đến đó khi nào lớn hơn. Giờ đây, cô bé tính từng tuần một và cứ vài tháng lại hỏi:

- Con đã đủ lớn để đi đến rặng núi đá Penistone chưa?

Cậu Edgar, vì biết rằng con đường đến Penistone có chạy ngang qua Đồi Gió Hú, nên lần nào cũng trả lời:

- Chưa đâu, con thân yêu ạ, chưa được đâu.

Có lẽ bé Cathy cũng đành tâm với chuyện này, nhưng rồi một hôm cậu Linton phải vắng nhà. Em gái cậu Isabella, viết thư báo là cô đang hấp hối, thỉnh cầu Edgar đến thăm cô và lãnh giùm trách nhiệm nuôi nấng bé Linton, con trai cô Edgar giao Cathy lại cho tôi chăm sóc, ra lệnh rằng cô bé không bao giờ được đi ra ngoài

khu thảo viên, ngay cả khi có tôi đi hộ tống. Tôi hài lòng khi thấy Cathy có vẻ toại nguyện với việc được cỡi ngựa tha thẩn dạo chơi trên những mảnh đất và vườn tược quanh ấp. Lúc ấy đang là những ngày hè đẹp trời, và cô bé thường ở bên ngoài dạo chơi từ lúc điểm tâm cho đến bữa dùng trà. Khi trở về, cô bé kể cho tôi nghe những cuộc phiêu lưu tưởng tượng của cô.

Một hôm cô bé vào phòng tôi lúc sáng sớm:

- Cô Ellen, hôm nay cháu là một thương gia Ả Rập, và cháu sắp cùng đoàn lữ hành lạc đà băng qua sa mạc. Xin cô lấy cho cháu thật nhiều lương thực, đủ cho cháu, con ngựa và ba con lạc đà của cháu dùng.

Ba con lạc đà ấy chính là ba con chó cưng của cô bé. Tôi gói ghém thật nhiều thực phẩm và để vào một bên yên ngựa. Cathy nhảy phốc lên mình ngựa, rạng rỡ như một nàng tiên, và vừa phi nước kiệu đi khuất, vừa vui sướng cười vang.

- Nhớ đấy, cô Cathy! - tôi kêu to - Đừng có phóng nước đại và nhớ về sớm đấy.

Đã đến bữa trà mà vẫn chưa thấy tăm hơi vị lữ hành nọ đâu, tôi liền sai đám gia nhân đi tìm cô bé, nhưng cô không có ở trong khu đất quanh ấp. Tôi thân hành ra ngoài tìm kiếm, và gặp một anh thợ đang sửa hàng rào.

- Anh có thấy cô Cathy đâu không? - Tôi hỏi.

- Tôi có thấy cô ấy sáng nay. - Anh ta đáp - Cô ấy có nói chuyện với tôi, rồi sau đó cho ngựa nhảy qua cái hàng rào đằng kia, chỗ thấp thấp ấy. Cô ấy phóng nước đại biến mất.

Tôi biết rằng như vậy có nghĩa là cô đã đi ra chỗ rặng núi đá Penistone. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như cô bé cố trèo lên rặng núi đá ấy, bị sẩy chân và chết?”. Tôi vừa nghĩ vừa hối hả chạy dọc theo con đường. Khi chạy ngang qua Đồi Gió Hú, tôi trông thấy con chó bên ấp đang nằm dưới một khung cửa sổ. Tôi vội vàng chạy theo lối đi trong vườn dẫn lên nhà. Một người phụ nữ giúp việc, mới đến làm sau khi Hindley chết, nghe thấy tôi đập cửa thình thình, liền ra mở.

- A, chị đến tìm cô chủ nhỏ của chị chứ gì? - Zillah, cô đầy tớ mới đến thốt lên - Cô ấy đang ở đây, bình yên vô sự.

- Ông chủ chị có nhà không? - Tôi hổn hển nói không ra hơi, phần vì phải đi nhanh, phần vì lo sợ.

- Cả ông chủ lẫn Joseph đều đi vắng. Nên chị cứ vào nghỉ một lát đã. - Cô ta đáp.

Cathy đang ngồi đu đưa trong một cái ghế nhỏ vốn là của mẹ cô hồi còn bé. Cô đã treo mũ lên và có vẻ hoàn toàn tự nhiên như ở nhà, vừa cười vừa tán gẫu với Hareton. Hareton, giờ đây đã là một chàng trai mười tám tuổi, cao lớn, khỏe mạnh, cứ trố mắt nhìn cô bé, vẻ tò mò và kinh ngạc, chẳng hiểu gì mấy những lời nhận xét và những câu hỏi mà cô tuôn ra. Tôi cố giấu nỗi vui mừng đã tìm thấy cô bình an vô sự và đưa mắt nhìn cô, vẻ mặt giận dữ.

- Cô giỏi nhỉ! Đây là lần cuối cùng cô được cỡi ngựa dạo chơi từ nay cho đến khi ba cô về. Tôi sẽ không tin tưởng để cô đi ra ngoài nữa đâu, cô hư quá, cô là một cô bé hư hỏng rồi.

- A, cô Ellen! - Cô hớn hở reo lên, nhảy bật dậy và chạy đến bên tôi - Vậy là cô đã tìm ra cháu! Tối nay cháu sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện tuyệt vời! Trước giờ cô đã từng đến đây chưa?

- Cô đội mũ lên và đi về nhà ngay! - Tôi nói - Tôi bực cô lắm đấy, cô Cathy. Thôi nào, đừng khóc lóc mà làm gì. Làm thế cũng chả bù lại được cái công tôi khổ sở chạy đi tìm cô. Cô cứ nghĩ đến cái cách cô trốn đi như thế mà xem! Nó chứng tỏ cô là một con cáo ranh ma, sẽ chẳng ai tin cô được nữa.

- Cháu đã làm gì cơ chứ? - Cô nức nở - Ba có bảo cháu phải ở trong nhà đâu nào. Ba sẽ không có mắng cháu đâu, cô Ellen. Ba không bao giờ cáu gắt như cô cả.

- Thôi đi, thôi đi nào! - Tôi nhắc đi nhắc lại - Giờ cô đã mười ba tuổi rồi còn gì. Đừng làm như trẻ con vậy.

- Đừng mắng cô ấy. - Zillah nói - Cô ấy sợ là chị sẽ lo lắng cho cô ấy nên chúng tôi đã giữ cô ấy lại và nói cô ấy vào nhà nghỉ đấy.

Hareton đứng đút tay vào túi, chẳng nói chẳng rằng, nhưng dường như là cậu ta không hoan nghênh gì việc tôi đến đây. Tôi cầm lấy mũ của cô Cathy và bước lại, đội lên đầu cho cô, nhưng cô bỏ chạy quanh phòng làm tôi phải đuổi theo. Hareton và Zillah cười vang, và Cathy cũng bật cười theo.

- Cô Cathy, - tôi kêu lên, rất đỗi bực tức - nếu cô biết được nhà này là của ai, cô ắt sẽ mừng được ra khỏi đây.

- Đây là nhà cha anh phải không? - Cathy quay sang Hareton hỏi.

- Không. - Cậu ta đáp, cúi nhìn xuống, mặt đỏ bừng.

- Vậy thì là nhà của ai, của ông chủ anh ư?

Hareton càng đỏ mặt thêm, nhìn đi chỗ khác, mồm thốt ra một câu rủa.

- Anh ấy đã nói "nhà chúng tôi" và "người nhà chúng tôi". - Cathy quay sang tôi nói - Cháu tưởng anh ấy là con ông chủ nhà. Nếu anh ấy là một gia nhân thì anh ấy phải gọi cháu bằng "cô" chứ.

Hareton sa sầm mặt lại như một đám mây dông trước câu nói trẻ con ấy.

- Lấy ngựa cho tôi. - Cô bé nói với Hareton như thể cậu ta là một thằng giữ ngựa - Sau đó anh có thể đi chung với tôi. Nhanh lên! Tôi bảo anh lấy ngựa cho tôi kia mà!

- Đợi đến khi cô bị đày xuống địa ngục rồi tôi mới làm đầy tớ cho cô. - Hareton gầm lên.

- Đến khi tôi thế nào kia? - Cathy hỏi, vẻ kinh ngạc.

- Bị đày xuống địa ngục, đồ phù thủy. - Cậu ta đáp.

- Đấy, cô Cathy. - Tôi nói - cô đã thấy cô đang tiếp xúc với ai chưa! Đi thôi, chúng ta tự đi lấy ngựa vậy. Đừng ở đây mà tranh cãi với cậu ta nữa.

- Nhưng, cô Ellen, làm sao mà anh ta lại dám ăn nói với cháu như vậy? - Cô kêu lên, mắt trân trân nhìn cậu ta, vẻ kinh ngạc - Anh ta phải làm như cháu bảo chứ. Anh là kẻ xấu xa, tôi sẽ mách ba những gì anh nói.

Lời đe dọa ấy chẳng có được chút tác động nào đối với Hareton, nên những giọt nước mắt phẫn uất trào ra khỏi khóe mắt Cathy.

- Chị mang con ngựa của tôi lại đây. - Cathy quay sang Zillah nói.

- Từ từ đã cô ạ - Zillah nói - Cô nên cư xử lịch sự thì hơn. Hareton có thể không phải là con trai ông chủ, nhưng cậu ấy là anh họ cô đấy.

- Anh ta ư? Anh họ tôi ư? - Cathy kêu lên, bật cười khinh bỉ.

- Phải, đúng thế đấy. - Zillah nói

- Ôi, cô Ellen, - Cathy nói với tôi - đừng để cho họ nói những điều như vậy. Ba cháu đang đi Luân Đôn đón cậu em họ cháu. Nhưng anh ta là.. - Nói đến đây, cô ngừng lại và khóc òa lên trước cái ý ấy.

- Im, im nào! - Tôi nói - Người ta có thể có những người anh em họ đủ mọi loại, nhưng không vì thế mà xấu đi chút nào. Người ta không cần kết bạn với những người anh em họ ấy, nếu đó là những người xấu nết và khó chịu.

- Anh ta không phải.. anh ta không phải là anh họ cháu, cô Ellen ạ - Cathy vừa nói tiếp, vừa gieo người vào cánh tay tôi như thể muốn trốn tránh cái ý tưởng ấy.

Tôi bực tức - bực chị đầy tớ đã bộc lộ mối quan hệ giữa Hareton và Cathy, và cũng bực Cathy đã tiết lộ chuyến đi của cậu Linton. Tôi không nghi ngờ gì việc chị đầy tớ sẽ báo lại cho Heathcliff tin tức về người em họ từ Luân Đôn đến.

Hareton, đã bình tĩnh lại sau cơn phẫn nộ vì bị coi là một tên đầy tớ, có vẻ bối rối khi thấy cô bé khóc. Để vỗ về cô, cậu ta đi lấy ngựa cho cô, dắt con ngựa ra trước cửa. Cậu ta đưa tặng cô một chú cún con, dỗ cô nín đi, vì cậu ta không hề có ác ý gì. Cathy nín khóc một lúc đủ lâu để đưa mắt nhìn cậu ta, vẻ kinh hoàng và kính sợ, rồi lại khóc òa lên, tay gạt con chó con ra chỗ khác. Khi cô bắt đầu cho ngựa phóng đi, tôi nhìn lại Hareton một lần nữa. Cậu ta đã lớn lên thành một chàng thanh niên có thân hình cân đối như lực sĩ, trông khỏe khoắn và rất ưa nhìn. Diện mạo của cậu ta có phần xấu đi vì bộ quần áo thô kệch mặc trên người, để thích hợp với công việc trong trang trại hay với thú tiêu khiển đi lang thang trên vùng đồng hoang để săn chim, thỏ. Tôi nghĩ tôi có thể nhận ra trên gương mặt cậu ta một tính cách mạnh mẽ mà cha cậu không hề có. Ông Heathcliff chưa hề ngược đãi cậu về mặt thể xác, vì Hareton rất can đảm, và Heathcliff không thể tìm được chút thỏa mãn nào trong việc đối xử tàn bạo với cậu theo lối ấy. Thay vào đó, kẻ giám hộ cậu đã dùng tà tâm để biến Hareton thành một tên cục súc. Cậu không hề được học đọc, học viết, không hề bị quở mắng về bất kỳ thói xấu nào, trừ phi thói xấu ấy làm kẻ giám hộ cậu bực mình; không hề được trau giồi một nết tốt nào, cũng như không hề được răn dạy phải tránh một điều ác nào..

Joseph chẳng giúp ích được gì cho Hareton. Lão đã khắc sâu vào tâm trí thằng bé là nó mang tên của một dòng họ lâu đời, và nó phải rất lấy làm kiêu hãnh vì điều đó. Lão không dám dạy cho Hareton phải căm thù Heathcliff, vì lão quá khiếp sợ ông ta. Lão nghĩ rằng không cần phải chỉ cho Hareton biết cái gì là phải hay trái, vì lão tin là nếu Hareton có bị hủy hoại về mặt tính cách thì lỗi tại Heathcliff là chính. Do đó, Hareton giống như một khu vườn đất đai màu mỡ, có thể đem lại những vụ mùa bội thu trong điều kiện thuận lợi; nhưng giờ đây tất cả những ưu điểm ấy đã mai một như trong một bãi hoang mọc đầy cỏ dại.

CHƯƠNG 7

Hôm sau, chúng tôi nhận được một bức thư viền đen, trong thư cậu Edgar báo là em gái cậu, Isabella, đã qua đời và cậu sắp trở về cùng với đứa bé trai.

Cathy mừng quýnh lên với ý nghĩ là ba sắp về và nóng lòng muốn gặp cậu em họ.

- Linton kém cháu đúng sáu tháng. - cô nói với tôi vào cái hôm mà chúng tôi dự kiến là cậu em họ đó sẽ được đưa về. - Thật là vui thích biết bao khi có cậu ấy để chơi cùng! Ôi, cháu mừng quá!

Rốt cục, cỗ xe ngựa cũng đã xuất hiện, và Cathy lao ra đón cha. Hai cha con gặp lại nhau mới vui mừng làm sao! Cậu em họ cô còn đang ngủ, nhưng cậu Linton đánh thức nó dậy và bế nó xuống đất. Nó trông rất giống bác nó, nhưng không có được vẻ mặt dễ chịu như bác nó.

- Này, Cathy yêu quý, - cậu Linton nói vói con gái, - em con không được khỏe mạnh hoặc vui tươi như con đâu; nó vừa bị mất mẹ mới đây thôi. Vì vậy, con đừng trông đợi là em con sẽ mải mê chạy nhảy và chơi đùa với con ngay. Con hãy để cho em yên tối nay được không nào?

- Vâng, vâng, thưa bạ - Cathy đồng ý.

- Linton, đây là Cathy, chị họ cháu đấy. - Cậu Edgar nói. - Chị ấy muốn kết bạn với cháu. Giờ, cháu hãy cố vui lên vì cuộc hành trình của bác cháu ta đã kết thúc, và cháu chẳng còn phải làm gì ngoài việc nghỉ ngơi và tha hồ vui chơi như cháu thích.

- Vậy thì cho cháu đi ngủ thôi. - Cậu bé vừa đáp, vừa khóc òa lên. Bác nó tỏ ra rất kiên nhẫn với nó, nhưng tôi cảm thấy là cậu hẳn vừa phải trải qua cuộc hành trình vất vả và mệt nhọc bên thằng bé này. Ngay sau bữa trà, bé Linton lên giường và ngủ thiếp đi.

- Dần dần nó sẽ khỏe lên thôi, tôi nghĩ thế, - cậu Linton nói, - và có Cathy chơi cùng sẽ rất tốt cho nó.

- Phải, nếu chúng ta được phép nuôi giữ nó. - Tôi nghĩ bụng.

Chúng tôi không phải nghi ngờ lâu. Ngay tối hôm đó, Joseph đã xuất hiện ngay ngưỡng cửa.

- Tôi phải nói chuyện với chính ông Linton. - Lão vừa nói vừa bước vào nhà, không đợi được ai mời vào.

- Tốt hơn là lão cứ để tôi nhắn lại cho cậu chủ. - Tôi nói. - Cậu Linton sắp sửa đi ngủ rồi.

Joseph đẩy tôi sang một bên và đi lên lầu. Lão ta đi vào thư viện, và chẳng thèm chào hỏi gì cậu Linton, lão lên tiếng:

- Ông Heathcliff phái tôi sang đón con trai ông ấy và tôi không được quay về Đồi Gió Hú mà không có thằng bé.

Edgar Linton lặng đi một phút, và một nỗi đau buồn sâu xa phủ bóng lên khuôn mặt cậu. Isabella đã giao phó thằng bé cho cậu chăm sóc; nhưng nếu Heathcliff, cha nó, đòi nó về, thì Edgar không thể có quyền gì để giữ nó lại.

- Nó hiện nay đang ngủ. - Rốt cục cậu lên tiếng. - Mai nó sẽ sang.

- Không. - Joseph hét lên, giậm chiếc gậy xuống sàn. - Heathcliff phải có bằng được đứa con trai. Tôi phải đón nó đi ngay bây giờ, ông biết đấy!

- Lão không được mang nó đi hôm nay. - Edgar cương quyết nói. - Đi xuống dưới nhà ngay! Đi!

Cậu cầm lấy cánh tay lão gia nhân và đẩy lão ra khỏi cửa.

- Được lắm. - Joseph hét lên, và chậm rãi bỏ đi. - Sáng mai ông Heathcliff sẽ đích thân đến đón nó. Để rồi xem ông có dám tống cổ ông ấy ra ngoài không nào?

Cậu Linton không dám liều lĩnh để Heathcliff đến thăm, nên tôi được lệnh sáng sớm hôm sau phải đưa Linton đến Đồi Gió Hú. Bị đánh thức dậy vào lúc năm giờ và nghe nói là phải tiếp tục cuộc hành trình, thằng bé rất lấy làm ngạc nhiên. Tôi bảo nó là nó sẽ đến sống với cha nó.

- Cha cháu ư? - Nó hỏi. - Mẹ chưa bao giờ nói cháu có một người cha. Ông ấy sống ở đâu vậy? Cháu thích ở đây với bác Edgar hơn.

- Ba cháu sống cách ấp một quãng, trên mấy ngọn đồi kia. - Tôi đáp. - Khi nào cháu thấy khỏe hơn, cháu có thể đến đây thăm chúng tôi. Cháu phải cố yêu ba cháu như cháu đã từng yêu mẹ, và ông ấy sẽ yêu cháu.

- Nhưng tại sao ba mẹ lại không sống chung với nhau như những người khác? - Nó hỏi, vẻ bối rối.

- Ba cháu bận công việc ở miền Bắc, còn mẹ cháu lại phải sống ở miền Nam vì đau ốm. - Tôi bảo nó.

Linton không mãn nguyện với câu trả lời của tôi.

- Thế tại sao mẹ không nhắc gì đến cha cả? - Nó hỏi. - Mẹ thường nói chuyện về bác Edgar và cháu được dạy phải thương yêu bác ấy. Nhưng làm thế nào cháu có thể yêu ba được? Cháu không hề biết ông ấy.

- Ồ, trẻ con đều phải yêu quý cha mẹ. - Tôi đáp. - Có lẽ mẹ cháu sợ là nếu luôn nhắc đến ba thì cháu sẽ muốn được ở bên ba. Nào, chúng ta phải đi nhanh lên. Vào một buổi sáng đẹp trời như thế này mà đi ngựa thì thú lắm.

Ánh mặt trời rực rỡ và hương thơm của những bông hoa thạch thảo màu đỏ tía mọc trên vùng đồng hoang làm cho tinh thần cậu bé khuây khỏa, và nó bắt đầu đặt ra những câu hỏi về ngôi nhà mới của nó.

Nhưng khi chúng tôi đến gần tảng đá phía trước ngôi nhà thì nó lại im lặng. Nó đưa mắt nhìn quanh quanh tòa nhà, nhìn những cây linh sam oằn cong, nhìn những bụi cây ăn trái um tùm trong vườn, vẻ trang trọng, và chậm rãi lắc đầu.

Tôi bước vào chính sảnh nơi mọi người vừa ăn điểm tâm xong.

- Chào chị - Heathcliff lên tiếng. - Chị đã đem tài sản của tôi đến, phải không nào? Thế mà tôi sợ phải tự mình đi bắt nó về đấy.

Ông ta sải bước đi ra cửa; Hareton và Joseph theo sau, đầy vẻ tò mò. Bé Linton quan sát ba người đàn ông nọ với ánh mắt sợ hãi. Heathcliff chằm chằm nhìn cậu con trai đến mức nó hoàn toàn bị bối rối, rồi cất tiếng cười khinh bỉ.

- Thật là xinh đẹp! Một thứ của quý đáng yêu làm sao! Họ đã nuôi nó bằng sữa chua chắc? Quả là tệ hơn tôi tưởng. - ông ta nói.

Tôi bảo thằng bé đang run rẩy ấy xuống ngựa và đi vào nhà. Heathcliff cùng vào với nó, và sau khi đã ngồi xuống, ông ta thô bạo kéo Linton đến bên ông ta.

- Mày có biết tao không? - ông ta hỏi.

- Không. - Thằng bé vừa nói vừa khóc vì sợ.

- Chắc mày đã nghe nói về tao?

- Không. - Nó vẫn lặp lại câu trả lời ấy.

- Không à? - Heathcliff hỏi lại. - Thật xấu hổ thay cho mẹ mày vì đã không bao giờ nói về cha mày. Tao nói cho mày biết. Mày là con trai tao, và mẹ mày quả là một con đàn bà độc ác mới không bao giờ nhắc đến tao với mày. - Đến đây Heathcliff quay sang tôi: - Ellen, nếu chị mệt, chị có thể ngồi xuống nghỉ. Nếu không thì chị về đi.

- Tôi sẽ đi, ông Heathcliff ạ, - tôi đáp, - nhưng tôi hy vọng ông sẽ đối xử tử tế với thằng bé. Nó là người thân duy nhất của ông trên cõi đời này, ông hãy nhớ lấy.

- Tôi sẽ rất tử tế, chị khỏi phải e sợ. - ông ta nói, đoạn cười phá lên. - Joseph, đem cho nó chút gì điểm tâm đi. Hareton, đi làm việc đi. Tôi không quên là một ngày nào đó, Linton sẽ là chủ nhân của nơi này. Và nếu ông Linton không đi bước nữa và có một đứa con trai, thì khi ấy Thrushcross cũng sẽ thuộc về con trai tôi nốt. Tôi không muốn con trai tôi chết trước khi tôi biết được mình sẽ để lại cái ấp cho nó thừa kế. Nó thuộc về tôi và tôi muốn được đắc thắng thấy kẻ nối dõi của tôi là chủ nhân trên lãnh địa của họ, và thuê con cái họ làm công trên đất đai của tổ tiên chúng khi xưa. Tôi căm ghét bản thân nó, vì những ký ức mà nó làm sống lại. Nhưng nó sẽ được an toàn, vì nó quá hữu ích cho kế hoạch của tôi. Một người gia sư sẽ đến dạy nó học ba lần mỗi tuần. Tôi đã ra lệnh cho Hareton phải vâng lời nó. Mọi thứ đã được sắp đặt cả rồi.

Không còn lý do gì để nấn ná lâu hơn, tôi quyết định lặng lẽ bỏ đi trong lúc Linton đang bận xua một con chó ra chỗ khác vì con chó tỏ ra quá vồn vã với nó, khiến nó khó chịu. Nhưng nó rất cảnh giác, không để cho tôi thừa lúc nó không để ý mà lẳng lặng đi ra.

- Đừng bỏ cháu lại đây! - Tôi nghe tiếng nó gào lên. - Cháu sẽ không ở lại đây đâu! Cháu sẽ không ở lại đây đâu!

Nhưng cánh cửa đã được đóng chặt lại sau lưng tôi, và họ không cho phép nó bước ra ngoài.

Trong khi đó, ở ấp, Cathy thức dậy với tâm trạng rất vui vẻ, háo hức muốn được chơi với cậu em họ. Khi nghe nói nó đã đi rồi, cô la khóc mới dữ dội làm sao! Cô không hề được ai nói cho biết là nó chỉ sống ở cách đó bốn dặm, tại Đồi Gió Hú, và đến khi cô được gặp lại nó, cô đã không còn nhận ra nó nữa.

Mỗi khi tôi gặp chị quản gia bên Đồi Gió Hú, tôi lại hỏi thăm tin tức về bé Linton. Nó chẳng khỏe lên tí nào, chị ta cho biết, và cha nó xem ra mỗi ngày một thêm căm ghét nó.

Ba năm nữa lại trôi qua êm đềm đối với chúng tôi tại ấp Thrushcross. Vì ngày sinh nhật của Cathy cũng chính là ngày giỗ của mẹ cô, nên vào ngày ấy, không có một cuộc vui nào diễn ra, và ông Linton bao giờ cũng ở một mình trong phòng làm việc suốt cả ngày. Vào dịp sinh nhật thứ mười sáu của cô, một ngày xuân đẹp trời, Cathy đề nghị tôi cùng đi dạo trên vùng đồng hoang. Cha cô đã cho phép cô được đi dạo một quãng ngắn để tìm tổ chim trên vùng đồng hoang. Mới đầu tôi rất thích cuộc đi dạo ấy. Chim chóc hót vang và ánh nắng thật ấm áp. Cathy chạy tung tăng khắp nơi, mái tóc vàng tung bay, đôi má ửng lên như những đóa hồng và cặp mắt rạng rỡ niềm vui.

- Nào, mấy con chim ấy đâu, cô Cathy? - Một lát sau tôi hỏi. - Chúng ta đã đi được một quãng khá xa. Lẽ ra chúng phải có ở đây chứ.

- Chỉ phải đi một chút nữa thôi, cô Ellen ạ - Cô kêu lên - Một chút nữa thôi.

Nhưng chúng tôi lại phải trèo qua không biết bao nhiêu gò và bờ đất, và tôi bắt đầu thấm mệt. Tôi gọi cô Cathy vảo rằng tôi và cô ấy không được đi xa thêm nữa. Cô không nghe thấy hoặc vờ như không nghe thấy, cứ chạy tiếp và tôi buộc lòng phải theo cô. Rốt cục, khi tôi thấy lại cô, thì vô đã đến một nơi gần Đồi Gió Hú hơn là nhà chúng tôi rất nhiều. Hai người đàn ông đứng cạnh cô và tôi biết chắc một người chính là ông Heathcliff. Trời ơi, mấy cái tổ chim nằm trên lãnh địa của ông ta! Tôi hối hả tới đó.

- Nhưng cháu chẳng lấy cắp thứ gì cả! - Cathy nói, đáp lại lời buộc tội của họ là cô lấy trộm trứng trong mấy cái tổ chim. - Cháu đâu có định lấy trứng. Ba cháu bảo với cháu là trên này có nhiều tổ chim và cháu muốn đến xem thôi.

Heathcliff liếc nhìn tôi, nhếch mép cười khẩy, chứng tỏ ông ta đã biết Cathy là ai và cũng bộc lộ rõ ác tâm đối với cô.

- Ai là ba cô? - ông ta hỏi cô.

- Ông Linton ở ấp Thrushcross. - Cô đáp - Cháu nghĩ ông không biết cháu nếu không ông đã không nói năng với cháu như thế.

- Vậy ra cô nghĩ mọi người đều phải tôn kính ba cô cả sao? - ông ta hỏi, giọng châm chọc.

- Thế ông là ai? - Cathy hỏi, mắt nhìn người vừa nói một cách tò mò. Cô chỉ vào Hareton - Người này trước đây cháu đã gặp. Anh ấy là con trai ông ư?

- Cô Cathy, - Tôi ngắt lời - chúng ta phải về thôi. Chúng ta đã ra ngoài dạo chơi khá lâu rồi.

- Không, người này không phải là con của tôi - Heathcliff nói, gạt tôi sang một bên - Nhưng tôi có một đứa con trai và trước đây cô đã từng gặp nó đấy. Tôi nghĩ cô nên vào nhà tôi nghỉ một lát. Cô sẽ được tiếp đón rất ân cần.

- Cô Cathy - Tôi vội thì thầm - cô không được nhận lời. Cô không được đến nhà ông ta đâu.

- Sao lại không? - Cathy lớn tiếng hỏi - Cháu chạy mệt quá rồi. Nào, ta đi thôi, cô Ellen. Cháu muốn được gặp cậu con trai ông ấy. Dĩ nhiên là ông ấy nhầm khi nói cháu đã từng gặp cậu ấy trước đây. Cháu nghĩ nhà ông ấy là ngôi nhà mà cách đây vài năm cháu đã ghé thăm, lúc từ chỗ rặng núi đá Penistone về.

- Đúng đấy - Heathcliff nói - thôi nào, Ellen, chị im đi. Hareton, đi lên trước với cô tiểu thư. Chị sẽ đi cùng tôi, Ellen.

- Không, cô ấy sẽ không đi đến đấy. - Tôi kêu lên, vừa vùng vẫy để gỡ cánh tay bị Heathcliff nắm chặt. Cathy vẫn cứ chạy ở phía trước, và cô đã gần đến Đồi Gió Hú trước lúc tôi kịp gỡ tay ra.

- Ông Heathcliff, ông làm thế thật là bậy. - Tôi phản đối.

- Tôi muốn cô ta gặp Linton - ông ta nói - Mấy ngày nay trông nó có khá hơn. Chả mấy khi nó được khỏe mạnh, dễ coi thế. Chúng ta sẽ mau chóng thuyết phục được Cathy giữ bí mật về cuộc viếng thăm, vậy thì có gì là hại nào?

- Tác hại là cha cô ấy sẽ ghét tôi, nếu ông ấy nghĩ tôi đã cho phép cô ấy vào nhà ông. - Tôi đáp - Hơn nữa, tôi dám chắc là ông có một kế hoạch ám muội khi thuyết phục cô ấy làm thế.

- Kế hoạch của tôi lương thiện hết sức. - ông ta nói - Để tôi giải thích cho chị hiểu, Tôi muốn hai chị em họ này phải lòng nhau và nên vợ nên chồng. Ở đây, tôi rất hào hiệp với ông chủ chị, vì con gái ông ấy không thể thừa kế ấp Thrushcross, kẻ thân thích duy nhất là con trai tôi, Cathy với tư cách là vợ nó, khi ấy sẽ có thể cùng chia sẻ khoản gia tài với nó.

- Nếu Linton chết - tôi nói - thì Cathy sẽ là người thừa kế.

- Không, cô ta sẽ không thừa kế đâu. - ông ta nói, giọng dứt khoát - Không có sự thỏa thuận nào về điều ấy cả. Tài sản của con trai tôi sẽ về tay tôi khi nó chết. Nhưng tôi muốn chúng lấy nhau và tôi quyết tâm thực hiện ý định đó.

Cathy đang đợi chúng tôi ở ngưỡng cửa. Cô ngước lên khi Heathcliff đến gần. Ông ta mỉm cười với cô và dịu giọng khi nói với cô, khiến tôi ngu ngốc tưởng tượng rằng ký ức về mẹ cô đã ngăn cản không cho ông ta làm gì hại cô.

Linton đứng bên lò sưởi. Cậu vừa ra ngoài dạo chơi về, và giờ đang đợi Joseph mang đôi giày khô đến để thay. Cậu đã cao lớn, nhưng trông vẫn không khỏe mạnh.

- Thế nào, kia là ai vậy? - Heathcliff quay sang hỏi Cathy - Cô có biết nó không?

- Đây là con trai ông ư? - Cô hỏi, hết đưa mắt nhìn người này, lại nhìn người kia.

- Phải, phải. - ông ta nói. - Nhưng đây không phải lần đầu cô gặp nó. Cô chóng quên Linton vậy sao?

- Sao, Linton ư? - Cathy kêu lên, đầy vẻ ngạc nhiên vui mừng khi nghe nhắc đến cái tên ấy. - Cậu là Linton đấy ư?

Cô hân hoan chào cậu ta rồi quay sang Heathcliff.

- Vậy ra ông là chú của cháu. - Cô thốt lên. - Cháu nghĩ là cháu thích chú đấy, tuy thoạt đầu chú có vẻ cáu kỉnh. Sao chú

không sang ấp thăm chúng cháu? Sống cạnh nhau suốt bao nhiêu năm trời như vậy mà chẳng bao giờ sang thăm chúng cháu thì thật là lạ.

- Dạo cháu chưa ra đời, chú có sang thăm ấp một hai lần. - ông ta đáp.

Cathy quay sang tôi:

- Cô Ellen tệ thật! Cô Ellen tệ thật, cứ cố cản không cho cháu vào đây! Từ nay về sau, sáng nào cháu cũng ghé đây. Được không chú? Và thỉnh thoảng cháu sẽ đưa cả ba đến. Chú có vui lòng gặp hai cha con cháu không?

- Tất nhiên rồi. - ông ta đáp, chật vật lắm mới giấu được vẻ căm ghét khi nghĩ đến có một vị khách như thế đến thăm. - Nhưng chú nghĩ chú phải nói cho cháu biết là ba cháu, ông Linton, có thành kiến với chú, và hai người đã có lần cãi vã nhau. Nếu cháu kể với ông ấy là cháu đã đến đây thì ông ấy sẽ cấm tiệt mọi cuộc thăm viếng tiếp theo của cháu đấy. Cháu có thể đến đây nếu cháu thích, nhưng không được nói cho ba cháu biết.

- Tại sao chú với ba cháu lại cãi nhau vậy? - Cathy hỏi.

- Ông ấy chê là chú quá nghèo, không thể cưới em gái ông ấy được, và đã phiền lòng khi chú làm được việc ấy. - Heathcliff đáp - Điều đó làm tổn thương lòng kiêu hãnh của ông ấy và ông ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho chú cả.

- Ba làm thế là rất sai. - Cathy nói - và một ngày nào đấy, cháu sẽ nói với ba như thế. Nhưng Linton và cháu không dính dáng gì đến chuyện cãi cọ giữa chú và ba cháu cả, vì thế, cháu có thể đến đây và em ấy có thể sang bên ấp.

- Xa quá đối với tôi. - Cậu em họ cô cằn nhằn. - Phải đi bộ bốn dặm đường thì tôi chết mất. Chị có thể đến đây, nhưng không phải tất cả các buổi sáng, mà có lẽ mỗi tuần một hai lần thôi cũng được.

Heathcliff liếc nhìn cậu con trai, mặt lộ vẻ khinh bỉ.

- À, chị Ellen. - ông ta quay sang tôi và dịu giọng nói - Tôi e là kế hoạch của tôi có thể chẳng đi đến đâu. Chẳng bao lâu, cô ta sẽ đâm ra chán nản trước cái vẻ thiếu hoạt bát của nó mất. Chà, giá mà là Hareton! Tôi ắt hẳn có thể yêu quý cái thằng ấy nết nó

không phải là con trai của Hindley, và tôi nghĩ rằng tôi đã nuôi nó lớn lên cốt sao cho cô ta không thể yêu được nó.

Ông ta lại nhìn cậu con trai, lúc này đang bận lau chân cho khô.

- Linton, - ông ta gọi - đưa chị ấy ra vườn đã, rồi hẵng thay giày, và dẫn chị ấy đến chuồng ngựa xem con ngựa của con luôn thể.

- Chị không thích ngồi đây sao? - Linton hỏi Cathy, giọng tỏ ra không muốn rời xa chiếc lò sưởi ấm áp dễ chịu.

- Chị cũng chả biết nữa. - Cathy vừa nói vừa đưa mắt nhìn ra ngoài, rõ ràng là háo hức muốn hoạt động, trong khi đó Linton thu người lại cho gần lò sưởi hơn.

Heathcliff đi ra cửa:

- Hareton! - ông ta gọi.

- Ồ, chú ơi, nói cho cháu biết, - Cathy nói khi thấy Hareton xuất hiện nơi ngưỡng cửa - đây có phải là anh họ cháu không?

- Phải. - Heathcliff bảo cô - Anh ta là cháu ruột của mẹ cháu đấy. Hareton, dẫn cô Cathy đi xem trang trại.

Ông ta quan sát đôi trẻ đi qua cửa sổ: Hareton thì im lặng, không nói năng gì; còn Cathy thì lẩm bẩm hát một mình.

- Ellen, chị có nhớ tôi, hồi bằng tuổi nó không, hay còn nhỏ hơn thế ấy chứ? Xem tôi có bao giờ đần độn như thế không?

- Trông ông còn tệ hơn ấy - Tôi đáp - vì ông lại còn cáu kỉnh nữa.

- Tôi rất hài lòng - ông ta nói - thấy nó lớn lên như thế này. Nó đã làm thỏa mãn những điều tôi mong đợi. Tôi biết đích xác những nỗi đau khổ mà nó đang chịu đựng, vì bản thân tôi cũng đã từng phải nếm qua. Nhưng đây mới chỉ là sự khởi đầu của những gì nó sẽ phải chịu đựng. Nó sẽ không bao giờ có thể ngoi lên khỏi vũng sâu của sự thô kệch và ngu dốt mà hiện thời nó đang ngụp lặn trong đó, như chị thấy đấy. Tôi đã trói chặt nó vào đấy còn hơn là trước kia cha nó đã từng làm với tôi nữa kia. Tôi đã dạy nó khinh bỉ tất cả những gì cao quý, xem những cái đó là yếu hèn và ngớ ngẩn. Nhưng Hareton và Linton thật khác biệt nhau một trời một vực! Con trai tôi là thứ thiếc được đánh bóng để giả làm bạc, còn con trai Hindley là vàng, bị biến thành đá lát cho tôi bước

chân lên. Thằng con của tôi chẳng có chút giá trị nào, còn thằng con của Hindley có những phẩm chất hạng nhất, nhưng tôi đã làm cho nó mai một hết, và tuy vậy, Hareton vẫn yêu thích tôi. Nó nghĩ rằng tôi là người bạn duy nhất mà nó có được trên cõi đời này.

Đến đây Heathcliff mỉm một nụ cười hiểm độc, khoái trá với ý nghĩ trên. Bấy giờ ông quay sang Linton:

- Đứng dậy đi, chú bé lười nhác. - ông ta bảo - Họ sắp quay về rồi đấy. Ra với họ đi.

Đến cửa, Cathy ngước nhìn lên và thấy dòng chữ được khắc trên đá.

- Cái gì thế? - Cô hỏi.

- Đó là một hàng chữ gì ấy. - Hareton trả lời.

- Tôi biết đó là chữ, và tôi đọc được dòng chữ ấy. Nó viết bằng tiếng Anh. - Cathy nói - Nhưng sao nó lại ở đây?

Linton bước đến chỗ họ.

- Anh ta không biết đọc - Cậu ta cười phá lên. - Anh ta không biết đọc cả tên mình nữa kia.

- Biết đọc phỏng có ích gì? - cậu ta càu nhàu. Cậu ta định nói tiếp, nhưng hai chị em trẻ trung nọ đã cười phá lên. Cậu ta vội bỏ đi, trong khi đó Linton pha trò cho Cathy bằng cách kể ra những lỗi mà Hareton mắc phải. Gần hết buổi chiều tôi mới rứt được Cathy ra khỏi đấy, nhưng may thay cậu Linton vẫn chưa hề rời khỏi phòng và không hay biết gì về chuyện chúng tôi vắng mặt quá lâu.

Hôm sau, cô kể lại với cha những gì đã xảy ra.

- Sao ba lại có thể giữ con xa cách với Linton? - Cô hỏi cha - ông Heathcliff rất thân thiện và sẵn lòng để Linton và con kết bạn với nhau. Chỉ có ba là không thân thiện thôi.

Bấy giờ cha cô kể cho cô nghe đôi điều những gì đã xảy ra cho Isabella và bằng cách nào mà Heathcliff đã trở thành chủ nhân Đồi Gió Hú. Cathy rất đỗi kinh ngạc là người ta lại có thể ấp ủ kế hoạch trả thù suốt bao năm ròng và thực hiện cái kế hoạch ấy mà không mảy may ăn năn, hối hận như thế. Cô choáng váng đến nỗi không hề cãi lại khi cha cô cự tuyệt không cho phép cô được sang thăm trại Đồi nữa.

Tuy nhiên, sau đấy, lúc đêm tối, tôi thấy cô khóc trong phòng ngủ.

- Ôi, cô bé ngốc nghếch. - Tôi nói.

- Cháu không khóc vì bản thân cháu đâu. - Cathy nức nở - Cháu khóc vì Linton đấy. Cậu ấy hy vọng ngày mai cháu sẽ đến thăm cậu ấy và cậu ấy sẽ thất vọng biết mấy khi cháu không đến. Cháu có nên viết một mẩu thư nhỏ để giải thích cho cậu ấy hiểu không? Và gửi mấy quyển sách mà cháu đã hứa nữa.

- Không, dứt khoát không được. - Tôi cương quyết nói. - Cậu ấy sẽ hồi âm và cô sẽ cứ dây dưa mãi, không ngừng viết được. Giờ cô lên giường ngủ đi và đừng nói lời nào nữa.

Nhưng Cathy không nghe lời tôi.

Nhiều tuần trôi qua, và xem ra cô đã vui vẻ trở lại. Cô đâm ra rất thích lánh mình ra một chỗ nào đó, và nhiều lần tôi bất chợt gặp cô, tôi thấy cô đang cố giấu đi mấy mẩu giấy. Trí tò mò của tôi bị khơi dậy, khi tôi để ý thấy cái ngăn kéo trong phòng làm việc của cha cô mà cô vẫn khóa lại, giờ đây không đựng đầy đồ chơi nữa, mà là những tờ giấy được gấp lại. Tôi đợi đến khi cô và cha cô đều đi ra ngoài, rồi dùng một chiếc trong chùm chìa khóa của tôi mở thử. Cái ngăn kéo ấy đựng những lá thư mà Linton Heathcliff gửi cho Cathy. Ra họ vẫn trao đổi thư từ với nhau hằng ngày! Tôi lấy hết các thứ trong ngăn kéo ra, rồi khóa lại và quyết định theo dõi cô cẩn thận.

Sáng hôm sau, cô xuống dưới nhà rất sớm, và đi ra cửa khi có một thằng bé mang sữa tới. Cô rút trong túi nó ra một cái gì đấy và nhét một cái gì khác vào. Tôi bước nhanh ra vườn và chặn thằng bé giao sữa lại.

Nó chống cự không cho tôi lần tay vào túi nó, thế là hai bên giằng co nhau làm đổ cả sữa. Nhưng chẳng mấy chốc tôi đã lấy được bức thư mà Cathy gửi cho Linton.

Khi Cathy đến chỗ chiếc ngăn kéo trong thư viện, cô khóc òa lên vì thấy nó trống rỗng.

- Có chuyện gì thế, Cathy? - ông Linton hỏi - Con va vào đâu đau lắm à?

Giọng nói và ánh mắt của ông khiến cô tin chắc rằng ông không biết trong ngăn kéo có gì.

- Không, ba ạ. Ôi, cô Ellen! Cô Ellen, cô lên đây với cháu đi, cháu thấy mệt trong người.

- Ôi, cô Ellen, cô đã lấy thư của cháu đi. - Cô lên tiếng sau khi chúng tôi vào đến phòng cô - ôi, cô đưa lại cho cháu đi, và cháu sẽ không bao giờ, không bao giờ làm thế nữa.

- Cô Cathy, tôi xấu hổ thay cho cô. Tôi sẽ đưa thư cho ba cô xem.

- Xin cô đừng nói gì với ba cháu. - Cô nức nở - Cháu hứa với cô là cháu sẽ không làm thế nữa.

Nghe vậy, tôi đồng ý không để cho ông Linton biết chuyện, nhưng tôi nhất mực bảo rằng những bức thư ấy phải đem đốt đi, và chẳng bao lâu tất cả chỉ còn là những mẩu than cháy lẫn giữa đám tro. Tôi viết một mẩu giấy nhỏ gửi đến Đồi Gió Hú, nói ngắn gọn là Linton Heathcliff đừng viết gì thêm nữa, và từ đó trở đi, mỗi lần thằng bé giao sữa đến, trong túi nó không có thư từ gì nữa.

CHƯƠNG 8

Thu sang, ông Linton bị cảm lạnh rất nặng, phải nằm liệt trong nhà hàng tuần liền.

Cathy, vốn rất buồn bã từ sau chuyện trao đổi thư từ với Linton phải chấm dứt, giờ đây chỉ còn quan tâm đến bệnh tình của cha mà thôi.

- Cháu chẳng lo lắng về bất cứ điều gì trên đời này, ngoại trừ sức khỏe của ba, - một hôm cô nói với tôi khi hai chúng tôi đang đi dạo trong vườn, - và cháu sẽ không bao giờ, không bao giờ làm bất cứ điều gì hay nói bất cứ điều gì khiến ba phải phiền lòng.

Chúng tôi vừa trò truyện, vừa tiến lại gần một cánh cửa được trổ ngay trên tường, mở ra đường cái. Cathy trèo tót lên, ngồi vắt vẻo trên bờ tường, cô chồm người ra hái mấy trái cây mọng đỏ. Mũ cô bị rơi xuống đường cái. Cô lần tường để trèo xuống nhặt lên, nhưng sau đấy mới biết là mình không thể leo lên được nữa.

- Cô Ellen! - Cô vừa cười vừa kêu lên. - Cô phải đi lấy chìa khóa cửa ra đây thôi. Cháu không thể leo lên được.

- Tôi có chìa khóa trong túi đây. - Tôi trả lời. - Có lẽ có một chiếc trong chùm sẽ mở được. Nếu không tôi sẽ đi lấy chiếc khác.

Cathy tiêu khiển bằng cách nhảy múa trước cổng, trong khi tôi lần lượt thử hết những chiếc chìa khóa lớn. Không một chiếc nào tra vừa ổ khóa cả, và tôi sắp sửa chạy vội về nhà thì tiếng ngựa phi nước kiệu trên đường cái khiến tôi dừng lại.

- Ai thế? - Tôi thì thào.

- Cô Ellen, cô có thể mở cửa ra được không? - Cô thì thào đáp lại, vẻ lo âu.

- Ồ, cô Linton! - Một giọng trầm trầm cất lên. - Rất mừng được gặp cô. Tôi có chuyện muốn nói với cô đây.

- Tôi sẽ không nói chuyện với ông đâu, thưa ông Heathcliff. - Cathy trả lời. - Tôi biết ông là người độc ác, và ông căm ghét cả hai cha con tôi.

- Vấn đề đâu phải ở chỗ đó. - Heathcliff nói. - Tôi muốn nói về con trai tôi kia. Tại sao cô lại không thư từ gì cho nó nữa? Tôi cho là cái trò ấy đã làm cho cô vui thích được một thời gian, nhưng rồi cô đâm chán. Nhưng Linton thì rất nghiêm túc. Nó không coi đó là trò đùa. Nó đã phải lòng cô, và cô đang làm tan nát trái tim nó. Nếu cô không giúp nó, thì nó sẽ chết trước mùa hè sang năm mất!

- Sao ông lại có thể nói dối trắng trợn như thế được? - Từ bên trong, tôi nói vọng ra. - Xin ông phóng ngựa đi tiếp cho. Cô Cathy, tôi sẽ lấy đá ghè vỡ ổ khóa. Đừng tin cái điều xằng bậy mà ông ta vừa nói.

- Tôi không ngờ là có người đang nghe lỏm. - ông ta lầu bầu. - Này, Cathy Linton, tôi sẽ vắng nhà cả tuần, nên cô hãy đến gặp nó đi. Chỉ có cô là có thể cứu được nó.

Rốt cục, tôi cũng xoay sở ghè vỡ được cái ổ khóa và bước ra ngoài.

- Tôi thề với cô là Linton đang chết dần chết mòn. - ông ta nói tiếp. - Và nỗi đau buồn và thất vọng khiến cái chết ập đến với nó nhanh hơn. Ellen, tôi không nghĩ là ông chủ chị lại phản đối việc cô ấy đến thăm cậu em họ, khi mà tôi sẽ không có mặt ở đấy.

- Vào thôi cô. - Tôi nắm lấy tay Cathy, và gần như cưỡng bách cô trở vào, vì cô còn mải đưa cặp mắt lo âu nhìn kẻ vừa nói. Nét mặt ông ta rất nghiêm nghị, không có chút dấu hiệu nào để lộ ý đồ man trá của ông.

Chiều hôm đó, Cathy lặng im hồi lâu, mãi tới khi tôi thấy cần phải nói cho cô rõ ông Heathcliff quan niệm về đứa con trai một cách ngu xuẩn như thế nào.

- Cô có thể đúng, cô Ellen ạ. - Cathy đáp. - Nhưng cháu sẽ không thể thanh thản được chừng nào cháu còn chưa biết đích xác. Cháu phải nói với Linton rằng việc cháu không viết thư chẳng phải lỗi tại cháu, và thuyết phục cho cậu ấy tin là cháu sẽ không bao giờ thay lòng đổi dạ.

Hôm sau, tôi cùng Cathy cưỡi ngựa lên thăm trại Đồi.

Linton nằm trên một chiếc ghế lớn, kê gần lò sưởi. Cậu ta ho sù sụ và sốt cao, trông rất ốm yếu.

- Cô đấy ư, cô Linton? - Cậu ta hỏi khi thấy Cathy bước vào. - Cha tôi nói là cô sẽ đến. Cô vui lòng đóng giúp cửa lại được không? Cô để cửa mở kia kìa. Còn Ellen, cô bảo giùm đám gia nhân đem than vào đây. Trời lạnh quá.

- Nào, Linton, Cathy vui vẻ nói, - gặp tôi anh không mừng sao?

- Tại sao mấy hôm rồi cô không đến? - cậu ta hỏi. - Viết mấy lá thư dài dằng dặc ấy cho cô, tôi mệt quá.

- Gặp tôi anh có mừng không? - Cathy hỏi lại.

- Mừng chứ. - Cậu ta đáp. - Tôi đã rất buồn khi thấy cô không đến. Cha nói: đấy là lỗi tại tôi. Ông ta gọi tôi là đồ vô tích sự và bảo rằng cô ghét tôi. Cô không ghét tôi đấy chứ?

- Không. - Cathy đáp. - Sau ba và cô Ellen, anh là người tôi yêu quý hơn bất cứ ai khác. Tôi ước gì anh là em trai tôi thì tốt quá.

- Ba tôi nói, nếu cô là vợ tôi, thì cô sẽ yêu tôi hơn cả ba cô nữa kia. - Linton đáp.

- Không, tôi sẽ không yêu anh hơn yêu ba tôi đâu. - Cathy nói với cậu ta. - Vả lại người ta cũng có thể ghét bỏ vợ mình.

Linton nói rằng người ta không bao giờ ghét bỏ vợ mình.

- Ồ, có đấy, người ta có thể thế đấy. - Cathy nói. - Cứ xem ba anh đã ghét bỏ vợ ông ấy, tức cô Isabella của tôi, như thế nào thì biết.

- Cô sai rồi. - Linton nói.

- Ba tôi kể bảo tôi thế, và ba không bao giờ nói dối cả. - Cô đáp.

- Ba tôi coi khinh ba cô. - Cậu em họ nói. - Ba tôi bảo ba cô là đồ ngu.

- Ba anh là một người độc ác. - Cathy nói. - Chắc hẳn là thế, vì cô Isabella đã bỏ phải ông ấy mà đi.

- Chà, thế thì tôi sẽ nói cho cô biết một điều. - Linton gào lên. - Mẹ cô căm ghét ba cô.

- Không! - Cathy kêu lên.

- Và mẹ cô yêu ba tôi. - Cậu ta nói thêm.

- Ôi! Giờ thì tôi căm ghét anh! - Cathy nói.

- Mẹ cô yêu ba tôi! Thế đấy! Thế đấy! - Linton lảnh lót, người ngả thẳng ra sau ghế để có thể quan sát và thưởng thức cái tác động mà câu nói ấy đã gây nên cho cô chị họ đang đứng đằng sau. Cathy, giận sôi lên, đẩy mạnh một cái vào chiếc ghế cậu ta đang nằm, khiến cậu ta ngã vập đầu vào tay ghế, và phút giây đắc thắng của cậu ta chấm dứt khi một cơn ho ập đến. Cơn ho kéo dài đến nỗi ngay cả tôi cũng đâm hoảng, còn Cathy thì khóc lóc, kinh hãi vì việc mình vừa làm. Khi cơn ho chấm dứt, cậu ta ngồi im lặng một lúc thật lâu đến nỗi Cathy đứng lên định ra về.

- Cô phải ở lại đây. - Linton nói. - Cô đã làm cho tôi bệnh thêm. Nhưng thôi, đừng nói chuyện nữa, nói nhiều tôi mệt lắm. Cô hát cho tôi nghe đi nào.

Cathy, vì lo lắng muốn làm vui lòng cậu ta, hát hết bài này sang bài khác, mãi đến tận giữa trưa.

- Ngày mai cô không được đi thăm cậu ta nữa đấy. - Tôi nói khi chúng tôi ra về.

- ấp không phải là một nhà tù, cô Ellen ạ, và cô không phải là người cai ngục của cháu. Cháu phải đến để chăm sóc cậu ấy. Chúng cháu sẽ không cãi nhau nữa đâu. - Nói đoạn, cô liền giục ngựa lên trước và không đả động gì đến chuyện ấy nữa.

Hôm sau, tôi bị sốt và phải nằm liệt trong phòng suốt ba tuần liền. Cathy dành hết thời gian chăm sóc cho ba cô và tôi. Ít ra cô cũng dành hết thời gian ban ngày cho chúng tôi, nhưng vì ông Linton luôn về phòng nghỉ sớm, còn tôi thì chẳng cần bất cứ cái gì sau sáu giờ, nên cô hoàn toàn rảnh rang vào các buổi tối. Thỉnh thoảng, khi cô đến chúc tôi ngủ ngon, tôi thấy má cô ửng lên tươi rói, nhưng tôi nghĩ đó là vì cô ngồi gần cái lò sưởi trong thư viện.

Buổi tối đầu tiên tôi ngồi dậy được, tôi đề nghị cô đọc sách cho tôi nghe, một việc mà cô làm rất miễn cưỡng. Đêm hôm sau, cô thậm chí còn có vẻ sốt ruột hơn, muốn đưa tôi về phòng nghỉ ngay và đến đêm thứ ba, cô nói là bị đau đầu, rồi ra khỏi phòng. Lúc sau, tôi đến xem cô đã đỡ chưa, nhưng cô không có ở trong phòng riêng cũng không có ở chỗ ba cô. Tôi quay lại phòng cô, tắt cây nến trong phòng rồi ngồi xuống bên cửa sổ. Bên ngoài, mặt đất phủ

một lớp tuyết mỏng sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Tôi thấy Cathy dắt chú ngựa lùn của cô băng qua bãi cỏ đi về phía chuồng ngựa. Cô đến bên một căn phòng dưới tầng trệt và lặng lẽ trèo vào. Cô đứng sững người sợ hãi khi mở cửa ra và thấy tôi đang đợi cô. Rồi cô khóc òa lên và dơ tay ôm chầm lấy cổ tôi.

- Ôi, cô Ellen, cháu biết là cô sẽ nổi giận. - Cô kêu lên. - ôi, xin cô hãy hứa là sẽ không nổi giận, rồi cháu sẽ nói cho cô biết sự thật.

Tôi đã đoán ra được điều bí mật của cô, tuy vậy, tôi vẫn hứa là sẽ cố không nổi giận.

- Cháu đã sang Đồi Gió Hú, cô Ellen ạ, từ hôm cô ngã bệnh, cháu không bỏ qua một ngày nào mà không đến đó, chỉ trừ có một hai đêm là không thôi. Cháu đi không phải để vui thú gì đâu, vì cháu thường bị khổ sở suốt thời gian qua.

Cô kể với tôi rằng buổi tối đầu tiên, vì Linton ở trong tâm trạng phấn chấn hoạt bát, nên họ đã vui vẻ trò chuyện và lên kế hoạch sẽ làm gì vào mùa hè năm sau.

Tối hôm sau Hareton đón gặp cô ở ngưỡng cửa.

- Bây giờ thì tôi có thể đọc cái đó được rồi. - Cậu ta vừa nói vừa chỉ vào dòng chữ bên trên cánh cửa.

- Tuyệt! - Cathy nói. - Anh đọc cho tôi nghe đi nào.

Anh ta chật vật, chậm chạp đánh vần từng chữ cái “Hareton Earnshaw”.

- Thế còn chữ số? - Cathy hỏi.

- Tôi chưa biết. - Anh ta đáp.

Nghe vậy, Cathy cười phá lên, rồi bảo anh ta có thể đi được rồi, vì cô đến thăm Linton chứ không phải thăm anh ta. Thế là anh ta đỏ mặt lên và vội vàng bỏ đi. Ngay khi cô vừa mới bắt đầu lấy sách đọc cho Linton nghe, vì đêm đó cậu ấy ốm nặng, thì cánh cửa chính sảnh bật mở và Hareton lao vào. Anh ta chộp lấy cánh tay Linton và lẳng cậu ấy văng ra khỏi ghế.

- Về phòng riêng của mày đi. - Anh ta giận dữ nói. - Và nếu cô ấy đến để thăm mày, thì hãy dẫn cô ấy đến đấy luôn. Mày đừng hòng ngăn không cho tao vào đây! Xéo khỏi đây ngay, cả hai đứa chúng mày!

Anh ta gần như ném Linton ra nhà bếp và siết chặt nắm đấm dọa, khi Cathy chạy theo sau, vội vàng đến nỗi đánh rơi mất một quyển sách, Hareton đá quyển sách ra theo họ và đóng chặt cửa lại.

Joseph đứng bên cái lò sưởi trong bếp xoa xoa đôi bàn tay xương xẩu và cười vang, vẻ hả hê đanh ác.

- Tôi biết nó sẽ làm thế! - Lão kêu lên. - Nó là một gã hảo hán! Nó có được cái tinh thần chính trực trong mình. Nó biết, nó biết ai mới đáng mặt làm ông chủ ở đây!

Linton mặt trắng bệch ra, người run lẩy bẩy. Trông cậu ấy chẳng còn xinh trai chút nào nữa, vì khuôn mặt đầy gầy guộc và đôi mắt to của cậu đầy vẻ giận dữ bất lực.

- Nếu ngươi không để ta vào, ta sẽ giết ngươi! - Cậu ta gào lên, vừa cố kéo để mở cánh cửa ra. - Nếu ngươi không để ta vào, ta sẽ giết ngươi!

Joseph lại cười phá lên.

- Đúng là cái máu của ông bố nó! - Lão kêu lên. - Đúng là cái máu của ông bố nó! Chúng ta bao giờ cũng mang trong mình một cái gì đó của cả cha lẫn mẹ. - Lão cao giọng nói. - Mặc kệ nó, Hareton! Đừng sợ. Nó không làm gì được cậu đâu.

Cathy cố kéo Linton ra khỏi cửa, nhưng cậu ấy cứ bám chặt lấy và càng la hét lớn hơn. Rốt cục, những tiếng kêu của cậu nghẹn lại vì một cơn ho khủng khiếp. Máu từ miệng cậu ộc ra, và cậu ngã lăn xuống đất. Bấy giờ mọi người lao đến đỡ cậu, và Hareton mở cửa ra, bế cậu lên phòng. Cathy ngồi trong chính sảnh, khóc nức nở đến nhức cả mắt, trong khi đó, Hareton đứng đối diện cô, chốc chốc lại nói: “Im nào, im nào”, và phân bua rằng đấy không phải lỗi tại anh ta. Khi cô ra về, anh ta bước đến bên cô khi cô đã ngôi trên lưng ngựa.

- Cô Cathy, tôi rất tiếc là... - Anh ta lên tiếng nhưng cô lấy chiếc roi ngựa quất vào người anh ta, rồi cho ngựa phi nước đại về nhà.

Có khoảng ba buổi tối là cô và Linton được vui vẻ và tràn trề hy vọng, còn tất cả những cuộc viếng thăm khác đều rất buồn tẻ và lắm chuyện rắc rối. Linton luôn tỏ ra ích kỷ và hằn học, không thể nói về một điều gì khác ngoài những nỗi đau khổ mà cậu phải chịu đựng.

- Nếu cháu thôi không sang Đồi Gió Hú nữa, - sau cùng cô nói, - thì sẽ có hai người đau khổ, là Linton và cháu. Nếu cô không kể cho ba, thì ba sẽ không bao giờ biết được, mà ba đâu cần phải phiền lòng lo lắng về chuyện này. Cô sẽ không kể cho ba chứ, cô Ellen?

Nhưng tôi đã kể và ông Linton rất đau buồn.

- Con không bao giờ được đến thăm Đồi Gió Hú nữa. - ông bảo Cathy. - Những cuộc thăm viếng bí mật ấy phải chấm dứt.

Cathy khóc nức nở và khẩn khoản van nài mong cha đổi ý, nêu rõ cho cha thấy là ông Heathcliff bao giờ cũng tránh đi khi cô đến.

- Con xin ba, ba ơi, xin ba hãy nghĩ đến Linton. - Cô van nài chạ - Xin cha thương xót cậu ấy và để cho con được đến thăm cậu ấy.

- Cathy yêu quý, con không được đến Đồi Gió Hú, nhưng Linton có thể sang ấp thăm chúng ta bất cứ lúc nào cậu ấy muốn. - ông nói với con gái.

Khi Linton nhận được thư báo những tin này, cậu viết thư trả lời rằng vì cha Cathy cấm cô đến thăm Đồi, cho nên cha cậu cũng cấm cậu sang bên ấp. Theo như những định sẵn thì sang hè ông Linton sẽ đưa Cathy ra vùng đồng hoang để gặp cậu em họ của cô, nhưng thật không may, ông chẳng có lúc nào đủ khỏe mạnh để ra khỏi nhà. Rốt cục, ông đồng ý để tôi đưa cô đi, và cô với Linton có thể chuyện trò cùng nhau dưới sự giám hộ của tôi. Cuộc gặp gỡ đầu tiên được sắp đặt vào gần cuối hè, Cathy và tôi cưỡi ngựa lên đường đến chỗ hẹn. Một thằng bé đứng đón chúng tôi ở đấy.

- Cậu chủ đang ở cách đây một quãng nữa - Cậu bé báo với chúng tôi - và cậu muốn các cô vui lòng đi thêm chút nữa để đến chỗ cậu.

- Vậy ra cậu ấy đã quên mất lời chỉ thị đầu tiên của bác cậu - Tôi nói - ông Linton bảo chúng tôi chỉ được ở trong địa phận ấp, thế mà bây giờ chúng ta lại đang đi vượt ra ngoài địa phận ấy rồi.

Chúng tôi thúc ngựa đi tiếp cho đến khi chỉ còn cách trại Đồi một phần tư dặm. Ở đây, chúng tôi thấy Linton đang nằm đợi trên một bãi thạch thảo. Khi chúng tôi đã đến rất gần chỗ cậu nằm, cậu mới nhỏm dậy, nhưng cậu cất bước yếu ớt đến nỗi tôi phải kêu lên:

- Chà, sáng nay cậu không đủ khỏe để đi dạo được đâu! Trông cậu yếu mệt quá đấy!

Cathy nhìn cậu, vừa đau buồn vừa kinh ngạc.

- Cậu có thấy mệt hơn mọi khi không? - Cô lo lắng hỏi.

- Không, khá hơn, tôi thấy khá hơn. - Cậu vừa hổn hển nói, vừa run rẩy vịn vào tay cô cho khỏi ngã.

- Nhưng chắc hẳn là cậu vừa qua một trận ốm, - Cathy nói tiếp - vì trông cậu yếu hơn nhiều so với lần gặp trước. Cậu gầy đi nhiều, và...

- Tôi mệt - Cậu vội vã ngắt lời - Trời nóng quá, không đi dạo được đâu. Ta nghỉ ở đây đi. Ba nói tôi không được khỏe vì tôi lớn nhanh quá.

Cathy không tin vào lời giải thích trên, nhưng cô vẫn ngồi xuống bên cậu.

- Cậu có nhớ lúc chúng ta nói chuyện về Thiên Đường không? - Cô hỏi - Cậu nói là cậu thích được nằm trên bãi thạch thảo nhìn lên trời xanh. Hôm nay, nơi đây cũng gần giống với thiên đường của cậu đấy. Tuần sau, cậu phải cưỡi ngựa xuống dưới ấp và tôi sẽ chỉ cho cậu thấy thế nào là thiên đường trong quan niệm của tôi.

Linton hình như không nhớ ra được điều cô vừa nói và cậu ta rất khó có thể duy trì được bất kỳ một cuộc chuyện trò nào. Cậu tỏ ra không hứng thú gì với những đề tài mà cô gợi lên, nên cô khó lòng giấu nổi vẻ thất vọng. Kể từ dạo chúng tôi gặp cậu lần trước cách đây mấy tháng, cậu đã đổi thay rất nhiều. Thay vì bộc lộ cái tính cáu bẳn của một đứa trẻ hay được nuông chiều, thì giờ đây cậu xử sự như một người tàn phế, chỉ lo nghĩ đến những cảm giác trong người mình.

- Tôi nghĩ giá như ở nhà thì cậu sẽ thấy dễ chịu hơn là ngồi ở đây, lăn lê dưới đất như thế này. - Một lát sau cô lên tiếng.

- Xin Cathy ở lại đây. - Cậu nài nỉ - Xin cô cứ nói với bác là tôi cũng khá khỏe và cho tôi gửi lời cảm ơn bác vì đã cho cô đến đây. Và, nếu tình cờ cô có gặp ba tôi, thì xin cô đừng để ông ấy nghĩ rằng tôi đã lặng im hay tỏ ra ngu xuẩn gì nhé! ông sẽ giận tôi lắm đấy.

- Giờ ta phải chia tay nhau thôi. - Cô vừa nói vừa đứng dậy để đi về. - Tôi rất thất vọng về cuộc gặp gỡ của chúng ta hôm nay,

nhưng tôi hứa với cậu là tôi sẽ không nói cho ai biết, tuy tôi chẳng sợ gì ông Heathcliff.

- Suyt! - Linton thì thầm. - Suyt! ông ấy đang đến kia kìa! - Cậu níu chặt cánh tay Cathy, cố giữ cô lại.

Cô giật tay ra và nhảy phóc lên ngựa.

- Thứ năm sau tôi sẽ lại đến đây. - Cô kêu lên. - Tạm biệt anh!

Tuy nhiên, Linton còn mải dồn hết tâm trí vào ông bố, lúc này đang tiến lại gần, đến nỗi cậu hầu như không để ý thấy chúng tôi ra đi.

Một tuần chậm chạp trôi qua.

Ông Edgar Linton xem ra mỗi ngày một yếu đi, và giờ đây Cathy hiểu ra rằng cha cô không còn sống được bao lâu nữa. Đến ngày thứ năm, ngày mà cô đã hẹn cưỡi ngựa đến gặp Linton, cô không nhắc với ông chuyện này, nhưng tôi đã nhắc cho ông nhớ, vì tôi nghĩ được hít thở khí trời trong lành sẽ rất tốt cho cô. ông Linton cũng nhất trí rằng để cô đi gặp cậu em họ sẽ là một sự khuây khỏa cho cô. Ông tự an ủi mình là nếu cô yêu Linton, cô sẽ không cảm thấy quá cô đơn sau khi ông qua đời. Thật sự nghiệp ông Linton! ông không biết gã trai trẻ ấy đã ốm yếu đến mức nào!

Vào một buổi chiều, một buổi chiều tháng tám vàng rực, Cathy và tôi lại một lần nữa lại lên đường. Linton vẫn đón chúng tôi ở chỗ cũ như thứ năm trước, nhưng lần này cậu tỏ ra hoạt bát hơn. Tuy vậy, tôi không cảm thấy đó là sự hoạt bát vì vui mừng, mà là vì sợ hãi.

- Cô đến muộn đấy. - Cậu nói một cách khó nhọc - Cha cô bị bịnh phải không? Tôi cứ tưởng là cô không đến.

Cathy toan niềm nở chào hỏi nhưng nghe vậy liền kêu lên:

- Sao cậu không nói ngay ra, nếu như cậu không muốn gặp tôi? Ba tôi đang bệnh nặng. Cậu gọi tôi đến làm gì trong khi tôi đang túc trực bên giường bệnh của ba tôi? Sao cậu không nhắn cho tôi một tiếng để tôi khỏi giữ lời hứa?

- Vì Chúa, xin cô đừng nổi giận lên như thế. - Linton nói - Tôi biết tôi là một kẻ hèn nhát, chẳng ra gì, nhưng tôi xin cô đừng giận tôi.

- Cậu thật là ngu dại, ngớ ngẩn. - Cathy nói - Xem kìa cậu ta cứ run lên cứ như là tôi sắp sửa đụng vào cậu ta. Tôi sẽ trở về nhà. Buông áo tôi ra! Cô Ellen, cô nói cho cậu ta biết hành vi của cậu ta nhục nhã đến mức nào đi. Đừng bò lê bò càng dưới đất như giống bò sát vậy, đừng! Đứng dậy đi!

Trước đó Linton đã gieo mình xuống đất, vẻ mặt đau đớn, nước mắt chảy giàn giụa xuống bên má.

- Ôi - Cậu nức nở - Tôi không thể nào chịu đựng nổi! Cathy, Cathy! Tôi còn là một kẻ phản bội nữa, nhưng tôi không dám nói ra với cô đấy thôi! Nếu cô bỏ mặc tôi, tôi sẽ bị giết mất! Cathy thân yêu, tính mạng của tôi nằm trong tay cô đấy. Cô đã nói là cô yêu tôi, và nếu quả thật như thế, thì điều ấy chẳng hại gì cho cô cả. Xin cô đừng đi. Và nếu cô bằng lòng, có lẽ ông ấy sẽ để tôi chết bên cô cũng nên.

Cathy cúi xuống đỡ cậu. Cô lại tỏ ra đầy lòng trìu mến với cậu và hốt hoảng lo cho bệnh tình của cậu như trước.

- Bằng lòng cái gì kia? - Cô băn khoăn hỏi - Bằng lòng ở lại đây ư? Nói cho tôi ý nghĩa của câu chuyện kỳ lạ này đi. Anh sẽ không gây tổn thương cho tôi chứ, Linton? Anh sẽ không để một kẻ thù nào hại tôi nếu anh có thể ngăn chặn được, phải không? Tôi biết anh vốn hèn nhát. Nhưng tôi không tin anh là một kẻ hèn nhát, đến nỗi phản bội lại người bạn tốt nhất của mình.

- Cha tôi đe dọa tôi - gã trai trẻ hổn hển nói tiếp - và tôi rất sợ ông ấy.. Tôi rất khiếp sợ ông ấy! Tôi không dám nói đâu!

- Ồ, được thôi - Cathy khinh bỉ nói - cứ việc giữ lấy điều bí mật của anh. Tôi không phải là đứa nhát gan. Hãy tự cứu lấy mình. Tôi không sợ đâu!

Có tiếng lạo xạo trong đám thạch thảo, và ông Heathcliff xuất hiện gần sát chỗ chúng tôi. Ông vừa từ trại đồi đi xuống. Không buồn để ý đến đôi bạn trẻ, ông quay sang tôi:

- Thật chẳng mấy khi tôi được gặp chị ở ngay gần nhà tôi đến thế này, Ellen ạ. Mọi người bên ấp ra sao? Tôi nghe nói - ông ta hạ giọng tiếp - là Edgar Linton đang nằm liệt giường chờ chết phải không?

- Phải, - tôi nói - ông chủ tôi sắp chết thật. Đó là một nỗi đau buồn khôn xiết cho tất cả chúng tôi.

- Theo chị ông ta còn sống được bao lâu nữa? - ông ta hỏi - Tôi có thể hỏi vì thằng con tôi dường như nhất quyết chết quá sớm so với dự tính của tôi. Tôi muốn bác nó khẩn trương lên để chết trước nó. - ông nhìn Linton - Xin chào, nó đã khóc lóc bao lâu rồi? Tôi đã bảo nó không được khóc cơ mà! Nói chung, nó có hoạt bát khi ở bên cô Linton không?

- Hoạt bát ư? Không, cậu ấy đã tỏ ra hết sức mệt mỏi. - Tôi đáp - Thay vì đi dạo trên vùng đống hoang, cậu ấy nên nằm nghỉ trên giường để bác sĩ chăm sóc thì hơn.

- Nó ắt sẽ được như thế, chỉ một hai ngày nữa thôi - Heathcliff lầm bầm - nhưng trước hết.. - Nói đến đây ông ta lại ngừng lại vì Linton đang nằm lăn ra đất. - Đứng dậy, Linton! - ông ta quát - Đứng dậy ngay!

Mấy lần Linton cố gắng gượng dậy để tuân theo lệnh cha, nhưng vì cậu chẳng còn chút sức lực nào, nên cậu lại quy xuống, thốt ra một tiếng rên. Heathcliff tiến lại nâng cậu dậy để cậu có thể dựa vào một bờ cỏ.

- Nào - ông ta nói - Tao đang nổi đóa với mày đây. Đứng dậy!

- Con sẽ dậy, thưa cha - Cậu hổn hển đáp - Có điều, xin cha để con được yên. Con đã làm theo ý cha, và Cathy sẽ nói cho cha biết rằng con... rằng con đã tỏ ra vui vẻ.

Ông Heathcliff kéo cậu lại phía ông.

- Cô Linton - Heathcliff nói - xin cô vui lòng đi với nó về nhà. Nó sẽ run bắn lên nếu tôi đụng đến nó.

- Linton thân yêu - Cathy thì thầm - Tôi không thể đến Đồi Gió Hú được đâu. Ba tôi đã ngăn cấm điều này. Sao cậu lại sợ hãi đến thế? ông ấy sẽ không hại cậu đâu!

- Tôi không bao giờ có thể bước chân vào ngôi nhà ấy được nữa. - Cậu nói - trừ phi có cô cùng đi.

- Câm ngay! - Cha cậu quát lên - Nếu cô Linton muốn vâng lời cha, thì cô ấy có thể dừng lại ở đây. Ellen, chị làm ơn đưa con trai tôi về nhà, và tôi sẽ nghe theo lời khuyên của chị mời bác sĩ đến khám cho nó.

- Tôi rất tiếc - Tôi đáp - Nhưng tôi không thể rời xa cô chủ để chăm sóc cho con trai ông.

- Được lắm - Heathcliff nói - Chị buộc tôi phải dùng đến những biện pháp khác. Nào, cậu bé của ta, cậu có vui lòng để tôi tháp tùng cậu về nhà không?

Ông ta đến bên Linton làm như thể sắp túm lấy cậu, nhưng cậu con trai co rúm người lại tránh và níu lấy Cathy, khẩn khoản van nài cô đi cùng. Làm sao cô có thể cự tuyệt một lời cầu khẩn như vậy kia chứ, khi mà cậu đang đau đớn cùng cực như vậy? Cô nắm lấy cánh tay cậu, cất bước đi lên trại đồi và cùng cậu vào trại.

Tôi đứng ở ngưỡng cửa, đợi cô trở ra sau khi đã đặt cậu ta len một chiếc ghế. Đột nhiên, ông Heathcliff từ phía sau tiến đến và đẩy tôi vào trong nhà.

- Nhà tôi có bị bệnh dịch gì đâu, Ellen? Chị cứ ngồi xuống đi, để tôi đóng cửa lại đã nhé. - ông ta nói.

Tôi thật sững sờ, ông ta không phải chỉ đóng cửa, mà còn khóa luôn lại.

CHƯƠNG 9

- Hai người dùng chút trà đã, rồi hẵng về nhà.

Heathcliff nói tiếp trong khi quay trở vào nhà.

- Có mình tôi ở nhà thôi. Hareton đi vắng, còn Joseph và Zillah thì tôi đã cho nghỉ phép. Cô Linton, xin cô vui lòng ngồi xuống bên cạnh nó. Ngoài nó ra, tôi chẳng còn gì khác để đãi cô cả. Cô ấy trố mắt nhìn tôi mới lạ chưa kìa! Kể cũng lạ, tôi bao giờ cũng ghét cay ghét đắng bất cứ kẻ nào tỏ vẻ sợ tôi. Giá như tôi sống ở một đất nước có luật pháp ít ngặt nghèo hơn, thì tôi sẽ cho hai đứa kia nếm một cái chết từ từ, cực kỳ đau đớn. - ông ta hít một hơi dài và đập mạnh vào cái bàn ở trước mặt, miệng lẩm bẩm: - Sao ta căm ghét chúng thế!

- Tôi không sợ ông. - Cathy nói, không nghe thấy những câu sau cùng của ông ta. Cô bước lại gần ông, đôi mắt đen láy long lên giận dữ. - Tôi sẽ không ăn uống gì trong cái nhà này, cho dù có chết đói đi nữa. - Cô nói. - Đưa chiếc chìa khóa kia cho tôi!

Heathcliff ngước mắt lên kinh ngạc trước sự táo bạo của cô, hoặc cũng có thể là giọng nói và ánh mắt cô gợi cho ông ta nhớ đến Catherine, mẹ cô, vì đó là những nét mà cô đã được thừa hưởng của mẹ. Bàn tay ông ta để trên bàn đang cầm chiếc chìa khóa. Cô chộp lấy chiếc chìa khóa và thiếu chút nữa đã giằng được nó ra khỏi mấy ngón tay buông lỏng của ông ta, nhưng ông ta sực tỉnh ra và rụt tay lại.

- Này, Cathy Linton, - ông ta nói, - cô đứng tránh ra, không tôi đánh cô ngã lăn ra bây giờ.

Không thèm đếm xỉa đến lời cảnh cáo ấy, cô lại chộp lấy bàn tay đang nắm chặt của ông ta: “Chúng tôi sẽ đi khỏi đây”. - Cô nói. - Thấy là mấy cái móng tay của mình không ăn thua gì, cô cúi xuống cắn vào bàn tay ông ta. Cô không để ý thấy vẻ mặt của ông ta lúc này. Ông ta bất thình lình xòe tay ra, nhưng trước lúc cô kịp cầm lấy cái chìa khóa thì ông ta đã nắm chặt lấy cô, và tát tới tấp như mưa vào cả hai bên đầu cô.

- Đồ vô lại! - Tôi vừa kêu lên, vừa lao tới, nhưng ông ta đẩy tôi một cái thật mạnh khiến tôi lảo đảo lùi lại, người choáng váng. Cảnh tượng này diễn ra trong hai phút. Cathy được buông ra, đưa hai tay lên sờ thái dương, dường như không dám chắc hai tai mình còn hay mất. Thật tội nghiệp cô bé. Cô run lên như cầy sấy và phải dựa vào bàn, bàng hoàng khôn xiết.

- Chị thấy chưa, tôi biết phải trừng phạt bọn trẻ con như thế nào. - Gã vô lại ấy nói, vẻ nham hiểm, trong khi cúi xuống nhặt chiếc chìa khóa ở dưới sàn lên. - Ngày mai tôi sẽ là cha cô, và chỉ vài phút nữa thôi, tôi sẽ là người cha duy nhất mà cô có. Cho nên, nếu cô còn dám nổi khùng lên với tôi như thế nữa, thì ngày nào tôi cũng cho cô ăn đòn.

Cathy chạy đến bên tôi và khóc ầm lên. Heathcliff nói ông ta sẽ ra ngoài kiếm hai con ngựa của chúng tôi. Ý nghĩ đầu tiên của tôi khi ông ta đã đi khỏi là phải trốn khỏi nơi đây, nhưng các cánh cửa đều đã bị khóa lại, còn cửa sổ thì quá hẹp, ngay cả thân hình mảnh mai của Cathy cũng không thể chui qua lọt.

- Linton, anh nói thật cho chúng tôi biết tại sao chúng tôi phải ở đây? - Cathy nói. - Xét cho cùng, chính vì anh tôi mới đến đây.

- Tôi khát quá. Cho tôi chén trà, rồi tôi sẽ nói cho cô biết. - Cậu đáp. - Này, Cathy, cô đang để nước mắt rơi vào tách tôi đấy. Tôi không uống tách ấy đâu. Lấy cho tôi tách khác.

Cathy rót trà ra một chiếc tách khác cho cậu ta và lau nước mắt đang giàn giụa trên mặt. Tôi thấy ghê tởm cái vẻ bình tĩnh của cậu ta lúc này, khi mà cậu ta không còn phải lo sợ cho bản thân nữa. Vẻ khổ não mà cậu ta đã bộc lộ lúc ở trên vùng đồng hoang đã tan biến ngay sau khi chúng tôi đặt chân vào ngôi nhà ở Đồi Gió Hú, cho nên tôi đoán là cậu ta đã bị đe dọa sẽ phải chịu đựng một hình phạt khủng khiếp nào đấy, nếu không nhử được chúng tôi về nhà.

- Ba muốn chúng ta lấy nhau. - Rốt cục Linton lên tiếng. - ông ấy biết rằng ba cô sẽ không để cho chúng ta cưới ngay lúc này, và ông ấy sợ là tôi sẽ chết, nếu để lâu hơn. Cô và tôi phải làm lễ cưới vào sáng mai, nên cô phải ở lại đây suốt đêm nay.

- Ở lại suốt đêm nay ư? Không! - Cathy nói, mắt chậm rãi nhìn quanh. - Cô Ellen, cháu sẽ đốt rụi cháy cái cửa này. Cháu phải đi khỏi đây!

Và cô ắt sẽ tìm cách thực hiện ngay điều ấy, nhưng Linton lại một lần nữa hoảng lên khi nghĩ đến cái hậu quả mà mình phải gánh chịu nếu Cathy trốn thoát.

- Ôi, Cathy! - Cậu nức nở, ôm chầm lấy cô trong hai cánh tay yếu ớt. - Cô không được đi khỏi đây, không được bỏ mặc tôi! Cô phải nghe theo cha tôi! Cô phải thế!

- Chỉ có ba tôi tôi mới phải nghe theo thôi. - Cathy đáp. - Ba tôi sẽ nghĩ gì nếu tôi vắng nhà cả đêm? Chắc hẳn giờ này ba đã lo lắng lắm rồi. Tôi phải tìm cách thoát ra khỏi ngôi nhà này. Im đi Linton. Anh không bị nguy hiểm gì đâu. Tôi yêu ba tôi hơn anh!

Cậu ta viện đủ lý lẽ để thuyết phục, và Cathy chưa kịp có đủ thời gian để trấn an cậu thì cha cậu đã quay vào.

- Ngựa của các người đã chạy mất tăm rồi. - ông ta nói. - Sao, Linton, mày lại khóc lóc rồi ư? Cô ấy đã làm gì mày thế? Đừng bận tâm, chẳng bao lâu nữa là mày có thể trả đũa cô ta được rồi. Nào, giờ thì đi ngủ ngay. Im đi, đừng có làm ầm lên nữa, tao sẽ không động đến mày đâu. Cũng may là mày đã xoay sở lo cho xong phần mày. Những gì còn lại, tao sẽ lo nốt.

Linton vừa ra khỏi là ông ta đã khóa cửa lại, rồi bước đến gần lò sưởi. Cathy đến bên ông ta.

- Nếu tôi ở lại đây, ba tôi sẽ lo lắng khổ sở. Làm sao tôi có thể làm khổ ba tôi trong khi ba... đang... ba đang... Ông Heathcliff, hãy để cho tôi về. Tôi hứa sẽ lấy Linton. Ba tôi hẳn cũng muốn tôi làm như thế, và tôi cũng yêu cậu ấy. Sao ông lại muốn ép buộc tôi làm một chuyện mà tôi rất sẵn lòng làm?

- Cô Linton, - ông ta đáp, - tôi sẽ lấy làm khoái trá vô cùng khi nghĩ đến việc ba cô phải đau khổ. Cô thật sự không thể tìm được một cách nào chắc chắn hơn để tôi muốn giữ cô lại đây trong hai mươi bốn giờ tới. Về việc cô hứa lấy Linton, tôi sẽ lo liệu sao cho cô phải giữ lời. Cô sẽ không rời khỏi trại đồi chừng nào chưa hoàn tất được việc đó.

- Vậy thì hãy để cô Ellen về báo cho ba tôi biết là tôi vẫn an toàn. - Cathy vừa thốt lên, vừa khóc. - Tội nghiệp ba! Ba tôi sẽ nghĩ là chúng tôi bị lạc.

- Không đâu! ông ta ắt phải nghĩ là cô đã chán cái cảnh phải chăm sóc ông ta và đã chạy đi tìm cách tiêu khiển cho riêng mình. - Heathcliff nói một cách tàn nhẫn.

- Tôi sẽ không nuốt lời đâu, - Cathy nói, - tôi sẽ kết hôn với Linton ngay bây giờ, nếu sau đấy tôi có thể về lại ấp Thrushcross. Nếu ba tôi nghĩ là tôi chủ tâm bỏ ông ấy, và nếu ba tôi chết trước khi tôi trở về thì làm sao tôi có thể sống nổi? Đây, tôi xin quỳ dưới chân ông và sẽ không rời mắt khỏi mặt ông chừng nào ông chưa nhìn lại tôi. Không, xin ông đừng ngoảnh mặt đi! Xin ông nhìn đây! Tôi không căm ghét ông! Tôi không giận là ông đã đánh tôi. Chú ơi, trong đời chú, lẽ nào chú chưa yêu ai bao giờ? Chưa bao giờ sao? ôi, chú phải nhìn cháu đây. Cháu khốn khổ biết chừng nào, chú không thể không ái ngại và không thương hại cháu.

- Buông mấy ngón tay mày ra và đứng xa ra, kẻo ta đá cho một đá bây giờ! - Heathcliff hung hãn quát lên. - Tao căm ghét mày!

Ông ta đang đẩy lùi ghế lại. Tôi toan mở miệng phản đối, thì chúng tôi nghe thấy có tiếng người ở ngoài cổng. Lúc này, trời đang tối dần, và chúng tôi không thể nhìn thấy nó là ai, nhưng Heathcliff đã vội vã chạy ra, và chúng tôi lặng im chờ đợi.

- Đó là ba tên gia nhân bên ấp được phái sang tìm các người. - Khoảng vài phút sau ông ta quay vào nói với chúng tôi. - Lẽ ra các người nên mở một cánh cửa sổ mà kêu cứu chứ.

Biết mình vừa bỏ lỡ dịp may, Cathy và tôi òa lên khóc nức nở. Heathcliff bỏ mặc chúng tôi ở đấy và đến chín giờ đêm ông ta mới bảo chúng tôi lên gác, vào phòng Zillah mà ngủ. Chúng tôi vừa bước vào là cửa phòng đã khóa ngay lại sau lưng, còn cửa sổ thì quá hẹp, đến Cathy cũng không thể nào trèo qua được. Suốt đêm, Cathy ngồi bên cửa sổ, chờ đến lúc bình minh.

Bảy giờ sáng hôm sau, chúng tôi nghe thấy giọng Heathcliff vang lên:

- Cô Linton đã dậy chưa đấy?

- Rồi.

- Vậy thì lại đây. - ông ta vừa nói, vừa mở cửa và lôi cô ra ngoài.

Tôi đứng dậy định đi theo, nhưng ông ta đã khóa ngay cửa lại.

- Để tôi ra. - Tôi kêu lên.

- Kiên nhẫn nào. - ông ta đáp. - Tôi sẽ đem bữa sáng lên cho chị sau.

Phải gần hai giờ đồng hồ sau, tôi mới nghe thấy có tiếng chân người.

- Tôi mang thức ăn đến cho cô đây. - Hareton nói.

Cửa mở, cậu ta đứng đấy, tay bưng một cái khay bày đầy thức ăn, đủ cho tôi dùng cả ngày hôm ấy.

- Cầm lấy. - Cậu vừa nói vừa giúi cái khay vào tay tôi, rồi khóa cửa lại, mặc cho tôi nài nỉ cậu thả tôi ra.

Tôi bị giam trong buồng cả thảy là năm đêm và bốn ngày, không gặp một ai ngoài Hareton, cứ mỗi ngày cậu đến một lần để đem thức ăn cho tôi. Cậu ta chẳng nói lấy một lời nên tôi chẳng hay biết gì về những chuyện đang diễn ra bên ngoài.

Đến chiều ngày thứ năm, tôi nghe thấy một tiếng chân nhẹ nhàng hơn đi về phía cửa, và Zillah bước vào. Cô ta vừa quay về sau mấy ngày nghỉ phép.

- Ồ, bà Dean! - Chị ta thốt lên. - Thế mà trong làng người ta đồn ầm lên về chuyện bà! Chúng tôi cứ tưởng bà và cô Cathy đã bị rơi xuống bãi lầy đấy! ông chủ tôi đã tìm thấy bà và cứu bà về sao?

- Ông chủ chị là một tên vô lại! - Tôi đáp. - Tôi sẽ nói ngay cho tất cả mọi người biết sự thật!

Tôi vội lấy những y phục mặc ngoài, rồi lao xuống dưới nhà. Nơi đây tràn ngập ánh nắng, cánh cửa để mở, nhưng tôi nhìn quanh mà chẳng thấy ai. Một tiếng ho hướng sự chú ý của tôi về phía lò sưởi, nơi tôi thấy Linton nằm trên một chiếc sofa.

- Cô Cathy đâu? - Tôi nghiêm giọng hỏi.

Linton nhìn tôi nhưng chẳng nói năng gì.

- Cô ấy đã đi khỏi đây chưa? - Tôi hỏi.

- Chưa. Cậu ta đáp. - Cô ấy đang ở trên lầu. Cô ấy không thể ra ngoài. Chúng tôi không cho!

- Cậu đưa tôi đến phòng cô ấy, nhanh lên! - Tôi ra lệnh.

- Không. - Linton đáp. - Ba nói tôi không phải đối xử dịu dàng với Cathy. Giờ đây cô ấy đã là vợ tôi, nên nếu cô ấy muốn bỏ tôi mà đi thì thật đáng xấu hổ. Ba nói cô ấy căm ghét tôi và muốn cho tôi chết để hưởng gia tài của tôi. Nhưng cô ấy đừng hòng hưởng được, cũng đừng hòng về nhà. Cô ấy cứ tha hồ muốn khóc bao nhiêu thì khóc!

Tôi nghĩ tốt nhất là mau chóng đi khỏi đây và cầu viện người bên ấp đến cứu Cathy. Ở ấp, hết thảy gia nhân đều kinh ngạc và vui mừng khôn xiết khi thấy tôi về, vì họ đều đinh ninh rằng tôi đã chết ngoài cánh đồng hoang. Ông Linton nằm trên giường, trông rất yếu, đang chờ chết. Chắc hẳn ông đang nghĩ đến Cathy vì ông thì thầm gọi tên cô.

Tôi sờ vào tay ông và nói.

- Cathy sắp về đến rồi, ông chủ thân yêu ạ. - Tôi thì thầm. - Cô ấy vẫn còn sống và khỏe mạnh, tôi hy vọng là cô ấy sẽ về đây tối nay.

Tôi kể sơ lược cho ông nghe những gì đã xảy ra, nhưng cố nói thật ít về những cái xấu của Linton, vì dù không biết điều ấy, lòng ông cũng đầy sầu muộn rồi. Bốn chàng gia nhân được phái lên Đồi Gió Hú, nhưng họ chỉ quay về không, mang theo tin Cathy bị bệnh rất nặng không thể rời khỏi phòng được. Tôi quở mắng mấy anh chàng ấy vì đã tin vào một câu chuyện bịa đặt như vậy, và sắp đặt sẵn sàng để sáng hôm sau họ lại sang đấy, có trang bị vũ khí hẳn hoi.

May thay, chúng tôi khỏi phải nhọc công làm điều ấy. Khoảng ba giờ sáng, có tiếng đập thình thình trước cửa ấp. Tôi vội vàng mở cửa và dưới ánh trăng vằng vặc, tôi trông thấy cô chủ tôi. Cô nhảy bổ vào vòng tay tôi.

- Ellen! Cô Ellen! Ba còn sống không? - Cô nức nở.

- Còn. - Tôi kêu lên. - Còn, cô bé yêu quý của tôi ạ, ba còn sống. Ơn Chúa, cô lại về với chúng tôi bình yên vô sự!

Mặc dầu thở không ra hơi, cô vẫn muốn chạy ngay đến phòng ba. Nhưng tôi một mực nói cô trước hết hẵng uống tí nước đã và để tôi lau khuôn mặt tái nhợt của cô. Tôi khẩn khoản xin cô cứ nói là cô sung sướng được hạnh phúc sống bên Linton, và cô hiểu rằng tôi muốn cha cô được hưởng những giây phút cuối đời thật thanh thản, nên đã bằng lòng nói dối.

Tôi để cô lại một mình bên cha. Ông vừa nằm, vừa đăm đăm ngắm nhìn mặt cô, ánh mắt tràn ngập hân oan vì được gặp lại cô.

- Ba sắp đi gặp mẹ đây, - ông thều thào, - và con, con bé bỏng thân yêu, một ngày nào đó con cũng sẽ đến với ba mẹ. - ông không cử động hay nói năng gì nữa, nhưng vẫn tiếp tục đăm đăm nhìn cô và lát sau, ông nhẹ nhàng tắt nghỉ.

Cathy ngồi bên ông, mắt ráo hoảnh, nỗi đau buồn quá lớn khiến cô không sao khóc được, và mãi đến chiều tôi mới dỗ được cho cô đi nghỉ một lát. Ông Green, viên luật sư, đến ấp lúc cô còn đang ngủ và thông báo rằng ông Heathcliff, với tư cách là người giám hộ của người thừa kế, tức cậu Linton, đã chỉ thị cho ông ta về những việc phải thực hiện. Tất cả các gia nhân, trừ tôi ra, đều được báo phải thôi việc và Cathy được phép ở lại ấp cho đến khi cử hành tang lễ của cha cô...

Sau đấy, Cathy kể cho tôi nghe về cuộc trốn chạy khỏi trại Đồi của cô. Cô đã nghe thấy giọng nói của mấy người bên ấp sang hỏi tìm cô và rất tuyệt vọng khi nghe Heathcliff xua họ đi. Cuối cùng, mặc dầu đang khổ não, cô cũng đã thuyết phục được Linton ra tay cứu cô. Nhân lúc cha cậu vắng mặt, cậu đã đi kiếm chìa khóa và mở cửa. Đêm đó, khi bốn bề đều đã yên tĩnh, cô lẻn ra khỏi nhà và chạy một mạch về ấp.

Buổi tối sau đám tang, Cathy và tôi ngồi trong thư viện, băn khoăn tự hỏi không biết chuyện gì sắp xảy ra. Cathy hy vọng là cô sẽ được phép ở lại ấp. May ra Linton có thể sang sống với cô và tôi có thể làm quản gia cho họ. Ý nghĩ đó làm cả hai chúng tôi vui lên, nhưng chúng tôi đang nói dở thì một gia nhân chạy vào.

- Cái tên vô lại Heathcliff đang đến đấy! - Y nói - Tôi cài chặt cửa không cho hắn vào nhé?

Không kịp nữa rồi. Heathcliff cũng chẳng thèm nhọc công gõ cửa. Ngôi nhà này đã thuộc về con trai ông ta, nên ông ta tự xem mình là chủ nhân. Ông ta vào thẳng thư viện và đóng cửa lại. Cathy đứng dậy như thể sẵn sàng bỏ chạy.

- Đứng lại! - ông ta vừa nói, vừa nắm lấy cánh tay cô - Đừng hòng chạy trốn nữa! Tôi đến để đưa cô về nhà. Tôi hy vọng là cô sẽ là một đứa con dâu biết làm tròn bổn phận và không còn xúi giục con trai tôi làm trái ý tôi nữa. Tôi đã phải trừng phạt nó rất nghiêm khắc vì nó đã giúp cô bỏ trốn. Hareton kể với tôi là do vậy

mà ban đêm nó thức dậy và la hét hàng giờ liền, gọi cô đến che chở cho nó khỏi bị tôi hành hạ. Giờ đây cô phải quan tâm lo lắng cho nó. Tôi khoán nó cho cô.

- Sao không để Cathy ở lại đây? - Tôi khẩn khoản. - Đưa con trai ông sang đây với cô ấy. Vì ông căm ghét cả hai, ông sẽ không hề thấy nhớ họ đâu.

- Tôi sẽ kiếm một người thuê ấp này - ông ta nói - và tôi muốn các con tôi sống quanh tôi, chị có thể tin chắc như thế. Con bé này sẽ phải chịu ơn tôi vì tôi sẽ nuôi nó. Tôi sẽ không để nó ăn không ngồi rồi sau khi Linton chết. - ông ta quay sang Cathy - Nhanh lên, sửa soạn đi ngay.

- Tôi sẽ đi - Cathy nói - Linton là người duy nhất để cho tôi yêu thương trên đời này, và ông không bao giờ có thể làm cho chúng tôi căm ghét nhau. Tôi thách ông xúc phạm đến cậu ấy trong khi có mặt tôi và tôi thách ông làm cho tôi sợ đấy.

- Cô hợm mình lắm nhỉ - Heathcliff đáp - Tôi đâu có ưa cô đến độ phải đi xúc phạm đến nó? Cô sẽ được nếm trải đến cùng đủ mùi khổ đau. Không phải tôi sẽ làm cho nó trở nên đáng ghét đối với cô, mà chính là tâm hồn nó kia.

- Tôi biết cậu ấy có bản tính xấu - Cathy nói với ông ta - bởi vì cậu ấy là con trai ông. Tôi sẵn sàng tha thứ cho cậu ấy, vì tôi biết cậu ấy yêu tôi, và chính vì thế mà tôi yêu cậu ấy.

Cô nhìn thẳng vào ông ta và nói tiếp:

- Ông Heathcliff, không có ai yêu ông cả. Dù ông có làm chúng tôi khổ sở đến mấy chăng nữa, chúng tôi vẫn thấy được phục thù khi nghĩ rằng sở dĩ ông tàn ác như vậy cũng vì ông còn khổ sở hơn chúng tôi nhiều. Ông đang khổ sở, phải không nào? Và cô đơn nữa! Không ai yêu ông cả! Sẽ không có ai khóc thương ông khi ông chết!

Cathy kết thúc mấy lời này một cách gần như đắc thắng. Cô đang xử sự giống như những người ở trại Đồi, tìm thấy niềm vui trong những nỗi khổ đau của kẻ thù.

- Mày sẽ phải hối tiếc cho mình nếu mày còn đứng đó thêm một phút nữa. - Bố chồng cô nói - Đi lấy đồ đạc ngay!

Cô ngẩng cao đầu đi ra khỏi phòng. Tôi khẩn khoản van nài Heathcliff cho tôi được thế chỗ của Zillah ở trại Đồi, để chị ấy sang

bên ấp này thay tôi, nhưng ông ta bảo tôi im miệng. Ông ta chăm chú ngắm nghía mấy bức tranh treo trên tường, rồi chỉ vào một bức chân dung vẽ Catherine và Linton và nói:

- Chị hãy thu xếp gửi bức chân dung kia lên trại Đồi.

- Tôi đã sẵn sàng lên đường. - Cathy vừa bước vào vừa thông báo - Cô Ellen, cô làm ơn bảo họ đóng yên cho con ngựa lùn của cháu nhé.

- Mày chẳng việc gì phải đem theo con ngựa lùn của mày đâu - Heathcliff nói - Ở bên Đồi Gió Hú, mày sẽ không bao giờ cần đến ngựa. Sau này, thỉnh thoảng cô có đi đâu thì cứ đi bộ. Nào đi thôi!

- Tạm biệt cô Ellen. - Cô chủ tôi thì thầm, và khi cô hôn tôi, môi của cô lạnh ngắt - Cô đến thăm cháu sớm nhé, cô Ellen. Đừng quên cháu đấy!

- Ellen Dean, chị liệu hồn, chớ có làm cái trò ấy. - Người giám hộ mới của cô nói - Khi nào tôi muốn nói chuyện với chị, tôi sẽ sang đây. Tôi không cho chị lên nhà tôi đâu.

Ông ra hiệu cho Cathy ra khỏi phòng, và sau khi ném về phía tôi một cái nhìn làm tim tôi quặn đau, cô làm theo ý ông ta. Qua khung cửa sổ, tôi dõi mắt nhìn họ đi xuống lối mòn. Heathcliff nắm lấy cánh tay Cathy, mặc cho cô cưỡng lại, và hối hả bước, lôi cô đi xuống.

Bất chấp lời cảnh cáo của Heathcliff, tôi đã sang thăm trại Đồi một lần để thăm hỏi Cathy, nhưng Joseph không cho tôi vào nhà, nên để nắm được tin tức, tôi phải dò hỏi Zillah mỗi khi gặp chị ta. Vào cái đêm Cathy trở về Đồi cùng với Heathcliff, cô đi thẳng tới phòng Linton, chẳng nói chẳng rằng với ai. Hôm sau, khi Heathcliff và Hareton đang dùng điểm tâm thì cô bước vào chính sảnh:

- Ông có thể cho gọi bác sĩ được không? - Cô run rẩy hỏi - Bệnh tình của Linton nặng lắm rồi.

- Chúng tôi biết chứ - Heathcliff đáp - Nhưng mạng sống của nó không đáng giá một xu, và tôi sẽ không chi một xu nào cho nó đâu.

- Nhưng tôi không biết phải làm gì cho cậu ấy, - cô nói - và nếu không ai giúp tôi thì cậu ấy chết mất.

- Xéo, xéo khỏi phòng này ngay - Heathcliff quát - Đừng để tôi phải nghe một tiếng nào về nó nữa. Ở đây không có ai thèm bận tâm xem chuyện gì sẽ xảy đến với nó. Nếu cô quan tâm thì cô có thể chăm nom nó, còn nếu không thì cứ khóa cửa phòng nó lại và để mặc nó.

Tuyệt vọng, Cathy đến cầu cứu Zillah

- Tôi không thể giúp cô được. - Chị quản gia nói. - ông Heathcliff đã nói rằng chăm sóc cậu ấy là việc của cô, và ông ấy không cho phép tôi được giúp cô.

Thế là Cathy bị bỏ mặc một mình lo cho Linton. Cậu rên rỉ cả ngày và gần như cả đêm, còn khi cậu thấy khá lên chút ít thì lại luôn miệng cằn nhằn. Cathy chẳng nghỉ ngơi được mấy, khuôn mặt trắng bệch và đôi mắt sưng húp của cô cho thấy điều đó. Thỉnh thoảng cô vào bếp, vẻ mặt lo lắng. Nhưng cô chẳng bao giờ mở miệng cầu xin, vì trước đó, tất cả bọn họ đều đã cự tuyệt, nên cô biết có cầu xin nữa cũng vô ích. Đêm đến, để thay đổi không khí, cô ra đầu cầu thang, lặng lẽ khóc một mình.

Nhiều ngày trôi qua như thế, rồi cuối cùng, một đêm, Cathy bước vào phòng Zillah, không hề gõ cửa.

- Báo với ông Heathcliff là con trai ông ấy đang hấp hối. Tôi biết chắc là như vậy. - Cô nói - Dậy ngay và báo cho ông ấy đi.

Cô lại biến mất, chẳng nói gì thêm nữa. Zillah sợ không dám làm cho ông Heathcliff nổi giận, bèn nằm im nghe ngóng. Trong nhà bốn bề lặng ngắt như tờ, vì thế chị ta trở mình rồi ngủ tiếp, nghĩ rằng Cathy chắc hẳn đã lầm.

Lát sau, Cathy kéo một hồi chuông inh tai nhức óc đánh thức cả nhà dậy. Heathcliff gọi Zillah đến, hỏi xem có chuyện gì. Bấy giờ Zillah mới báo lại cho Heathcliff lời Cathy nhắn, ông ta liền đi đến phòng cô. Cô ngồi trên giường, hai tay khoanh lại, tựa trên đầu gối. Bố chồng cô soi nến vào mặt Linton. Đến lúc này ông ta đã biết rằng tiếng chuông ấy không phải là trò báo động giả.

- Sao, Cathy, - ông ta nói - cô cảm thấy thế nào?

- Cậu ấy đã được yên lành; còn tôi thì thoát nợ. - Sau một lúc câm lặng cô đáp - Lẽ ra phải cảm thấy dễ chịu, nhưng... - đến đây cô không còn dấu được nỗi cay đắng nữa - ông đã để mặc tôi một mình chống chọi với cái chết quá lâu, đến nỗi tôi chỉ còn cảm thấy và nhìn thấy mỗi một người: thần chết.

Joseph được lệnh đưa thi hài Linton ra khỏi phòng, và Cathy ở lại trong ấy một mình. Sáng hôm sau, Heathcliff cho Zillah lên bảo cô xuống dưới nhà ăn sáng, nhưng Cathy đáp là cô ốm nặng.

- Thế thì chúng ta cứ để mặc nó một mình, đến sau đám tang hẵng hay. - Heathcliff nói thế sau khi Zillah báo tin Cathy bị bệnh - Lấy cho nó những thứ nó cần và khi nào nó có vẻ khá hơn thì báo cho ta ngay.

Cathy ở trên lầu hai tuần liền, và Zillah mỗi ngày đem thức ăn lên cho cô hai lần. Heathcliff có đến gặp cô một lần để đưa cho cô xem tờ di chúc của Linton. Tờ di chúc ấy được thảo ra sau lúc Cathy bỏ trốn để về thăm người cha đang hấp hối. Linton đã để lại tất cả tài sản của riêng cậu, lẫn toàn bộ bất động sản và tiền bạc, vốn trước kia là của Cathy, cho cha cậu. Vì thế, giờ đây Cathy thấy mình không còn bạn bè cũng như tiền bạc, phải phụ thuộc hoàn toàn vào Heathcliff.

Thời tiết ngày một lạnh hơn, và vì trong phòng Cathy không có lò sưởi, cô buộc phải xuống sưởi dưới nhà. Zillah phì cười khi thấy Hareton cất hết súng ống đi, cậu cố làm cho mình trông sạch sẽ và tươm tất. Cậu mời cô ngồi lại gần lò sưởi hơn, vì biết chắc là cô đang lạnh cóng.

- Tôi đã lạnh cóng suốt một tháng nay hoặc lâu hơn thế. - Cathy chỉ đáp có vậy, đưa mắt nhìn quanh, cô thấy có mấy quyển sách ở trên tủ bát đĩa. Cô với tay định lấy, nhưng sách để cao quá. Sau một lúc nhìn cô hoài công lấy mấy quyển sách, cuối cùng, cậu anh họ cô mới đủ can đảm bước đến lấy giùm. Cô không cảm ơn cậu, nhưng cậu vẫn thấy mãn nguyện là cô đã chấp nhận sự giúp đỡ của cậu. Trong lúc Cathy đọc sách, cậu ta đứng bên cô, chỉ tay vào mấy bức tranh mà cậu thấy đáng chú ý. Cathy giật phắt quyển sách lại để tránh ngón tay cậu đang chỉ. Tuy vậy, cậu vẫn không quay về ghế mình, mà đứng đấy nhìn Cathy chứ không nhìn quyển sách nữa. Hệt như một đứa trẻ bị ánh nến hấp dẫn, Hareton bị quyến rũ trước mái tóc dày óng ả của cô. Cậu ta đưa tay vuốt lên một lọn tóc, cẩn trọng và dịu dàng như thể đang vuốt ve một con chim nhỏ.

Cathy giật bắn người, quay phắt lại như thể cậu đã đâm một con dao vào lưng cô.

- Xê ra ngay! Sao anh dám chạm vào người tôi! - Cô kêu lên - Tôi sẽ trở lên lầu nếu anh còn lại gần tôi một lần nữa.

Cậu quay về ngồi xuống chiếc ghế của cậu kê bên lò sưởi, và nửa giờ sau đó, mọi người đều ngồi im lặng.

- Chị đề nghị cô ấy đọc cái gì đó cho chúng ta nghe đi, Zillah. - Hareton thì thầm.

- Hareton và tất cả các người phải hiểu cho là tôi không cần đến lòng tốt của bất kỳ ai trong các người. - Cô đáp lại lời đề nghị của Zillah. - Khi mà tôi sẵn lòng đổi cả đời tôi để có một lời ưu ái, hoặc thậm chí chỉ để được nhìn thấy một khuôn mặt đôn hậu, thì tất cả các người đều lẩn tránh. Tôi xuống đây là vì tôi lạnh, chứ không phải để mua vui cho các người hay bầu bạn với các người.

- Khi ấy phỏng tôi có thể làm gì được nào? - Hareton lên tiếng. - Sao cô lại buộc tội tôi kia chứ?

- Ồ, tôi đâu có nói anh. - Cathy đáp - Tôi chẳng bao giờ cần đến một kẻ như anh.

- Nhưng tôi đã đề nghị được giúp cô đâu phải chỉ có một lần. - Cậu nói tiếp - Tôi đã xin ông Heathcliff cho phép tôi được giúp cô...

- Im đi. - Cathy ngắt lời cậu - Tôi thà đi bất cứ đâu còn hơn là phải nghe cái giọng nói khó chịu của anh đập vào tai.

Đến đây thì Hareton Earnshaw không thể chịu đựng được nữa. Cậu cầm lấy cây súng và đi ra ngoài, miệng lẩm bẩm một câu gì đó. Cậu không còn muốn gạt bỏ những thú tiêu khiển quen thuộc vào mỗi chủ nhật!

Giờ đây, hầu như cả ngày Cathy phải ở dưới nhà vì trời rất lạnh, nhưng không có ai bầu bạn với cô. Cô đã học được cách ăn nói bốp chát với bất cứ ai mở miệng nói với mình, và thậm chí trước mặt Heathcliff cô cũng dùng đủ thứ lời lẽ gay gắt để nói chuyện với ông ta.

Giờ đây cuộc đời Cathy đã đổi khác biết bao so với cái thời thơ ấu êm đềm sống ở ấp này! Hồi ấy vây quanh cô ở đây toàn là những người yêu thương cô và việc gì cũng làm vì cô.

Đã có lúc tôi định bụng bỏ việc, mua lấy một căn nhà nhỏ và bảo Cathy đến sống với tôi. Nhưng khi nghĩ kỹ lại, tôi biết Heathcliff sẽ không đời nào cho phép cô đi khỏi trại Đồi.

Giờ đây tôi thấy không có cách gì làm cho cuộc sống của Cathy trở nên dễ chịu hơn, trừ phi cô tái giá. Nhưng biết tìm ai đây để thu xếp chuyện này?

Đến đây, câu chuyện của bà Ellen Dean kết thúc. Bà đã kể cho tôi nghe câu chuyện này trong suốt mấy tuần liền. Giờ đây, khi đã thấy khá hơn, tôi quyết định sẽ thân chinh cưỡi ngựa sang trại đồi. Một mùa đông sống ở ấp đã là quá đủ đối với tôi. Tôi muốn báo với ông Heathcliff là ông ta có thể tìm một khách thuê khác vì tôi sắp quay về Luân Đôn.

CHƯƠNG 10

Đó là vào một buổi sáng băng giá yên tĩnh và chan hòa ánh nắng.

Tôi lên đường đi gặp những người sống bên trại đồi. Khi tôi sắp sửa đi thì Ellen Dean từ trong nhà chạy ra và nhờ tôi chuyển hộ một lá thư cho "cô chủ" của bà.

Lên đến trại Đồi, tôi thấy cổng vườn bị khóa như mọi khi. Nghe tôi mở cổng và cất tiếng gọi, Hareton tạm ngừng công việc đang làm dở trong vườn, ra mở cổng cho tôi. Cậu ta cho biết là ông Heathcliff đi vắng, nhưng đến giữa trưa sẽ quay về. Tôi nói tôi sẽ đợi, nên cậu đặt đồ nghề làm vười xuống và cùng tôi đi vào nhà - tôi cảm thấy cậu giống như một con chó canh nhà hơn là một ông chủ!

Cathy ở trong nhà, đang làm một vài món rau gì đó. Trông cô cau có và không được hoạt bát như lần trước tôi gặp cô. Cô không thèm đáp lại lời chào của tôi khiến tôi tin chắc là cô không được hòa nhã như bà Dean đã cam đoan với tôi. Hareton nói cô mang những thứ đang làm vào trong bếp, nhưng cô chỉ đẩy chúng nó sang một bên, nói: - Anh đi mà mang lấy. - Rồi đến ngồi bên cửa sổ.

Tôi đi theo cô như thể muốn ngắm cảnh vườn qua cửa sổ, và vội vàng thả bức thư bà Ellen gửi vào lòng cô. Cô vừa gạt bức thư xuống đất vừa hỏi: "Cái gì thế này?". Khi nghe tôi nói người gửi bức thư ấy là ai, cô bèn cúi xuống nhặt. Nhưng muộn mất rồi, Hareton đã tới trước. Cậu nhặt lấy lá thư bỏ vào túi, nói rằng ông Heathcliff phải được đọc trước. Nghe vậy, Cathy ngoảnh mặt đi và lặng lẽ khóc. Cậu anh họ cô sau một hồi cố chế ngự những tình cảm mềm yếu trong lòng, lại lôi bức thư từ trong túi ra và ném nó xuống sàn, cạnh chỗ cô ngồi, một cách hết sức khiếm nhã.

Cô nhặt bức thư lên, đọc lấy đọc để và hỏi han tôi về ngôi nhà cũ của chính mình. Hướng ánh mắt ra ngoài khung cửa sổ, đăm đăm nhìn về mấy ngọn đồi, cô như nói với chính mình, chứ

không phải với hai chúng tôi: "Giá tôi được cưỡi con ngựa lùn của tôi tới chỗ kia. Ôi, tôi thấy chán quá, chán ngấy lên được!". Cô ngả mái đầu xin đẹp vào thành cửa sổ, nửa ngáp nửa thở dài. Cô cứ ngồi như vậy, chìm đắm trong nỗi u buồn, chẳng cần biết và cũng chẳng hề biết là chúng tôi đang để ý nhìn cô.

- Cô Heathcliff, - rốt cục tôi lên tiếng, - bà quản gia của tôi cứ luôn miệng nhắc đến cô không biết chán. Bà ấy sẽ rất thất vọng, nếu tôi nói là cô đã nhận được thư nhưng không hề trả lời.

- Ông phải nói cho cô ấy biết, - Cathy đáp, - là tôi rất muốn trả lời thư cô ấy, nhưng tôi chẳng có giấy bút gì để mà viết cả. Thậm chí tôi không có lấy một quyển sách để có thể xé ra một tờ giấy.

- Không có sách vở gì ư? - Tôi thốt lên. - Không có sách thì cô sống làm sao được? Ở ấp tôi có cả một thư viện đồ sộ, ấy vậy mà đôi khi tôi còn thấy cuộc sống thật tẻ nhạt. Nếu không có lấy một quyển sách nào thì tôi đến tuyệt vọng mất!

- Hồi còn sách, tôi cứ đọc suốt, - Cathy nói, - nhưng ông Heathcliff đã quyết định hủy hết sách, nên hàng bao tuần nay tôi chẳng hề được ngó đến một quyển nào. Có một lần, Hareton ạ, tôi phát hiện thấy một kho tàng bí mật trong phòng anh, toàn là bạn cũ của tôi cả: khi trước, tôi đã mang mấy quyển sách ấy lên cho Linton. Anh đã vơ vét hết chúng, hệt như chim ác là vơ vét những cái thìa bạc, đơn thuần chỉ vì cái thói thích ăn trộm. Chúng chẳng đem lại lợi lộc gì cho anh cả.

Hareton đỏ mặt trước những lời buộc tội của cô em họ.

- Tôi tin là Hareton rất muốn học hỏi. - Tôi nói. - Chỉ vài năm nữa cậu ấy sẽ là một người thông minh và đầy học thức cho mà xem.

- Nhưng đến lúc ấy, - Cathy nói, - tôi sẽ trở thành một kẻ đần độn. Tôi thường nghe thấy anh ta cố tập đánh vần và tập đọc. Anh ta mắc những lỗi thật khủng khiếp!

Hiển nhiên là chàng trai nọ phẫn uất khi thấy mình vừa bị giễu cợt vì dốt nát, lại vừa bị khinh bỉ vì đã cố sức xóa bỏ sự dốt nát của bản thân.

- Dĩ nhiên, tôi không muốn anh ấy phải thôi học, - Cathy nói, - nhưng anh ta không có quyền lấy đi những thứ của tôi mà dùng theo cách ấy. Tôi không thể để cho sách của tôi bị anh ta mó vào!

Hareton cố nén giận rời khỏi phòng rồi một phút sau lại quay trở lại, tay cầm sáu quyển sách.

- Đấy, lấy đi. - Cậu ta vừa nói vừa ném chúng vào lòng Cathy. - Tôi không bao giờ muốn nghe, muốn đọc hay nghĩ đến chúng nữa!

Cô giở ra một cuốn, bắt đầu nhại cách đọc của người mới tập đọc, rồi cười phá lên và vứt nó xuống. Cô chuyển sang đọc một quyển thơ, vẫn nhại cách đọc đó. Hareton không thể chịu đựng thêm được nữa cái lối hành hạ này, và cậu chỉ có một cách duy nhất để trả đũa việc cô đã ra sức xúc phạm đến cậu: dùng vũ lực. Cậu tát mạnh vào mặt cô và gom hết mấy quyển sách lại, ném vào đống lửa.

Cậu sải bước ra cửa và khi cậu đã đi khỏi thì ông Heathcliff bước vào. Mặt ông toát lên một vẻ bồn chồn mà trước đây tôi chưa từng thấy, và trông ông gầy đi. Cathy lánh vào bếp ngay khi trông thấy ông.

- Tôi lấy làm mừng thấy ông đã khỏe lại. - ông nói vậy để đáp lại lời chào của tôi. - Đôi khi tôi tự hỏi không biết cái gì đã khiến ông về sống ở một nơi hẻo lánh như thế này.

- Chỉ là một sở thích vớ vẩn thôi, tôi e thế. - tôi đáp. - Và giờ đây tôi sắp ra đi, tuần sau tôi về Luân Đôn. Tôi sẽ không thuê tiếp ấp Thrushcross sau khi hết cái hạn mười hai tháng mà tôi đã thương lượng thuê. Tôi không có ý định sống ở đấy nữa.

- Ồ, ông đã chóng chán cảnh sống cách biệt với thế giới bên ngoài, phải không nào? - ông ta nói. - Nhưng nếu ông đến để xin miễn trả tiền thuê nhà thì ông mất công đấy. Bất cứ ai nợ tôi thứ gì, tôi đều đòi bằng được.

- Tôi không hề có ý đó. - Tôi bực mình vặn lại. - Nếu ông muốn, tôi sẽ trả tiền cho ông ngay bây giờ.

- Không, không. - ông ta thản nhiên đáp. - Tôi không vội đâu. - ông ngồi xuống và dùng bữa tối với chúng tôi. Một vị khách không có dịp trở lại thăm lần nữa luôn được chúng tôi tiếp đón ân cần. Cathy! - ông ta cất tiếng gọi. - Mang các thứ vào đây!

Cathy bước vào, tay bưng một khay dao nĩa.

- Cô có thể ăn tối trong bếp với Joseph, - ông ta hạ giọng, khẽ bảo cô, - và cứ ở đấy cho đến khi khách ra về.

Cô vâng lời ông ta, không hề cự nự. Tôi ăn uống chẳng được vui vẻ gì, vì cả Heathcliff và Hareton đều lặng thinh suốt bữa. Sau đó, tôi ra về thật sớm, không hề gặp lại Cathy.

Tám tháng sau, tức là vào tháng chín năm 1802, khi đang trên đường cưỡi ngựa làm một chuyến du lịch lên miền bắc, tôi bỗng nhận ra là mình chỉ ở cách Gimmerton có mười lăm dặm. Tôi quyết định sẽ nghỉ đêm tại ấp Thrushcross, ngôi nhà mà tôi vẫn còn đang trả tiền thuê. Khi đến đó, tôi có thể sang thăm vị chủ nhà và giải quyết cho xong mọi chuyện với ông ta. Tôi để ngựa lại nghỉ ngơi ở làng Gimmerton, rồi một mình cuốc bộ xuống thung lũng. Ngôi nhà thờ ảm đạm, nay trông lại càng ảm đảm hơn, và khu nghĩa địa hiu quạnh nay trông lại còn hiu quạnh hơn cả cái hình ảnh mà tôi còn giữ trong ký ức.

Đến ấp, tôi gõ cửa, nhưng không thấy ai lên tiếng. Vòng ra sau nhà, tôi gặp một bà cụ và được bà báo cho biết: bà hiện là người trông giữ ngôi nhà, vì bà Dean đã sang ở bên Đồi Gió Hú. Tôi bảo bà đi soạn bữa ăn và dọn cho tôi một phòng ngủ, rồi ra ngoài đồng hoang và thong thả dạo chơi. Sau lưng tôi là ánh hoàng hôn đỏ rực. Trong khi tôi cất bước trên lối đi bằng đá dẫn lên nhà ông Heathcliff, phía trước mặt, một vầng trăng tuyệt đẹp đang nhô dần lên. Cổng ngoài của ngôi nhà để mở. Một sự cải tiến đây, tôi nghĩ thầm. Cửa nhà và các cánh cửa sổ cũng đều để mở.

Cất bước lên lối đi dẫn lên ngôi nhà, tôi nghe thấy tiếng hai người ngồi cạnh cửa sổ trò chuyện.

- "Trái lại". - Một giọng nói trong như tiếng chuông bạc cất lên. - Từ ấy là "trái lại". Đây đã là lần thứ ba em nói với anh rồi đấy. Nếu còn phải nhắc lại lần nữa, em sẽ rứt tóc anh.

- Vậy thì "trái lại". - Một giọng khác âm sắc trầm và dịu, đáp lại. - Và bây giờ hôn anh đi, để thưởng công anh đã đọc đúng.

- Nếu anh đọc lại lần nữa, đúng hết, không sai một lỗi nào thì em sẽ hôn.

Giọng nam ban bắt đầu đọc. Đó là một cậu thanh niên ăn mặc đứng đắn. Cậu ta ngồi bên một chiếc bàn, một quyển sách đặt trước mặt. Nét mặt khôi ngô, tuấn tú rạng rỡ niềm vui. Đứng sau lưng cậu là người mà ban nãy đã lên tiếng trước. Khuôn mặt cô bị che lấp sau mái tóc vàng óng ả, rũ xuống khi cô cúi người bên chàng trai đang đọc. Cậu ta đã hoàn tất cái công việc mà cô gái

yêu cầu và đã đòi được phần thưởng, rồi cả hai cùng đi ra cửa. Tôi đoán họ sẽ đi dạo ngoài vùng đồng hoang, và tôi biết họ sẽ không thích thú gì, nếu bị tôi chen ngang vào. Tôi rảo bước vòng ra cửa sau. Bà Dean đang ngồi đấy, vừa khâu vừa khe khẽ hát một mình; trong khi đó, Joseph đứng gần bên, miệng vẫn càu nhàu như mọi khị

- Chao ôi, ông Lockwood! - Ellen Deam thốt lên, vừa đứng bật dậy. - Bên ấp mọi thứ đều cửa đóng then cài cả rồi. Lẽ ra ông phải báo trước cho chúng tôi là ông sắp đến chứ.

- Tôi định ngủ lại đấy đêm nay, - tôi đáp, - và mai tôi lại ra đi. Bây giờ bà kể cho tôi nghe đi, sao bà lại đếy đây ở?

- Chỉ ngay sau khi ông về Luân Đôn, - bà thốt lên, - Zillah đã đi khỏi trại đồi, nên ông Heathcliff bảo tôi sang đây và cứ ở lại chừng nào ông về hẵng hay.

- Tôi muốn giải quyết cho xong mọi việc với ông chủ bà, - tôi nói với bà ấy, - vì tôi nghĩ tôi không đến đây nữa.

- Việc gì thế, thưa ông? - Bà vừa hỏi, vừa dẫn tôi đi qua bếp để vào chính sảnh. - ông chủ hiện đi ra ngoài rồi, nhưng sẽ trở về ngay thôi.

- Về việc thuê nhà ấy mà, - tôi nói.

- Ồ, thế thì ông phải gặp cô Heathcliff, - bà nói, - hay tốt hơn là ông cứ nói với tôi. Cô ấy chưa biết giải quyết những chuyện tiền nong đâu, nên tôi phải làm thay vì chẳng còn ai khác cả.

Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Ồ, ra ông chưa biết tin ông Heathcliff chết. - Bà Ellen nói thêm.

- Heathcliff chết rồi ư? - Tôi thốt lên. - Bao lâu rồi?

- Ba tháng nay. Ông ngồi xuống đi, rồi tôi sẽ kể cho ông nghe đầu đuôi câu chuyện.

Tôi được lệnh sang trại Đồi hai tuần sau khi ông rời ấp, ông Lockwood ạ. Tôi vui vẻ tuân theo lời vì muốn được giúp đỡ Cathy, nhưng tôi rất đau buồn và sửng sốt khi vừa trông thấy cô, vì cô đã thay đổi quá nhiều từ khi sang đấy. Ông Heathcliff giải thích với tôi rằng ông ấy đã chán ngấy sự hiện diện của Cathy. Tôi phải giữ cô ấy bên tôi, sao cho ông ta chỉ phải gặp cô trong các bữa ăn thôi.

Cô ấy rất mừng trước sự sắp đặt này. Tôi lén đem theo sách từ bên ấp sang cho cô, và thoạt đầu mọi chuyện diễn ra tốt đẹp.

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc Cathy đâm ra bồn chồn. Một trong những lý do là cô bị cấm không được ra khỏi phạm vi khu vườn, thế mà khi mùa xuân đến, cô lại hết sức khát khao được dạo chơi ngoài vùng đồng hoang. Ngoài ra, tôi không ở bên cô luôn được, vì tôi còn phải làm những công việc trong nhà, nên Cathy than phiền là cô bị lẻ loi. Cô rời khỏi phòng khách đẻ vào bếp gặp Joseph: cô thà cãi nhau với lão còn hơn bị bỏ mặc một mình. Hareton cũng phải vào bếp mỗi khi ông Heathcliff muốn độc chiếm chính sảnh.

Thoạt đầu, hễ trông thấy Hareton bước vào là Cathy bỏ đi ngay. Nhưng dần dần, cô thay đổi thái độ, chuyển sang chọc ghẹo cậu, không chịu để cậu yên. Cô nói xấu cậu, bình phẩm về sự ngu xuẩn và lười nhác của cậu, khi thấy tối nào cậu cũng ngồi bên lò sưởi, chẳng biết làm gì ngoài việc dán mắt nhìn ngọn lửa, rồi ngủ gà ngủ gật.

- Tôi biết vì sao Hareton không bao giờ mở miệng nói một lời ở trong bếp. - Cô nói - Anh ấy sợ bị tôi giễu cợt. Cô biết có lần anh ấy đã làm gì không? Anh ấy đã bắt đầu tự học đọc, nhưng khi thấy cháu cười nhạo, anh ấy bèn đốt sách đi. Anh ấy quả là một thằng ngốc, phải không nào?

- Cô thật tai quái! - Tôi nhận xét.

- Có lẽ đúng vậy, - cô nói tiếp - nhưng cháu không ngờ anh ấy lại ngớ ngẩn đến thế. Hareton, nếu bây giờ tôi cho anh một quyển sách, anh có lấy không? Tôi phải thử xem nào.

Cô đặt quyển sách vừa đọc vào tay cậu ta nhưng cậu ta ném đi, mồm lẩm bẩm là nếu cô không câm ngay, cậu sẽ bẻ gãy cổ.

- Thế thì tôi sẽ để nó ở trên bàn, rồi đi ngủ đây. - Cô nói.

Sáng hôm sau, cô thất vọng khi nghe tôi nói là cậu không hề sờ đến quyển sách, tôi thấy rằng trước thái độ hờn dỗi dai dẳng của cậu, cô đâm ra hối hận và cảm thấy mình đã làm cho cậu ta sợ không dám học đọc nữa. Đầu óc nhạy bén của cô đang nghĩ cách chạy chữa cho những thương tổn mà mình vừa gây nên.

Xảy ra một tai nạn: một khẩu súng bị cướp cò, làm Hareton bị thương phải tạm nghỉ làm việc ở ngoài trang trại. Lúc này, vì Heathcliff hình như thích được ngồi một mình, không bị ai quấy

quả, nên chàng trai nọ phải thường xuyên ngồi trong bếp với chúng tôi. Vào những ngày ấy, Cathy thường đọc sách cho tôi nghe trong khi tôi làm việc, và cô thường dừng ở một đoạn thật hấp dẫn, rồi đặt sách xuống để ở đâu đấy. Nhưng Hareton vẫn bướng như lừa, cậu không động đến quyển sách.

Một buổi chiều, Cathy đã kiếm đủ cách để khiến cậu phải chú ý đến cô, mà vẫn không ăn thua gì. Thế là tôi nghe thấy cô lên tiếng thẳng với cậu:

- Hareton, giờ đây tôi hiểu ra rằng tôi lấy làm mừng vì có anh là anh họ tôi, và tôi rất muốn kết bạn với anh, nếu anh không cáu kỉnh và cộc cằn đến thế.

Cậu không đáp.

- Hareton! Hareton, anh có nghe không đấy? - Cô nói tiếp.

- Cút đi! - Cậu làu bàu - Tôi chẳng dính dáng gì đến cô cũng như những trò giễu cợt của cô.

- Cậu nên kết bạn với cô em họ vì giờ đây cô ấy đã hối hận về thái độ tai quái quá quắt của mình - Tôi nói - Cô ấy làm bạn sẽ tốt cho cậu lắm đấy.

- Bạn ư? - Cậu kêu lên - Khi mà cô ấy căm ghét tôi?

- Giờ đây đâu phải tôi là người ghét anh; chính anh ghét tôi thì có. - Cô nức nở - Anh ghét tôi chẳng khác gì ông Heathcliff, thậm chí còn hơn thế nữa.

- Cô nói dối - Hareton nói - Thế thì vì cớ gì tôi lại hàng trăm lần đứng về phe cô, khiến cho ông ấy tức điên lên! Ấy vậy mà cô vẫn khinh miệt và chế giễu tôi.

- Tôi đâu có biết là anh lên tiếng bênh vực cho tôi - Cô vừa đáp vừa gạt nước mắt - Hồi ấy tôi cáu bẳn và hằn học với mọi người. Nhưng bây giờ tôi cảm ơn anh và xin anh tha lỗi. Tôi còn có thể làm gì hơn nữa kia chứ?

Cô bước đến bên cậu, chìa tay ra, nhưng vẻ mặt cậu sa sầm lại như một đám mây giông, và cậu cứ dán mắt nhìn xuống đất. Cathy đoán biết được là tính ương ngạnh đã khiến cậu xử sự như vậy, chứ không phải là cậu ghét bỏ cô. Cô đứng lưỡng lự vài phút và gói một trong những cuốn sách mà cô yêu thích lại rồi nhờ tôi đưa giùm cho cậu ấy.

- Cô nói với anh ấy là nếu anh ấy chịu mở gói quà này ra, cháu sẽ đến dạy anh ấy học đọc. Còn nếu anh ấy từ chối không nhận, cháu sẽ trở lên phòng cháu và sẽ không bao giờ chòng ghẹo anh ấy nữa.

Tôi mang quyển sách đến. Vừa chuyển lại lời nhắn, tôi vừa đặt gói quà đó vào lòng cậu ta. Cậu ta không hẩy đi. Cathy gác tay và gối đầu lên bàn, cho đến khi nghe tiếng giấy sột soạt: lớp giấy gói quyển sách đang được mở ra. Cô bước đến, lặng lẽ ngồi xuống bên cậu anh họ. Gương mặt cậu dường như đã mất hết vẻ cục cằn, cáu kỉnh, nhưng cậu không đủ can đảm thốt lên dù chỉ một lời để đáp lại ánh mắt dò hỏi của cô.

- Hãy nói là anh tha thứ cho em đi, Hareton - Cô nói.

Hareton đáp lại một câu gì đó mà tôi không nghe rõ.

- Anh sẽ là bạn của em chứ? - Cathy gạn hỏi.

- Không, cô sẽ ngày càng xấu hổ vì tôi thôi - cậu đáp - và tôi không thể chịu đựng được điều đó.

- Nhưng mà em muốn được là bạn của anh. - Cô vừa nói vừa nở một nụ cười ngọt ngào như mật ong.

Tôi không còn nghe được gì thêm, nhưng khi tôi ngoái lại lần nữa thì đã thấy hai khuôn mặt rạng rỡ đang mải mê cúi xuống quyển sách, và tôi biết rằng giờ đây, hai kẻ cựu thù đã trở thành đồng minh. Dĩ nhiên, những ngày sắp tới còn rất nhiều gian nan, vì đâu phải chỉ một sớm một chiều là có thể khai hóa được cho Hareton Earnshaw, mà Cathy cũng đâu phải là người thật kiên trì, nhẫn nại. Nhưng kể từ khi cô về sống dưới mái nhà này, chưa có đêm nào cô được đi ngủ với một cõi lòng tràn trề hạnh phúc như đêm ấy. Một hôm, cô bảo Hareton bứng đi vài bụi cây ăn quả, để cô lấy chỗ trồng những cây hoa mà cô định sẽ đem từ bên ấp sang.

- Sao mày lại nhổ mấy bụi cây ấy đi? - Heathcliff hỏi khi biết chuyện này.

- Chúng tôi chỉ muốn trồng ít hoa ở đây thôi. - Cathy nói - Lỗi chỉ tại mình tôi thôi, vì tôi bảo anh ấy làm thế.

- Ai cho phép cô được đụng đến những thứ ở đây? - Bố chồng cô vặn hỏi, rồi quay sang Hareton, hỏi tiếp - và ai ra lệnh cho mày phải nghe lời nó?

Hareton lặng im không nói gì, nhưng cô em họ cậu lên tiếng đáp:

- Tại sao tôi không thể có được vài thước đất, trong khi ông đã cướp sạch toàn bộ đất đai của tôi?

Heathcliff nhìn chằm chằm cô, vẻ giận dữ.

- Và cả tiền bạc của tôi nữa. - Cô nói tiếp, quắc mắt lên đáp lại cái nhìn hung tợn của ông ta.

- Câm ngay! - ông ta rít lên - Cút ra ngoài kia!

- Lại cả đất đai và tiền bạc của Hareton nữa? - Cô liều lĩnh nói tiếp - Hareton với tôi bây giờ đã là bạn và tôi sẽ kể hết về ông cho anh ấy biết.

Heathcliff có vẻ bối rối một lúc. Ông ta tái mặt đi, và đứng dậy, mắt không rời khỏi cô, một vẻ căm thù ghê người hằn trên nét mặt.

- Nếu ông đánh tôi, Hareton sẽ đánh ông đấy. - Cô nói - ông nên ngồi xuống thì hơn.

- Nếu Hareton không tống cổ cô ra khỏi phòng này thì tôi sẽ đánh chết nó, cho nó xuống địa ngục. - Heathcliff gầm lên - Sao, cô dám lên giọng dọa là đã khích được nó chống lại tôi ư? Đuổi nó đi ngay. Tống nó vào trong bếp. Ellen Dean, tôi sẽ giết nó nếu chị còn để tôi phải trông thấy nó lần nữa!

Hareton cố thuyết phục Cathy rời khỏi phòng.

- Mày còn đứng đấy nói chuyện nữa à? - Heathcliff dữ tợn gào lên - Lôi cổ nó đi ngay!

- Anh ấy sẽ không tuân lệnh ông nữa đâu, đồ độc ác - Cathy nói - chẳng bao lâu nữa, anh ấy cũng sẽ ghét cay ghét đắng ông không kém gì tôi đâu.

- Thôi nào, - Hareton nói với cô, vẻ trách móc - tôi không muốn cô nói với ông ấy như thế. - Cuối cùng cậu thì thầm, giọng dứt khoát - Đi nào!

Nhưng quá muộn rồi, Heathcliff đã tóm được cô.

- Lần này nó đã khiêu khích ta quá đáng. Ta sẽ cho nó hối hận suốt đời!

Ông ta túm tóc cô. Hareton vừa cố gỡ tóc cô, vừa khẩn khoản xin người giám hộ của cậu tha cho cô lần này, nhưng cặp mắt đen của Heathcliff lóe lửa lên. Ông ta có vẻ như sắp xé cô ra từng mảnh.

Bỗng nhiên, ông ta nới lỏng tay. Đang túm tóc, ông chuyển sang túm lấy cánh tay cô, và đăm đăm nhìn vào mặt cô. Đoạn ông ta đưa tay lên che mắt, đứng sững một lúc, rồi lại quay sang Cathy, cố lấy giọng bình tĩnh, nói:

- Cô phải cố tránh đừng chọc tức tôi, kẻo có ngày tôi sẽ giết cô thật đấy. Ellen, đưa cô ấy đi, và cả lũ các người, hãy để cho ta yên.

CHƯƠNG CUỐI

Đến chiều, ông ta đi vắng, nhưng rồi lại bất ngờ quay về.

Lúc ấy Cathy và Hareton đang ngồi trong chính sảnh đọc sách, và cả hai đều ngẩng đầu lên nhìn ông, thầm hỏi không biết ông ta sẽ nói gì đây. Cặp mắt hai người giống nhau như đúc, và đều là cặp mắt của Catherine Earnshaw. Chắc hẳn sự giống nhau ấy làm ông ta bối rối, vì ông ta cứ đi quanh phòng, vẻ khích động. Cathy và Hareton liền cố tìm cách lặng lẽ rời khỏi đấy, nhưng tôi thì ông Heathcliff ra hiệu phải ở lại.

- Đây phải là một kết cục cho tất cả những gì tôi sắp đặt, phải không nào? - ông ta nói. - Tôi cố tìm cách tiêu diệt hai gia đình, và tất cả những gì tôi đã dày công thực hiện sắp sửa kết thúc rồi. Giờ đã đến lúc tôi phải trả thù cho chính mình! Ấy vậy mà trong tôi có một cái gì đó khiến tôi không còn thấy hứng thú muốn hủy hoại chúng nữa. Cứ như là đang có một chuyển biến gì trong người tôi.

- Ông nói "chuyển biến" là ngụ ý gì? - Tôi hỏi.

- Tôi không biết. - ông ta đáp. - Hiện nay tôi mới chỉ ý thức được phân nửa điều này.

- Ông có cảm thấy trong người khó ở không?

- Không, Ellen, không đâu.

- Ông có thấy sợ chết không?

- Sợ ư? Tôi không sợ cũng không mong chết. Tại sao tôi lại thế ư? Tôi tin tưởng là mình sẽ sống rất lâu. Tuy nhiên tôi lại không thể tiếp tục chịu đựng cảnh sống này thêm nữa! Tôi phải tự nhắc mình nhớ ra là mình phải thở. Lại Chúa! Thật là một cuộc kịch chiến dai dẳng! Tôi cầu mong sao cho nó sớm chấm dứt cho rồi!

Trong mấy ngày liền, ông ta không dùng bữa với chúng tôi. Một hôm, khi mọi người đã lên giường ngủ, tôi nghe thấy tiếng ông ta đi ra khỏi nhà và đến lúc trời sáng vẫn chưa thấy ông ta đâu cả.

Mãi sau ông ta mới về, mặt tái nhợt, người run lẩy bẩy, nhưng đôi mắt ánh lên một vẻ vui tươi kỳ lạ. Ông ta từ chối không ăn gì và, cuối cùng, tôi thu hết can đảm hỏi: tại sao ông ta xử sự kỳ quặc như vậy, và đêm qua ông ta đi đâu?

- Chị hỏi vậy chỉ vì tò mò vớ vẩn, - ông ta cười ha hả, - tuy vậy, tôi cũng sẽ nói cho chị biết. Đêm qua tôi đang ở trước ngưỡng cửa của địa ngục. Còn hôm nay, tôi đã thấy thiên đường của mình ngay trong tầm mắt.

Đêm ấy ông ta ở nhà. Sáng hôm sau, ông ta chỉ thị cho Joseph về những công việc trong trang trại. Khi Joseph đã đi khỏi, ông ta ngồi tỳ hai cánh tay lên bàn và hướng cặp mắt long lanh, bồn chồn, nhìn vào bức tường trước mặt, mải mê và chăm chú đến nỗi đôi khi có thể tưởng chừng ông ta ngừng thở.

- Ông Heathcliff! Ông chủ! - Tôi kêu lên. - ông đừng có nhìn trân trân như là thấy ma hiện hình vậy!

- Đừng có hét to như thế, Ellen. - ông ta đáp. - Chị thử nhìn quanh xem có đúng là chỉ có tôi và chị ở đây thôi không?

- Dĩ nhiên. - tôi đáp. - Dĩ nhiên chỉ có ông và tôi thôi.

Lát sau, ông ta ra khỏi nhà và đến quá nửa đêm mới trở về. Ông ta vừa đi đi lại lại trong phòng, vừa cất tiếng gọi “Catherine!” giọng vô cùng khổ não. Sáng ra trong lúc tôi bận nhóm lửa theo lệnh ông ta, tôi nghe thấy tiếng ông ta thở dài liên tiếp, rồi ông bảo tôi cho người đi gọi ông Green, viên luật sư, vì ông ta cần lập chúc thư.

- Đừng vội lo chuyện lập chúc thư, ông Heathcliff ạ. - Tôi nói. - ông sẽ còn sống lâu và có đủ thời giờ để ăn năn hối lỗi về bao việc làm bất công của ông. Bây giờ ông chỉ cần ăn uống và nghỉ ngơi thôi.

- Tôi không ăn ngủ được không phải là lỗi tại tôi. - ông ta đáp. - Còn chuyện ăn năn về những việc làm bất công ư? Tôi chưa từng gây nên chuyện gì bất công, và tôi không có gì để mà hối hận hết. Tôi quá sung sướng, nhưng sung sướng như vậy là chưa đủ.

- Sung sướng ư, thưa ông chủ - Tôi kêu lên. - ông mà sung sướng thì tôi thấy lạ quá! Tôi có thể hiến cho ông một lời khuyên làm cho ông sương sướng hơn!

- Lời khuyên gì vậy? - ông ta hỏi.

- Ông biết đấy, từ hồi ông mới mười ba tuổi, ông đã sống một cuộc đời thật ích kỷ. Ông không thấy là ông sẽ khó lòng lên thiên đàng đến nhường nào, nếu như trước khi chết ông không chịu thay đổi cách sống hay sao?

- Tôi nói để chị biết, - Heathcliff nói, - tôi đã gần tới được thiên đàng của tôi rồi. Tôi không coi thiên đàng của những người khác là có giá trị và tôi cũng chẳng thèm khát gì nó.

Nghe thấy tiếng người trong nhà lục đục trở dậy, ông ta bèn đi lên lầu, không về phòng mình, mà đến căn phòng của Catherine Earnshaw trước kia. Đó chính là căn phòng mà đêm hôm nọ ông đã được dẫn vào để ngủ lại đấy, thưa ông Lockwood. Tối hôm đó trời đổ mưa, và suốt đêm vẫn tầm tả không ngớt. Sáng ra, trong khi đang đi dạo một vòng quanh nhà như thường lệ, tôi để ý thấy cửa sổ phòng ngủ ông Heathcliff mở toang và mưa tạt thẳng vào bên trong. Chắc hẳn ông ta không còn ở trên giường, tôi nghĩ thầm, vì nếu nằm đó ông ta ắt hẳn đã bị ướt hết. Tôi dùng chiếc chìa khóa dự trữ mở cửa phòng. Đoạn kéo mấy tấm ván che quanh chiếc giường rộng sang bên, tôi ghé mắt nhìn vào.

Ông Heathcliff nằm ngửa trên giường. Tôi bắt gặp cái nhìn vô cùng sắc sảo và dữ tợn trong mắt ông ấy đến nỗi phải lùi lại một bước. Lúc này, ông như đang mỉm cười. Mặt và cổ ông đầm đìa nước mưa, vải trải giường ướt sũng; nhưng ông vẫn nằm bất động hoàn toàn. Cánh cửa sổ bị gió thổi đập ra đập vào, cứa rạch bàn tay ông đang đặt trên bậu cửa, nhưng không thấy máu từ vết thương rỉ ra; ông ta đã chết cứng!

Tôi đóng cửa sổ lại, hất mái tóc đen dài của ông, lúc này đang lòa xòa trên trán, ra phía sau gáy, và cố vuốt mắt cho ông để che đi cái nhìn trừng trừng, ghê rợn như thể ông vẫn còn sống vậy. Cặp mắt ông không chịu khép lại. Cả đôi môi để mở và hàm răng trắng, sắc nhọn của ông cũng có vẻ giễu cợt.

Hốt hoảng tột độ, tôi cất tiếng gọi Joseph.

- Cuối cùng rồi quỷ sứ cũng lôi cổ ông ta đi! - Lão thốt lên. - Trông ông ta mới độc ác làm sao khi nhe răng cười cợt tử thần!

Lão quỳ xuống tạ ơn Chúa là từ nay Đồi Gió Hú đã trở về lại tay chủ nhân chính đáng của nó. Đó là Hareton, người đã nếm trải đủ mọi trò lường gạt của Heathcliff, người đã phải chịu đựng trăm cay ngàn đắng suốt tuổi ấu thơ. Cậu ngồi bên thi thể Heathcliff

suốt đêm, nức nở khóc những giọt ngược mắt cay đắng, chân thực. Cậu áp chặt hai tay mình lên khuôn mặt dữ tợn một cách khích bác, rồi đặt một cái hôn lên khuôn mặt mà giờ đây không một ai khác còn dám nhìn thẳng vào nữa.

Chúng tôi chôn cất ông ta bên cạnh mộ Catherine theo đúng ý nguyện của ông. Nhưng xem ra ông không an nghỉ dưới mồ, vì theo lời dân chúng trong vùng, ông vẫn vật vờ trên những cánh đồng hoang, trong khu nghĩa địa, và thậm chí cả trong ngôi nhà này nữa. Ngay cả tôi đêm đêm cũng không dám ra ngoài, và cũng không dám ở một mình trong ngôi nhà ảm đạm này. Tôi rất mừng khi được tin Hareton và Cathy sẽ cưới nhau vào đầu năm tới và chuyển về sống bên ấp.

Còn Joseph thì vẫn ở lại đây, ngủ dưới bếp. Phần còn lại của tòa nhà sẽ cửa đóng then cài cho những bóng ma kia có thể nương náu, nếu họ thích.

Lần này, bà Ellen Dean mới thật sự kết thúc câu chuyện. Tôi tạm biệt bà, ra đi trước lúc đôi bạn trẻ kia trở về. Tôi thả bộ lên nghĩa địa và tìm thấy ở đó ba tấm bia mộ ở cạnh nhau: bia của Edgar, của Catherine và tấm bia của Heathcliff mới dựng. Tôi đứng yên dưới bầu trời chiều tĩnh mịch, tai lắng nghe tiếng gió lao xao trong đám cỏ. Được an nghỉ tại một nơi như vậy, chắc cả ba cũng phải yên giấc thanh thản dưới mồ.